COLECȚIA

Jubiri de poveste

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

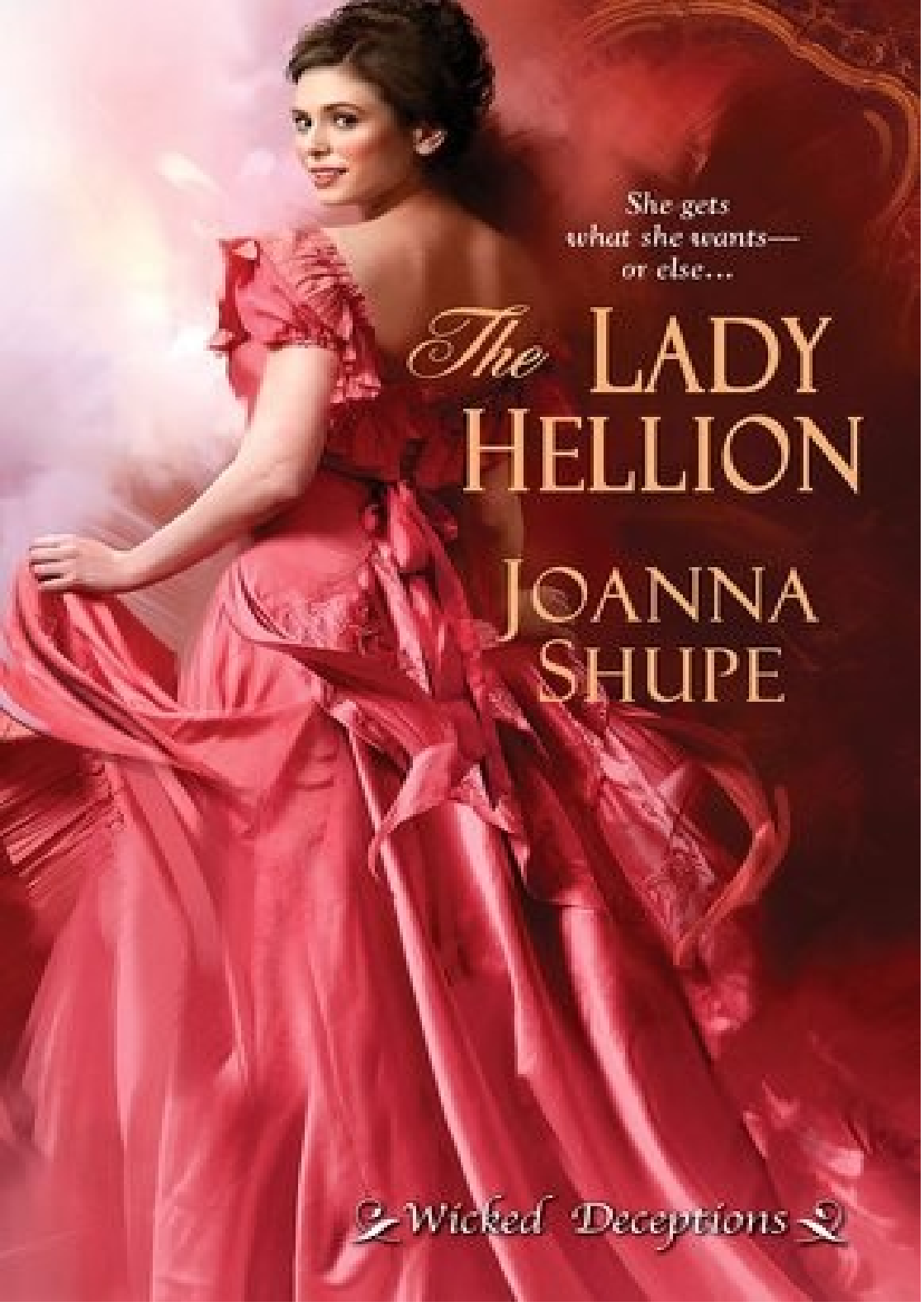
She gets
what she wants—
or else…
The LADY HELLION
JOANNA SHUPE
Wicked Deceptions

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

The Lady Hellion
Joanna Shupe
Copyright © 2015 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un viconte pentru o lady
Joanna Shupe

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SHUPE, JOANNA
Un viconte pentru o lady / Joanna Shupe.
trad.: Graal Soft. — Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0383-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOANNA SHUPE

Un viconte pentru o lady

Traducere din limba engleză
Mihaela Sofonea

Părinţilor mei, care mi-au arătat pentru întâia oară ce înseamnă să trăieşti fericit până la adânci bătrâneţi.

Şi lui Rich, care mi-a dăruit această fericire.

Capitolul 1

Februarie 1820

Căptuşirea prohabului pantalonilor necesita o iscusinţă surprinzătoare. O protuberanţă prea mare atrăgea atenţia. Dacă era prea mică, riscai să-ţi alunece printre picioare.

Din fericire, Lady Sophia Barnes avea suficientă experienţă pentru a atinge echilibrul perfect. Oricine ar fi privit-o nu ar fi crezut că era o aristocrată de douăzeci şi şapte de ani, fiica unui marchiz bogat şi puternic – cel puţin nu aşa cum era îmbrăcată acum, gătită din cap până în picioare în haine de gentilom.

La fel cum nimeni nu ar fi crezut că îşi petrecea timpul liber investigând chestiuni pentru o clasă de femei la care majoritatea londonezilor nici măcar nu voiau să se gândească.

Seara, deşi rece şi neplăcută, fusese relativ productivă. Când Sophie se apropie de birjă, birjarul sări să-i deschidă uşa. Servitoarea ei, Alice, stătea înăuntru, cuibărită sub pături. Alice aşteptă să se închidă uşa, înainte de a vorbi.

— Ei bine, milady?

Sophie bătu în acoperiş pentru a-l anunţa pe birjar că putea să pornească. Apoi scoase o hârtie împăturită din buzunarul hainei.

— Nici urmă de Natalia, dar am găsit asta.

Beth, fata care o angajase pe Sophie, se temea că prietena ei se afla la ananghie. Deşi Beth îşi găsise acum un protector, Natalia continua să lucreze într-o cârciumă de lângă docuri, unde pentru câţiva bani în plus trebuia să urce cu clienţii în camerele de la al doilea etaj. Cele două fete corespondau în fiecare săptămână, fără abatere, dar acum Natalia nu mai dăduse niciun semn de aproape o lună.

În seara aceea, Sophie reuşise să pătrundă în camera Nataliei şi să caute printre lucruri. Singura scrisoare pe care o găsise era în rusă.

Sophie îşi întinse fără reţinere picioarele în micul spaţiu din interiorul trăsurii, iar aceasta porni, hurducându-se, în noapte. Pantalonii erau cu adevărat o invenţie spectaculoasă.

— Aş vrea să ştiu ce spune. Beth nu vorbeşte decât engleză.

— Va trebui să găsim pe cineva care ştie rusă, milady.

Îi veni în minte un nume. Un nume la care încerca să nu se gândească de mai mult de cinci – sau zece – ori pe zi. Însă nu-i ieşea tot timpul.

— Cunosc pe cineva care vorbeşte rusa. Lordul Quint. A ţinut o scurtă prelegere la o reuniune de la ambasada rusă, acum trei ani.

Sophie fusese prezentă, dar stătuse în partea din spate a încăperii. Nu pricepuse o iotă, dar, vai, fusese splendid. Vorbise despre o descoperire recentă oarecare, captând atenţia tuturor celor prezenţi, ba chiar făcându-i pe ruşii cu feţe acre să râdă de câteva ori.

Alice plescăi din limbă.

— Oh, Domnia sa nu va mai vorbi prea multă vreme, asta-i sigur.

— Ce vrei să spui?

Tonul ei aspru îi atrase atenţia lui Alice.

— Credeam că ştiţi. Lordul e cu un picior în groapă. M-am întâlnit cu una dintre angajatele de la bucătărie ale domniei sale acum trei… nu… poate patru zile. L-a cuprins febra. Domnia sa nu lasă niciun servitor să-l îngrijească şi nu îngăduie vizita nici unui medic.

Vestea îi întoarse lui Sophie stomacul pe dos în timp ce înaintau pe străzile murdare din Southwark. Fără îndoială, Alice spunea adevărul. Reţeaua de servitori a cameristei ar fi făcut de râs orice serviciu străin de spionaj. „Quint… pe moarte. O, Doamne!” Ştia că fusese atins de glonţ în seara aceea, la Maggie, exact înainte de izbucnirea focului. Dar presupusese că îşi revenise. Toată lumea spusese că rana nu era gravă. La naiba, dacă nu ar fi fost atât de prinsă cu propria viaţă…

Bătu cu pumnul în acoperiş. Birjarul deschise ferestruica, iar Sophie strigă cu vocea ei groasă:

— Opreşte pe colţul de sud-vest din Berkeley Square.

Quint locuia în piaţă, aproape de casa tatălui ei, aşa că avea de gând să coboare, lăsând-o pe Alice să-şi continue drumul.

— Ce veţi face, milady?

Nu era limpede?

— Îl voi salva.

Alice icni.

— Nu puteţi să apăreţi la uşa lui pe nepusă masă – spuse ea, fluturând mâna către veşmintele lui Sophie – şi îmbrăcată astfel.

— De ce nu?

— Nu vor lăsa un străin înăuntru, să-l vadă, chiar dacă acesta e îmbrăcat ca un gentilom. Şi, în plus…

— Să nu care cumva să începi să-mi ţii prelegeri despre bună-cuviinţă. Ne am luat adio de la asta cu secole în urmă, Alice. Nu-ţi face griji, voi găsi eu o cale să intru în casa lui.

Când ajunse la intrarea servitorilor, acasă la Quint,

Sophie ticluise deja o poveste plauzibilă. Îi deschise uşa o femeie mai vârstnică, cu ochi înceţoşaţi, cu scufie de noapte şi cu o încruntătură pe chipul ridat.

— Sunt aici – Sophie îşi îngroşă vocea – la îndemnul Înălţimii Sale, ducele de Colton, să mă îngrijesc de domnia sa.

Femeia ridică felinarul, privind-o pe Sophie din cap până în picioare.

— Eşti doctor?

— Valet, deşi am cunoştinţe medicale vaste.

— Din partea unui duce, spui?

Sophie ridică bărbia.

— Într-adevăr. Şi nu cred că înălţimea Sa ar fi încântat să ştie că am fost lăsat în prag să îngheţ.

Femeia se dădu în lături, făcându-i loc lui Sophie să intre. Merseră în bucătărie, unde Sophie îşi scoase pălăria şi haina.

— Unde poate fi găsit domnia sa?

— În apartamentele sale. Nu lasă pe nimeni să intre, nici măcar un doctor. Majoritatea personalului a plecat deja. Cred că vom ajunge cu toţii în stradă într-o zi sau două.

Fără să mai spună vreun cuvânt, femeia se întoarse şi porni, târşâindu-şi picioarele pe coridor. „Trebuie să fie bucătăreasa lui”, se gândi Sophie, urmând-o.

— Pe scări, mormăi femeia, dându-i felinarul şi văzându-şi de drum.

Sophie coti de câteva ori greşit, dar găsi în cele din urmă apartamentele principale. Înăuntru, aerul era rece şi stătut, iar focul rămăsese stins. Lumina lunii se strecura prin ferestre, îndeajuns încât să-i îngăduie să vadă o siluetă masivă, nemişcată, sub aşternuturi. „Quint. Dumnezeule mare, numai să fie viu!”

Dădu fuga la el şi aproape că rămase fără suflare. „Cerule mare!” Starea lui era mai gravă decât se temuse.

Avea pielea precum ceara, iar buzele îi erau crăpate şi umflate. Ochii îi erau închişi, cu pete negre-vineţii sub ei. Întinse iute mâna să-i atingă gâtul în partea laterală, unde nu era acoperit de bandaj. Deşi pielea îi ardea, răsuflă uşurată. Avea puls. Slab, dar exista.

Puse felinarul pe masa de lângă el.

— O, Damien, şopti ea, neputând să se abţină să nu-i netezească blând părul umed de pe fruntea încinsă. Asta păţeşti dacă ocoleşti valeţii, prostănacule.

El icni de durere atunci când ea îi verifică rana. Roşie şi urâtă, gaura supură când o atinse uşor. El scoase un alt sunet, încercând în zadar să se ferească. Cel puţin dădea semne de viaţă. Îndreptându-se către cordonul clopoţelului, Sophie începu să facă în gând o listă cu toate lucrurile de care avea nevoie.

Sosise la timp sau era prea târziu? Ignorând îngrijorarea care îi făcea stomacul ghem, îşi jură că nu va da greş. Nu îi va permite să moară.

— Ai auzit, Quint? spuse ea tare. Nu. Vei. Muri.

După zece minute, când trăsese deja de multe ori de cordonul clopoţelului, în cele din urmă sosi un lacheu ciufulit. Era limpede că dormise, dar nu simţea absolut nicio compasiune faţă de servitori. Îşi abandonaseră stăpânul, ceea ce, fie că le-o ceruse sau nu, era inacceptabil, din punctul ei de vedere. Iar Quint merita mai mult.

— Trezeşte toţi servitorii. Spune-i bucătăresei să fiarbă apă. Am nevoie de aşternuturi proaspete şi prosoape curate. Adu toate rezervele de medicamente din casă. Şi trimite după un doctor.

— Dar…

— Niciun dar. Domnia sa e pe moarte şi intenţionez să-l salvez, aşa că fă cum îţi spun. Acum pleacă!

Capitolul 2

Aprilie 1820

— Aveţi un vizitator, milord.

Damien Beecham, vicontele Quint, nu se osteni să-şi ridice privirea spre noul său majordom, concentrându-se în schimb asupra teancurilor de scrisori din faţa lui. Trebuia să noteze ideea aceea. Acum, înainte să fie prea târziu.

— Transmite răspunsul obişnuit, Turner.

Majordomul îşi drese glasul.

— Vă rog să mă iertaţi, înălţimea Voastră, dar mă numesc Taylor.

Quint făcu o grimasă. Nu putea fi sancţionat pentru că uitase numele flăcăului, nu-i aşa? Taylor nu primise slujba decât cu câteva zile în urmă. Sau era încă o dovadă a celei mai mari temeri a lui Quint, care devenea realitate?

Aproape trei luni trecuseră de la împuşcătură. Trei luni, şi nu se simţea deloc mai bine. Rana se închisese, febra cedase, dar starea lui generală nu făcuse decât să se înrăutăţească.

Oftă şi îşi înmuie peniţa în călimară. Îi veni în minte invocaţia pe care o adoptase în aceste ultime săptămâni: „Fă-ţi de lucru. Păstrează-ţi mintea ocupată cât de mult poţi. Pregăteşte-te pentru ce e mai rău”.

— Scuze, Taylor. Fără vizitatori. Până când nu te voi anunţa, nu primesc vizite.

— Doamna a spus că s-ar putea ca domnia voastră să refuzaţi să primiţi vizite şi de aceea m-a rugat să vă transmit numele ei – Lady Sophia Barnes. Trebuie, de asemenea, să menţionez că plănuieşte să intre, fie că îi îngăduiţi sau nu.

Quint se încruntă involuntar. „Sophie, aici? De ce?” Senzaţia de neplăcere fu repede înlocuită de o greutate apăsătoare în piept. Nu putea să dea ochii cu nimeni, în special cu ea.

— Nu. Categoric nu. Spune-i…

Înainte să îşi încheie propoziţia, Sophie dădu buzna în încăpere, înghiţindu-şi o înjurătură, Quint trânti peniţa pe masă, se ridică în picioare şi îşi smulse haina de pe speteaza scaunului. O trase pe el în timp ce se înclina. Lady Sophia. O cunoştea de ani de zile – cinci ani şi trei sferturi, ca să fie mai exact – şi de fiecare dată când o vedea simţea un fior străbătându-l din cap până-n picioare. Nu mai existase nicicând o femeie atât de remarcabilă. Avea un păr scurt, şaten deschis, în care licăreau scânteieri aurii de la lumina lămpii. Înaltă pentru o femeie, avea picioare lungi şi zvelte şi mişcări ce denotau o fire hotărâtă, încrezătoare în forţele proprii. Nasul şi pometii îi erau presăraţi cu pistrui care îşi schimbau locul când râdea, lucru care se întâmpla deseori. Oamenii erau vrăjiţi de râsul acela, inclusiv el.

— Lord Quint, îţi mulţumesc că m-ai primit. Ţinându-şi boneta în mână, făcu o reverenţă, în încercarea de a lăsa impresia de tânără doamnă cuviincioasă. Însă nimeni dintre cei care o cunoşteau pe această fiică de marchiz nu s-ar fi lăsat înşelat de aparenţe vreodată. Era bună prietenă cu Julia Seaton, ducesa de Colton, şi cele două dăduseră dintr-o belea în alta de-a lungul anilor. Ultima dată auzise că trebuiseră să fie salvate dintr-o tărăşenie cu jocuri de noroc, după ce izbucnise o încăierare.

— De parcă aş fi avut de ales, spuse el sec.

Ea râse, câtuşi de puţin ofensată, iar Quint observă că Taylor zăbovea în prag, cu gura căscată şi cu ochii la Sophie. Dumnezeule! Asta nu însemna că însuşi Quint nu s-ar fi simţit copleşit în prezenţa lui Sophie, o dată sau de două ori.

— Asta e tot, Taylor. Lasă uşa întredeschisă, te rog.

Majordomul încuviinţă din cap şi se retrase, lăsând crăpată uşa grea, de dragul etichetei. Ridicol, în esenţă, dat fiind faptul că vizita în sine era deja condamnată să fie catalogată drept necuviincioasă.

— Sper că eşti însoţită măcar de o servitoare, Sophie.

— Bineînţeles că da. E în hol, plănuind probabil să flirteze cu băieţandrul acela pe care îl numeşti majordom.

Buzele ei se răsfrânseră în acel zâmbet neastâmpărat, familiar, schiţat pe jumătate. Cândva, îi zâmbise în felul acela, se sprijinise de el şi îşi dezlipise buzele… exact înainte să o sărute.

Amintirea aproape că îl făcu să uite că nu voia pe nimeni în casa lui. Era şi aşa destul de rău că fusese nevoit să păstreze servitorii.

— Nu primesc musafiri, îi spuse el. Iar reputaţia ta va avea de suferit de pe urma acestei vizite.

Ea flutură din mână.

— Nu-şi face nimeni griji cu privire la o fată bătrână care se apropie de treizeci de ani. Acum, putem să luăm loc?

Întâmplător, ştia că nu avea decât douăzeci şi şapte de ani, dar nu dorea să o contrazică. Privi în jur. Cărţi, hârtii şi diverse piese mecanice acopereau toate suprafeţele. Ca să nu mai pomenim că pe biroul lui zăceau deschise trei volume medicale groase, toate despre deficienţe mintale. Din câteva mişcări rapide, închise fiecare volum şi mută teancul pe podeaua din spatele biroului. Apoi se întoarse şi goli un scaun pentru a-i face loc lui Sophie.

— Mulţumesc. Se aşează plină de graţie şi îşi aranjă ţinuta, punându-şi apoi boneta în poală. Îmi cer scuze că am dat buzna. Majordomul tău a încercat să mă alunge, dar nu am reuşit să dau de tine altfel. Ai devenit un fel de pustnic.

„Mai bine să fii pustnic decât să mergi la azil.” Aşezându-se pe scaunul de la birou, spuse:

— Am fost ocupat.

Ea îşi ridică întrebător una din sprâncenele arămii.

— Atât de ocupat, încât să ratezi conferinţa de deschidere de la Societatea Regală, marţea trecută?

— Am avut un conflict, spuse el neconvingător.

— Un conflict? Din ce cauză? Nu ai nicio conferinţă de deschidere până acum. Nu din câte îmi aduc eu aminte, cel puţin.

El încercă să nu reacţioneze, deşi îi venea să scrâşnească din dinţi.

— Nu mi-am dat seama că te preocupă programul meu.

Ea oftă.

— O, Doamne! Deja te-am supărat şi nici măcar nu am reuşit să-ţi aduc la cunoştinţă scopul vizitei mele.

— Înseamnă că aflarea scopului vizitei tale mă va supăra şi mai tare?

— Da, mă hazardez să spun că nu vei fi de acord, dar nu am la cine să apelez.

— De ce simt o nevoie imperioasă de a închide uşa înainte să aflu despre ce este vorba?

Ea se ridică brusc în picioare, aşa încât Quint se văzu nevoit să facă la fel.

— Te rog, rămâi aşezat. Gândesc mai clar când stau în picioare.

Ezitând, Quint luă loc. Habar n-avea ce dorea de la el, dar în cazul lui Sophie te puteai aştepta la orice.

Indiferent care erau problemele ei, lui Quint nu-i păsa. Nu avea cum să-i pese. Trebuia păstrată o distanţă sănătoasă între el şi ceilalţi, în special faţă de cei pe care îi cunoştea dinainte de accident. Prin urmare, o să asculte ce avea de spus, după care o va conduce spre ieşire.

Aşteptă, în timp ce ea se plimba de colo-colo, lovindu-

şi boneta de coapsă. Era agitată, fără îndoială. Rochia scumpă pe care o purta îi venea bine, însă cizmele îi erau uzate. Nu avea bijuterii. O femeie pragmatică, dincolo de aparenţele de doamnă.

„Interesant.”

Îi displăcea faptul că o găsea încă interesantă, chiar şi după ce îl respinsese atât de categoric, cu mai mult de trei ani în urmă.

— Ce Dumnezeu e asta?

Arătă înspre o ceaşcă de ceai abandonată pe birou.

El sări în picioare şi apucă obiectul de porţelan uitat acolo, în care se afla un amestec gelatinos, verzui-maroniu, de diverse ierburi şi mirodenii. Arăta la fel de îngrozitor ca gustul pe care îl avea. El ascunse ceaşca în sertarul biroului.

— De ce eşti aici, Sophie?

Ea îşi încrucişă braţele la piept, mişcare ce atrăgea atenţia asupra sânilor ei mici, ispititori. Quint se forţă să-şi îndrepte privirea în altă parte când ea spuse:

— În mod normal, i-aş adresa lui Colton sau lordului Winchester această rugăminte, dar, după cum ştii, ambii sunt indisponibili. Eşti singura persoană pe care o pot ruga.

— Mă flatezi, doamnă.

Ea se opri din vorbit şi îl ţintui cu o privire pătrunzătoare.

— Nu am vrut să te jignesc, după cum bine ştii. Nu mai fi îndărătnic.

— În regulă. Am reţinut. Sunt ultima ta soluţie. Te rog, spune ce-ai de spus, Sophie.

Ea îşi îndreptă umerii, ridicându-şi bărbia.

— Am nevoie să-mi slujeşti drept secund.

*

Lordul Quint nu vorbea niciodată nedesluşit. Nu se fâstâcea şi nu se pierdea deloc cu firea. Logic, rezonabil şi înnebunitor de echilibrat, vicontele era un bărbat pe care putea conta că îşi va păstra mintea limpede. Era una dintre calităţile pe care Sophie le admira cel mai mult la el.

Astfel că atunci când acesta rămase cu gura căscată, ea îşi luă inima în dinţi pentru a face faţă reacţiei lui.

— Secundul tău? spuse Quint încruntându-se. Ai nevoie să fiu secundul tău? Pentru un duel? Adică să fac zece paşi pe câmp, în zori?

— Da. Întocmai.

— Şi cu cine, în numele lui Hercule, te vei duela?

Ea îşi muşcă buza. Ce şanse erau să poată evita explicaţiile înainte ca el să fie de acord?

— Contează?

El ocoli biroul masiv şi se opri în faţa ei. Deşi era înaltă, o întrecea cu câţiva centimetri. Ei îi plăcea că nu o domina cu statura lui. Astfel, putea să-i vadă faţa mai bine şi să observe ce figură interesantă avea. Ochi căprui pătrunzători, punctaţi cu auriu. Un maxilar puternic, ascuţit. Pometi înalţi, proeminenţi, care scoteau în evidenţă un nas prea masculin pentru a fi numit vreodată drăguţ.

Avea părul răvăşit, hainele mototolite şi înfiorător de prost asortate. Nu, prezenţa lui nu le făcea pe tinerele să cadă pe spate în sala de bal, dar perfecţiunea nu o interesase niciodată pe Sophie.

Şi aceasta era rădăcina problemei.

Omul dădea dovadă de o inteligenţă pe care majoritatea oamenilor nici măcar nu o puteau înţelege. Îl considerau ciudat. Antisocial. Distant. Nu dansa şi nu făcea vizite după-amiaza niciodată. Însă opiniile acelea, în cazul în care pleca urechea la ele, nu îl afectau, din câte îşi dădea seama Sophie. Emana încredere în sine, convingeri de nezdruncinat, care se bazau pe fapte bine documentate.

Abilitatea lui de a-şi reaminti cel mai mic detaliu pe care îl citise cu cincisprezece ani în urmă o fascina.

Quint îşi încrucişă braţele la piept.

— Da, contează foarte mult. Oricum, nu poţi păstra secretul asupra identităţii celeilalte părţi, din moment ce voi juca rolul de secund, asta dacă nu cumva plănuieşti să mă legi la ochi. Dar toate acestea sunt irelevante, căci nu pot îngădui, cu conştiinţa împăcată, să duci acest duel la capăt.

Fără lavalieră, ea îi observă mărul lui Adam ridicându-se şi coborând în timp ce vorbea şi îşi aminti că avusese cândva ocazia să simtă forţa siluetei lui suple.

Dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, pe când el nu se îndrăgostise încă de altcineva. Simţi un nod în gât, regretul aproape înecând-o, dar înghiţi în sec, alungându-l.

— Nu văd cum ai putea împiedica duelul să aibă loc. Nu am nevoie de aprobarea ta.

Înălţându-şi bărbia, el o privi drept în ochi.

— Şi ce se va întâmpla dacă voi spune „nu”?

Ea ridică din umeri.

— Mă voi descurca eu cumva.

— Reputaţia ta va avea de suferit.

— Reputaţia mea a suferit deja, motiv pentru care am acceptat provocarea. Pentru a o repara.

El pufăi, izbucnind într-un hohot de râs care părea să îi trădeze exasperarea.

— E ridicol.

— Aha, pentru că sunt femeie şi nu pot avea onoare?

— Nu am spus niciodată asta. Femeile se pot duela, dacă doresc să o facă, din punctul meu de vedere. Stupiditatea nu este limitată la un sex sau altul. Ceea ce consider ridicol e să-ţi închipui că nu va afla nimeni despre aceasta. Este aproape imposibil să păstrezi secretul asupra unui duel în zilele noastre.

— Da, dar tu nu vei spune nimănui. Şi nici eu.

— Ar putea-o face adversarul tău, la fel ca medicul care va fi însărcinat să-ţi extragă glonţul din piept. Dar contează prea puţin, căci nu-ţi pot sluji drept secund.

— Nu poţi sau nu vrei?

Obrajii lui se împurpurară brusc. Era stânjenit? Nu îl văzuse niciodată, absolut niciodată roşind.

— Nu pot, spuse el. Şi ai face bine să nu duci lucrurile la capăt.

Bărbaţi nesuferiţi şi aroganţi. Sophie îi tolerase întreaga ei viaţă. Între regulile idioate şi aşteptările nerealiste, viaţa unei femei în Anglia era mai încorsetată decât lenjeria intimă după o masă cu cinci feluri de mâncare.

— Trebuie. Şi vrei să-mi spui de ce?

— Nu. Vrei să-mi spui de ce trebuie să te duelezi?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu pot.

El se mişcă, apropiindu-se îndeajuns încât să-i facă pulsul să o ia la goană. Îi vedea pieptul ridicându-se şi coborând şi umbra bărbii ce avea să-i mijească a doua zi pe chip. Umeri puternici, laţi, talie zveltă. Din trupul lui radia căldură, care o încălzea în toate locurile pe care doamnele nu le pomeneau niciodată, locuri care, întâmplător, lui Sophie îi plăceau destul de mult. Era un specimen atât de complicat, o combinaţie de minte şi muşchi pe care ea o găsea extrem de atrăgătoare.

Ca să nu mai pomenim de faptul că avea buze cărnoase, bine conturate, care se pricepeau teribil să înmoaie vintrele unei femei. Ei bine, cel puţin pe ale ei.

— „Nu pot” sau „nu vreau”? o întrebă, făcând-o să redevină atentă.

Sophie ura să-i fie întoarse cuvintele împotriva ei, astfel că ignoră întrebarea complet şi făcu un pas în lături.

— Vrei măcar să mă înveţi cum se face?

Studie teancul de cărţi de pe podea, din spatele biroului, cele pe care el le ascunsese când intrase ea. Toate erau publicaţii medicale despre… boli ale minţii. Absolut toate. Oare de ce nu voise ca ea să le vadă?

— Să te duelezi? Vrei să înveţi cum să stai pe un câmp şi să tragi în altcineva?

Ea ridică privirea spre el.

— Da. Nici măcar nu am mai tras cu pistolul până acum.

— Nu trasul e partea grea. Să atingi ţinta e problema.

— Credeam că scopul unui duel e să ratezi.

— Să tragi în aer e considerat nedemn pentru un gentilom. Ai citit măcar *Code Duello?* Scopul unui duel este să-ţi recâştigi onoarea, fără a te lăsa ucis. Şi să îndrepţi glonţul spre locul în care va face cel mai mic rău.

— Vezi cât de puţin ştiu? Mă poţi învăţa.

— Nu. Nu mă pot implica în povestea asta. Ar trebui să-i ceri scuze doamnei faţă de care ai greşit şi să închei conflictul.

— E imposibil să-mi cer scuze. Şi de ce nu te poţi implica?

El îşi puse mâinile în şolduri.

— Din multe motive. Şase, mai exact. Le vrei în ordine alfabetică sau în ordinea importanţei?

Ea oftă. Planul ei mergea prost. Nu mai cunoştea pe nimeni la care să apeleze, având în vedere că acea persoană trebuia să ştie să păstreze secretul. Iar ea şi Quint erau prieteni… într-un fel. Având în vedere trecutul lor comun, crezuse că acesta va fi de acord. Că va vrea să o protejeze măcar. Ce putea face să-l convingă?

— Bine. Voi ruga pe altcineva.

El ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie mult prea atotştiutoare, naiba să-l ia!

— Şi cui îi vei acorda acest rol de tutore?

Căută iute un nume în gând, vreo bârfă care îi ajunsese la urechi.

— Se zvoneşte că lordul MacLean a luat parte la o serie de dueluri. Trebuie să ştie cum merg lucrurile.

— Şi mai e şi crai, pe deasupra. A dat iama în toate inocentele din Edinburgh şi a trebuit să vină la Londra ca să mai prăduiască alte câteva. Reputaţia ta nu ar supravieţui în ruptul capului.

— Nu prea contează. Decât într-un singur fel. Nu vreau decât dedesubturile chestiunii. Iar dacă tu nu vrei să mi le arăţi, voi găsi pe cineva care poate.

Quint îşi încleştă maxilarul, dar ochii lui o priviră arzător, învolburaţi de o emoţie pe care nu o mai văzuse la el până atunci. Era… îndoială? O făcu să ezite. Quint se mişca în societate cu uşurinţă, fără a se îndoi de sine, căci rareori se înşela. Toate criticile care i se aduceau se refereau la chestiuni de care îi păsa prea puţin, cum ar fi lungimea desuetă a părului său sau gusturile lui înfiorătoare în ceea ce priveşte vestimentaţia.

Dar atitudinea asta era nouă. Părea… nesigur.

— Atunci trebuie să faci ce simţi că e necesar, spuse el, în cele din urmă, apăsându-şi tâmplele cu buricele degetelor. Îmi pare rău, dar nu sunt capabil să-ţi îndeplinesc rugămintea. Taylor te va conduce. Se înclină, apoi se îndreptă spre uşă.

Îl privi plecând, uluită atât de bădărănia lui, cât şi de expresia pe care o avea pe chip.

— Quint, strigă ea din spatele lui. El se opri, dar nu se întoarse cu faţa la ea. Eşti bine?

— Nicicând n-am fost mai bine, răspunse el şi dispăru pe coridor.

— Nu, şopti ea în încăperea goală. Într-un fel, cred că nu.

*

— Ei bine, nu a durat mult, spuse Alice în timp ce se întorceau la reşedinţa din oraş a familiei Barnes. A fost de acord înălţimea Sa, milady?

— Nu.

Două doamne mai vârstnice se plimbau în lumina timidă a soarelui de primăvară, iar Sophie zâmbi politicoasă în timp ce trecură pe lângă ele. În orice parte priveai, străzile din Mayfair erau pline din nou cu trăsuri şi cai, semn că începuse un nou sezon.

Sophie simţi iar în piept acea apăsare deja familiară. Îi era groază de lunile ce urmau. Alte probe de rochii. Alte pălăvrăgeli stupide. Dansuri cu bărbaţii pe care i-i băga pe gât mama ei vitregă. Străduania de a da impresia că ignora privirile compătimitoare, curioase.

Nu avea pe cine să învinovăţească în afară de ea însăşi. Unele greşeli nu puteau fi drese.

Alice veni alături de ea.

— Ce veţi face acum?

— Voi găsi eu ceva. Nu-ţi face griji în privinţa asta, Alice.

Servitoarea ei icni în semn de neîncredere.

— Domnia voastră joacă un joc periculos.

— Ai mai spus-o, şi nu o dată.

— Aş vrea ca tatăl dumneavoastră să nu vă fi lăsat să asistaţi la unele din cazurile acelea, milady. Nu se cădea ca o fată crudă, uşor impresionabilă la o vârstă fragedă, să audă poveşti sordide despre comportamentul infractorilor.

Sophie îşi reţinu un zâmbet. Vai, savurase fiecare clipă! În loc să o ignore după ce murise mama ei, tatăl ei o ţinuse şi mai aproape. Oriunde mergea marchizul era prezentă şi fetiţa lui. Şedinţele trimestriale la care participa uneori erau preferatele ei.

La nouă ani îi spusese că vrea să fie magistrat când va creşte.

El râsese. „Draga mea, fetele nu pot fi magistraţi, deşi ai ieşi unul pe cinste. În schimb, va trebui să te căsătoreşti şi să ai propria familie. Asta fac fetele cuviincioase.”

Lui Sophie nu-i plăcea să fie refuzată, mai ales din pricină că „asta fac fetele cuviincioase”. La naiba cu buna-cuviinţă!

Întorcându-se către Alice, întrebă:

— Ai aflat ceva de la angajaţii lordului Quint?

— Proşti superstiţioşi cu toţii, pufni Alice. Toţi, în afară de majordom, care pare a-i fi complet loial stăpânului. Ceilalţi cred că domnia sa e diavolul în persoană.

— Diavolul? Ridicol. Quint era departe de a fi rău. Era inteligent şi blând, un om pe care majoritatea londonezilor nu îl înţelegeau, din pricina excentricităţilor sale. Dar diavol? De ce ar crede oamenii un asemenea lucru?

— Spun că domnia sa stă închis în birou ore în şir, nu doarme şi nu mănâncă niciodată. Nu iese deloc. Nu primeşte vizitatori. Nu le dă voie servitorilor în apartamentele sale.

— Nu iese deloc?

Bănuise că ceva nu era în regulă. Nu ratase nicio deschidere organizată de Societatea Regală în ultimii ani. Quint avea obiceiul de a ţine un discurs, iar Sophie l-ar fi putut asculta ore în şir. Avea o voce profundă, clară, în care reverberau cunoştinţele şi determinarea, ideile lui succedându-se logic. Prelegerile lui erau sincere şi pasionale, iar Sophie simţea până în străfundul sufletului profunzimea acelei pasiuni. Mai mult decât atât nu îşi îngăduia să se apropie de el.

În schimb, el se încuiase în casă pentru a studia cărţi despre bolile mintale. Ciudat, deşi poate că nu îl cunoscuse niciodată atât de bine pe cât crezuse. Doar pentru că un

bărbat te sărutase ca şi când următoarea lui răsuflare ar fi depins de asta nu însemna că gândea la fel ca tine.

Mai ales când bărbatul respectiv ceruse în căsătorie o altă femeie, la trei săptămâni după sărutul cu pricina.

Sophie se forţă să-şi alunge gândul. „Tu l-ai respins. Ce credeai că va face?”

— Pare într-adevăr ciudat, spuse Alice. Dar după cum ştie domnia voastră, nu prea contează dacă este adevărat. Servitorii se dau în vânt după bârfe.

Părea a fi mai mult decât bârfă. Ceva nu era în regulă. Însă Sophie nu-şi putea explica prea bine intuiţia servitoarei. Cum să descrie senzaţia aceea care-i rodea pântecul, provocându-i o uşoară greaţă, care era mai curând suspiciune decât realitate? Dar Sophie avea încredere în instinctele ei, care o ţinuseră departe de bucluc de cele mai multe ori.

În plus, nu erau ea şi Quint prieteni, după tot acest timp? Îi salvase viaţa cu două luni în urmă, deşi el nu o ştia. Aproape o săptămână îl îngrijise, împreună cu un medic, aducându-l înapoi din pragul morţii. Însă, după ce îşi revenise, ea îi instruise pe servitori ce să facă şi se ţinuse deoparte.

Îşi aminti momentul care se petrecuse cu câteva minute în urmă, expresia incertă care îi apăruse pe chip. O privire deznădăjduită, confuză, ca şi când şi-ar fi pierdut rostul în lume. Dacă avea o problemă, poate reuşea să-l ajute. Dacă nu, atunci poate prindea câteva trucuri despre duelare.

— Alice, cred că mă voi întoarce aici în seara aceasta.

Servitoarea plescăi dezaprobator.

— Nu vă supăraţi că vă spun, dar nu cred c-ar fi înţelept să faceţi asta. Nu când domnia sa a refuzat deja.

— Poate că îl voi face să înţeleagă.

— Cerul să-l ajute atunci, milady.

Sophie aproape că-şi dădu ochii peste cap.

— Ai prefera să particip la duel fără să învăţ cum se face?

— Aş prefera să nu participaţi deloc la duel.

Din nefericire, era posibil să nu aibă de ales, dar se abţinu să-i spună servitoarei.

Casa Barnes, reşedinţa londoneză a marchizului de Ardington, se afla pe latura de nord-vest a pieţei Berkeley, nu departe de Quint. Deşi nu era la fel de mare precum casa Lansdowne de la celălalt capăt al pieţei, casa Barnes era o structură impresionantă de piatră, cu coloane masive, portic şi mai multe rânduri de ferestre. Sophie nu voise niciodată să locuiască altundeva.

Când ea şi Alice traversară strada, îi ajunse la urechi o voce şoptită:

— Milady!

Sophie încetini când o femeie acoperită cu o mantie ieşi de după o birjă care aştepta. Avea gluga trasă, pentru a-i acoperi faţa. Alice veni imediat alături de Sophie.

— Stai aşa, spuse Alice. Cine eşti şi ce vrei de la doamnă?

Femeia şovăi, regândindu-şi abordarea în faţa atitudinii protectoare a lui Alice.

— E în regulă, Alice, spuse Sophie apropiindu-se. Pe mine mă căutai?

Femeia îşi dezvălui parţial chipul.

— Îmi cer scuze că vă opresc pe stradă.

Sophie se relaxă.

— Lily! Ce bine-mi pare că te văd din nou.

Femeia făcu o reverenţă.

— Ştiu că aţi spus că nu este nevoie de nicio plată, dar am vrut să primiţi asta. Întinse un pachet. Nu e cine ştie ce, doar nişte săpun de calitate pe care l-am rugat pe un băiat să-l ia dintr-un magazin.

Sophie încercă să refuze, dar Lily era hotărâtă.

— Vă rog, milady. Să-mi găsiţi sora după toţi aceşti

ani şi să vă mulţumiţi bucuroasă cu atât nu vă pot spune ce mult înseamnă pentru mine.

Sophie nu voia să o rănească, aşa că acceptă cutia.

— Mulţumesc atunci. Sunt onorată să o accept.

Acesta era motivul pentru care lui Sophie îi plăcea să-i ajute pe oameni, în special femei care găseau rareori un protector. Magistraţii le ignorau – sau le ofereau ajutor în schimbul favorurilor sexuale. Investigatorii erau costisitori şi interesaţi, în general, de o clientelă dintr-o clasă mai aleasă. Atunci spre cine să se îndrepte aceste femei la nevoie?

Sophie le dădea speranţă. O ureche care le asculta. Răspunsuri.

Se întinse să-i strângă mâna lui Lily.

— Toate cele bune, ţie şi surorii tale.

— Mulţumesc, milady.

Lily făcu o reverenţă şi se retrase, dispărând de cealaltă parte a birjei.

Alice pufăi când se apropiară de casa Barnes.

— O femeie simplă să abordeze o doamnă pe străzile din Mayfair în plină lumină a zilei! Nu ştiu încotro se îndreaptă lumea aceasta, milady.

— Doamne, Alice! Probabil că a stat acolo ore întregi. Trebuia să vorbesc măcar cu ea. Şi mi-a adus un cadou. Mi s-a părut un gest drăguţ.

— Uneori regret că v-am făcut să o apucaţi pe calea aceasta.

Era un adevăr parţial. În vremuri imemoriale, avusese loc un incident, cu mult înainte ca Alice să vină să lucreze la ea, când o servitoare de la bucătărie fusese acuzată de furt.

Se numea Jenny, şi Sophie o plăcuse. Deseori îi dădea pe ascuns lui Sophie, care avea unsprezece ani pe atunci, chec cu stafide şi bezele, când nu le vedea nimeni. Astfel că Sophie nu crezuse imediat povestea servitoarei

care se ocupa de partea de sus a casei şi care susţinea că Jenny îi furase bani din cameră, mai ales că Sophie observase ca amândouă fetele flirtau cu un lacheu. Cele două servitoare se certaseră cu doar o săptămână înainte, lămurind-o că nu le păsa una de cealaltă. Nu era un motiv suficient pentru a te îndoi de acuzaţie?

Din nefericire, Jenny nu avea nicio dovadă că nu luase banii şi nimeni nu o crezuse când negase. Apoi, când sub salteaua ei se găsiseră zece lire, fusese dată afară fără nicio recomandare. Sophie încercase să-l facă pe tatăl ei să intervină, să o ajute pe Jenny, dar el refuzase, spunând că menajera se va ocupa de chestiune. Ceea ce făceau servitorii nu era treaba lui Sophie.

Când, după câteva zile, Sophie văzuse zâmbetul arogant al servitoarei care se ocupa de casă, fusese convinsă că fata minţise. Însă nimeni nu o ascultase, iar treaba fusese lăsată baltă. Lui Sophie i se frânse inima când aflase că Jenny murise într-o epidemie de holeră la scurt timp după ce plecase din casa lor. Povestea tragică lăsase o urmă adâncă în sufletul ei, una pe care nu o uitase niciodată. Adevărul conta, indiferent de clasa în care te năşteai.

— Nu fi ridicolă, îi spuse ea lui Alice. Îmi plac aceste cazuri şi mă pricep la ce fac. Da, oficial, totul a început când sora ta a fost acuzată că a furat argintăria stăpânului, dar, dacă nu ar fi fost ea, ar fi fost altcineva. Simt că m-am născut să fac asta.

— Ei bine, sora mea vă este veşnic recunoscătoare că aţi intervenit şi aţi găsit vinovatul. Să nu-ţi vină să crezi…! Unul dintre grăjdari să se strecoare în casă şi să şterpelească furculiţele şi cuţitele!

Sophie chicoti.

— Ai zice că ar fi trebuit să fie îndeajuns de isteţ să-şi şteargă urmele mai întâi.

— Domnia voastră, după cum am văzut amândouă,

majoritatea infractorilor nu au o minte prea luminată.

— Şi slavă cerului pentru asta.

Capitolul 3

Quint îşi puse mâinile în şolduri şi privi ţintă la setul perfect identic de pistoale de duel Manton, cu mânere de fildeş. Ar trebui să i le dea pe acestea sau pistoalele mai noi, cu piedică, pe care le cumpărase în ianuarie?

Pistoale.

„Duel.”

Dumnezeule mare, de ce ar vrea o femeie atât de inteligentă şi de spirituală să participe la un ritual atât de primitiv? Lucrul pe care ar fi trebuit să-l facă un om cu capul pe umeri ar fi fost să negocieze cu partea vătămată, să discute despre insultă şi să obţină o înţelegere satisfăcătoare pentru ambele părţi. Să-ţi rişti viaţa pentru ceva atât de meschin era absurd, în opinia lui Quint.

Însă, lăsând rezervele şi bunul-simţ la o parte, îl rugase pe Taylor să aducă pistoalele. Quint plănuia să le împacheteze şi să i le trimită. Dacă nu o putea învăţa el însuşi să le folosească, măcar să fie bine înarmată. Dumnezeu îi era martor că el nu o să mai aibă nevoie vreodată de lucrurile acelea nenorocite.

Întreaga zi se gândise să-i scrie marchizului de Ardington. Marchizul era un bărbat puternic, implicat la cele mai înalte niveluri guvernamentale, iar Quint îl plăcea foarte mult. Nu trebuia să fie prevenit marchizul cu privire la pericolul cu care se confrunta fiica sa? În cel mai bun caz, reputaţia ei urma să fie făcută ferfeniţă într-un duel. În cel mai rău caz, putea fi ucisă. Dar de câte ori pusese mâna pe peniţă pentru a scrie un bilet, o lăsase la loc în suport. Nu putea să facă aşa ceva. Dacă ar fi fost vorba

despre oricine altcineva, s-ar fi spălat pe mâini de întreaga afacere. Dar cu Sophie…

Deşi detesta să recunoască, mai era un motiv pentru care nu îi scrisese tatălui ei. După mai bine de trei ani, încă avea o slăbiciune pentru ea, ceea ce nu făcea decât să-i dovedească idioţenia. După tot ce se întâmplase între ei, nu putea să o rănească deliberat.

Întreaga lui viaţă, Quint fusese considerat ciudat. Diferit de alţi bărbaţi prin preocupările şi interesele sale. Însă din primul moment în care o întâlnise pe Sophie, intuise, din privirea ei pătrunzătoare, că îl înţelegea mai mult decât oricine şi că era o femeie deosebită de toate celelalte. Şi sperase.

Pe parcursul mai multor luni, începuseră să flirteze uşor la evenimente şi părea că ei îi plăcea să îl tachineze. O surprinsese deseori privindu-l ţintă pe sub genele ei lungi, castanii, fapt care îl făcea să simtă negreşit săgetarea dorinţei în vintre. În timpul unui bal teribil de plicticos, se retrăsese, aşa cum făcea deseori, în biblioteca gazdei, ştiind că tomurile vor fi mult mai interesante decât conversaţia de convenienţă, iar Sophie, surprinzător, îl urmase.

*

Îi atrase atenţia un zgomot din spatele lui. De o frumuseţe răpitoare în rochia ei crem, care scânteia în timp ce se mişca, Sophie stătea acolo. Închise uşa, o încuie, iar lui Quint îi sări inima în piept.

— Ar trebui să fii în sala de bal, Sophie.

Colţul gurii ei se arcui când se apropie.

— Mă vei săruta vreodată, Quint?

— Vrei să o fac?

— Te-am urmărit până aici, nu-i aşa?

— Ai răspuns la o întrebare cu o altă întrebare,

Sophie.

— La fel şi tu.

El zâmbi, incapabil să-i reziste, şi făcu un pas înainte.

Fără a-i cere permisiunea, el îi puse o mână pe şold şi cu cealaltă o prinse de ceafă, gândindu-se că se va retrage. În schimb, ea ieşi în întâmpinarea atingerii lui, cu pielea ei catifelată şi caldă.

Ochii ei căprui se întunecară, indescifrabile fântâni ademenitoare, şi se simţi pierdut.

— Da, atunci. Aş vrea foarte mult să te sărut, recunoscu el. Dar nu ar trebui să o fac.

— Viaţa nu ar merita prea mult să fie trăită dacă am respecta toate regulile.

Ea ridică mâinile şi îşi răsfiră degetele în părul lui, în timp ce el se aplecă şi îi acoperi gura cu a lui.

*

Sărutul acela fusese monumental. Îi schimbase viaţa. Fusese dornică şi cooperantă, iar el îşi pierduse capul cu totul, uitând că se aflau la câţiva metri de o reuniune aglomerată. Şi fusese atât de sigur, atât de convins în momentul acela că sentimentele ei erau aceleaşi cu ale lui.

Doar că, de fapt, calculase greşit. Cu subtilitatea unui baros, îi frânsese inima în milioane de molecule şi le împrăştiase ca pe nişte pietricele. Nu era un pretendent bine-venit, iar întâlnirea lor nu fusese decât un capriciu de moment.

În împrejurări obişnuite, să slujească drept „capriciul de moment” al unei femei nu ar fi fost o corvoadă. Dar cu Sophie… conta. Mult.

Însă evenimentele luaseră o întorsătură bună pentru ea. Quint nu era de dorit să se încurce pe termen lung cu vreo femeie, având în vedere ce îi rezerva viitorul.

În copilărie asistase la declinul mental al tatălui său

şi la efectul pe care îl avusese acest fapt asupra mamei sale. Ea plângea mereu, de-abia mânca şi consultase nenumăraţi farmacişti, doctori şi oameni de ştiinţă cu privire la o potenţială vindecare. Totul în van. Mama lui ajunsese la epuizare, îşi neglijase fiul, dar vicontele nu-şi revenise niciodată.

Quint jurase să nu permită să i se întâmple aşa ceva. Nu o să se lase cuprins de nebunia care îl doborâse pe tatăl lui. O să fie mai deştept. Mai iscusit. O să muncească mai mult pentru a-şi păstra concentrarea, memoria şi forţa. Oricare ar fi fost preţul, o să evite soarta tatălui său.

Şi planul funcţionase până când un glonţ îi atinsese gâtul în februarie, aproape lăsându-l fără viaţă.

O bătaie alertă în uşa biroului îi întrerupse gândurile. Apăru Taylor şi, în spatele lui, o figură acoperită cu o mantie.

— Milord, aveţi un vizitator.

Fiecare celulă din corpul lui Quint se activă. Recunoştea forma aceea învăluită. De ce se întorsese?

— Asigură-te că nu vom fi deranjaţi, Taylor. Majordomul începu să se îndepărteze, iar Quint adăugă: Şi aminteşte-mi mai târziu să revizuiesc regulamentul de vizite împreună cu tine.

Taylor încuviinţă din cap, după care Sophie îşi îndepărtă de pe chip gluga mantiei. Nu purta bonetă sau acoperământ de cap, iar părul castaniu îi era răsucit într-un coc simplu la ceafă. Licărul gălbui al lumânării se reflecta în ochii ei întunecaţi. Gura îi tresări.

— Să nu-l condamni pe Taylor. Eram deja în casă, urcând pe scara servitorilor, când m-a găsit. Nu mai prea putea să mă dea afară atunci.

— De ce te-ai întors, Sophie?

— Ce ai acolo? Se apropie şi privi spre cutia de pe biroul lui. Sunt pistoale?

El oftă. Ar face bine să se ocupe de ea acum. Apoi se

putea întoarce la cifrul lui.

— Da. Perechea aceasta a fost lucrată de Manton, care produce cele mai bune pistoale de duel din lume.

— Ce le face să fie atât de bune?

El încercă să ignore faptul că stăteau atât de aproape unul de altul şi că, dacă s-ar fi mişcat câţiva centimetri, li s-ar fi atins umerii. Îşi drese glasul.

— Manton a descoperit că greutatea ţevii îţi permite să tragi mai drept. Reculul simţit în antebraţ e mai mic când tragi. Sunt remarcabil de precise la distanţa potrivită. Am şi altele, dar setul acesta este cel mai uşor de utilizat pentru tine.

— Hmm. Îşi trecu buricul degetului pe mânerul de fildeş. De ce le-ai scos, dacă nu plănuieşti să mă ajuţi?

— Pentru că e important să ai cel mai bun echipament, indiferent de ce ţi-ai propus să faci. Dat fiind faptul că nu aveam cum să ştiu ce pistoale intenţionezi să foloseşti, plănuiam să ţi le trimit. Nu voi avea nevoie de ele.

— Sunt încărcate?

— Nu, deloc. Ţevile sunt goale.

O şansă mai puţin ca un om – el, cel mai probabil – să fie împuşcat.

— Dar cum mă pot antrena dacă sunt goale?

— Trebuie să-ţi exersezi forţa braţului, pentru a le putea ţine drept o perioadă mai lungă de timp. Femeile au un procentaj mai scăzut de masă musculară în partea superioară a trupului şi în tors, astfel că ai nevoie de mai mult exerciţiu dacă vrei să tragi la ţintă.

— Vezi, îmi eşti de mare folos. Nu mă pot încrede în nimeni altcineva pentru a afla aceste lucruri.

Îl cuprinse o senzaţie puternică şi neaşteptată de satisfacţie, urmată rapid de resentimente. Era suficient de isteaţă ca să folosească linguşeala pentru a obţine ce-şi dorea. Cu toate acestea, el prefera faptele.

— Eşti conştientă, desigur, că duelurile sunt ilegale. Şi că cele mai multe au drept urmare moartea sau accidentările grave.

Ea îşi lăsă capul pe spate pentru a-i surprinde privirea.

— Unele, dar nu cele mai multe. Şi mă îndoiesc de adevărul unei asemenea afirmaţii. Nu pot fi strânse date clare, având în vedere că majoritatea duelurilor sunt private şi neraportate, mai ales în cazul celor fără răni.

Căldura îi invadă corpul. Hristoase, când folosea cuvinte precum „adevăr" şi „date", Quint voia să-i facă lucruri cumplit de necuviincioase. Trecându-şi mâna prin păr, puse o oarecare distanţă între ei.

— Nu prea are rost să dezbatem ideea. În caz că ai uitat, mi-ai cerut ajutorul şi te-am refuzat.

— Ceea ce nu doresc să accept. Nu eşti doar cel mai deştept bărbat pe care îl cunosc, dar îmi eşti şi prieten. Cine altcineva în afară de tine este într-o poziţie mai bună pentru a mă ajuta?

Acum părea o mojicie să o refuze. „Deşteaptă."

Îşi flexă degetele, gândindu-se. Deşi nu aprecia să fie manipulat, nu voia să o vadă rănită. Şi dacă îi va arăta cum să folosească obiectele acelea nenorocite, oare va pleca şi îl va lăsa în pace?

— Dacă îţi acord o oră, promiţi să nu te întorci?

— Da, răspunse ea rapid, iar entuziasmul îi lumină faţa.

— Şi dacă nu ai nicio aptitudine pentru arme de foc, vei abandona această prostie?

— Desigur. Nu îmi doresc deloc să mor. Îşi scoase mantia şi aruncă veşmântul greoi pe un scaun. Voi sugera, în schimb, un duel cu săbii.

— Dacă prin asta încerci să faci o glumă, nu-mi vine să râd.

Sophie îşi muşcă buzele. Nu, pe chipul lui Quint nu se

citea nicio urmă de amuzament. Cu ochii mijiţi şi cu gura arcuită într-o expresie posomorâtă, părea destul de antipatic – chiar şi pentru un bărbat care avea tendinţa de a fi serios. Încă un motiv pentru a simţi că ceva nu era în regulă cu el.

Se forţă să revină la conversaţia anterioară.

— Bineînţeles că glumesc. „Câtuşi de puţin.” Acum, haide să începem. Trebuie să mă întorc acasă înainte de zorii zilei.

Afirmaţia ei nu păru să-l facă mai fericit.

— Cum ai reuşit să evadezi? Şi cum de te-ai strecurat în casa mea fără ca niciunul dintre servitori să te oprească?

Nu îndrăznea să-i mărturisească abilităţile ei. Doar Alice avea o bănuială cu privire la talentele pe care le poseda Sophie şi nu era nevoie să ştie nimeni altcineva.

— Servitoarea mea mă acoperă. Am încredere totală în ea şi e discretă. Iar uşa bucătăriei tale era descuiată. Presupun că bucătăreasa a uitat să o încuie înainte de a merge la culcare.

Quint îşi prinse între degetul mare şi arătător buza cărnoasă de jos, contemplând în mod vădit ceva. Gestul îi atrase lui Sophie atenţia asupra gurii lui şi pielea începu să i se înfioare la amintirea senzaţiei pe care i-o dăduseră buzele acelea lipite de ale ei. Săruta remarcabil de bine, cu o concentrare încăpăţânată şi cu o precizie care ar fi făcut o curtezană să roşească.

Acesta era Quint: orice alegea să facă, făcea bine. Vicontesa lui o să fie o doamnă norocoasă, într-adevăr.

Păcat că aceea nu va fi Sophie.

Privi într-o parte şi trase aer adânc în piept. Nu se cuvenea să aibă asemenea reacţii faţă de el, nu dacă plănuia să fie atentă.

— Să examinăm armele, spuse el, lăsând braţul jos. Ia una, te rog.

Sophie întinse mâna spre cutia căptuşită cu catifea şi ridică un pistol. Mânerul de fildeş era rece în palma ei.

— E mai greu decât presupuneam.

— De aceea trebuie să exersezi să îl ţii în mână, după cum spuneam, să-ţi întăreşti forţa braţului. Cu cât îl ţii mai neclintit, cu atât vei trage mai precis. Iar dacă nu îl poţi menţine nemişcat, nu participa la duel.

— Am înţeles. Scrută ţeava, îndreptând-o spre podea. Îmi arăţi cum să-l încarc?

— Nu. Secunzii se ocupă de încărcarea pistoalelor. Nu trebuie să te preocupi decât să rămâi în viaţă.

— Dar cum să exersez dacă nu îl pot încărca?

Se aştepta ca el să o contrazică, dar o surprinse când el continua cu chestiunile practice.

— Eşti conştientă că va trebui să mergi la ţară pentru a putea trage, sper.

— Nu trebuie să mă tratezi ca pe un copil, Quint. Plănuiesc să petrec câteva zile în Sussex. Îndrăznesc să spun că este suficient spaţiu pe moşia tatălui meu pentru a trage cu tunul fără a fi auzit.

El îşi ridică mâinile în aer.

— Bine.

Întinzând mâna spre cutie, scoase diverse părţi şi bucăţi, pe care le alinie pe birou. Explicaţia lui detaliată cuprindea atât construcţia pistolului, cât şi mecanismul de tragere şi rolul celorlalte elemente pe care le conţinea cutia. Îi arătă cum se foloseau cartuşele de hârtie. Cu toate acestea, în ciuda meticulozităţii lui, nu atinse nici măcar o dată pistolul.

Ea începu să se foiască nerăbdătoare, gata să facă ceva.

— Mă asculţi? o întrebă el cu asprime. Când ea încuviinţă din cap, el ridică sceptic dintr-o sprânceană. Atunci spune-mi din ce cauză un pistol poate să tragă prost?

— Cremenea tocită, percutorul sau arcurile slabe, butoiaşul prea bine curăţat, orificiul de contact înfundat, recită ea fără nicio urmă de îngâmfare. Altceva?

— Hai să vedem cum îl încarci, spuse el drept răspuns.

Ea se execută cât ai clipi, iar apoi privi spre el pentru confirmare. El încuviinţă din cap aprobator, iar ea zâmbi larg, mult prea încântată de sine.

— Suntem în sfârşit pregătiţi să exersăm? îl întrebă.

— Nerăbdătoare, nu-i aşa?

— Ei bine, trebuie să mă întorc acasă înainte să observe cineva că lipsesc. Altfel, vei pune pistoalele acestea la treabă când te va convoca tata în zori.

— De acord. Înlocuieşte-l pe cel pe care îl ai cu cel gol, spuse şi se îndreptă spre centrul încăperii.

Nu se obosi să schimbe pistoalele. Nu era cazul să se simtă ameninţat că l-ar fi împuşcat.

— Stai. Nu ar trebui să iei şi tu unul?

— Nu. Mă voi preface, spuse el, flexându-şi degetele.

Îl observase făcând mişcarea aceea de câteva ori, în special de când începuse să manevreze pistoalele. Un tic nervos?

— Adversarul tău decide distanţa, îi explică el. Zece paşi se fac în mod normal, deşi am auzit de şase sau opt. Secundele se vor număra. Ia poziţia!

Ea făcu zece paşi, apoi se întoarse cu faţa la el.

— Aici?

— Bun. Când sunteţi amândoi gata, vi se va da un semnal, după care veţi avea trei secunde la dispoziţie pentru a trage.

— Şi ar trebui să ţintesc spre…?

— Extremităţi. Umăr. Braţ. Nu vrei să-ţi murdăreşti mâinile sau conştiinţa cu o moarte.

Ceea ce era greu de contrazis.

— Ce se întâmplă dacă ambele părţi ratează?

— În cazul acesta, cel care te-a provocat la duel trebuie să decidă dacă onoarea îi este satisfăcută sau nu.

Examină pistolul din mână. Chiar era foarte frumos, cu accentele acelea aurii şi mânerul perlat. Lemnul era neted şi şlefuit.

— Ai luat vreodată parte la un duel?

El icni.

— În niciun caz. E o barbarie. Le-am cumpărat ca să cercetez cum funcţionează şi să văd ce îmbunătăţiri le-a adus Manton în ceea ce priveşte aspectul.

— Dar ai asistat la un duel, cu siguranţă.

— La două. Ambele ale lui Colton, pe când era încă prea tânăr şi încăpăţânat să asculte de vocea raţiunii. Cam la fel ca altă persoană pe care o cunosc.

Ea ignoră remarca.

— Ce încăpere se află chiar sub noi?

Quint îşi plecă fruntea, gândindu-se la întrebare.

— Pivniţa de vinuri, din câte îmi amintesc. Dar…

Sophie apăsă pe trăgaci după cum o învăţase el, cu ţeava îndreptată spre podea. Cremenea alunecă în jos, lovi percutorul, scânteie, iar pistolul se declanşă cu un pocnet sonor. O învălui un nor de fum înţepător şi se clătină din pricina surprinzătorului recul al împuşcăturii. Fu cuprinsă de exaltare, o combinaţie îmbătătoare de uşurare, putere şi admiraţie.

— La naiba, a fost distractiv!

Cu mâna liberă, îndepărtă fumul.

— Pot să… Quint, ce s-a întâmplat?

El rămase încremenit, paloarea lui căpătând culoarea zăpezii proaspete. Pieptul îi tresălta, holbându-se la pistolul din mâna ei.

— Quint? Ea se apropie de el şi observă că îi tremurau mâinile. Îmi cer scuze că am tras. Nu am putut rezista…

— Ieşi.

Ea clipi. Îi spusese…?

— Acum, Sophie. Ieşi din casa mea şi nu te mai întoarce. Pleacă!

Ultimul cuvânt fusese aproape un răcnet, un urlet, şocant din partea unui om care în mod normal avea o vorbă blândă.

Se supuse uluită, grăbindu-se să pună pistolul la loc în cutie şi să-şi găsească mantia. El stătea acum cu faţa la perete, întors cu spatele la ea, ţinându-şi capul strâns între mâini, ca şi când l-ar fi durut. Ea îşi ceru încă o dată scuze, dar nu continuă, pentru a nu-l agita mai tare.

— Pleacă! spuse el răguşit, iar ea ieşi pe coridor, închizând uşa uşor în urma ei.

Însă, în loc să plece, curiozitatea şi grija o făcură să-şi lipească urechea de lemn. Din interiorul biroului se auzea un gâfâit precipitat şi ritmic. Dumnezeule, poate că era bolnav. După ce se asigură că nu pândea niciun servitor prin preajmă, apăsă clanţa cât putu de uşor şi crăpă uşa.

El nu se mişcase, nefăcând decât să întindă mâna şi să se ţină de speteaza unui scaun. Nu-i vedea decât profilul, dar avea pleoapele închise strâns şi părea că nu poate trage îndeajuns aer în plămâni. Gâfâia întruna, clătinându-se pe picioare, şi i se strânse stomacul văzându-i starea deplorabilă. Ce se întâmpla? Îi ceda inima?

Hipnotizată, se întreba dacă să dea fuga înăuntru, oferindu-i ajutorul, sau să stea pe coridor. Dacă semăna cu tatăl şi cu fratele ei mai mic, nu va aprecia prezenţa unui martor la slăbiciunea sa. Bărbaţii erau extrem de ţepoşi când venea vorba de boală. Dar dacă Quint era într-o stare gravă?

— Milady.

Sophie îşi îndreptă spatele şi se îndepărtă ca arsă de uşă. În expresia majordomului se citea dezaprobarea în timp ce înainta, închizând cu grijă uşa biroului.

— E bolnav? şopti ea.

— Chiar nu aş putea spune, milady. Însă cred că ar fi cel mai bine să vă întoarceţi acasă.

— Dar nu ar trebui să chemăm un medic? Sau cel puţin să aşteptăm, pentru a ne asigura că îşi revine?

— Domnia sa a cerut să nu fie primit niciun medic în casă. Niciodată. Şi nu cred că ar aprecia să-i fie impus unul.

Majordomul nu părea a fi prea îngrijorat de sănătatea stăpânului său. Nu era prima dată când se îmbolnăvise?

El gesticulă înspre uşa principală.

— Acum, trebuie să insist, milady, căci aş dori să-mi păstrez postul.

Ea îşi încleştă pumnii, de ciudă că nu putea să verifice starea în care se găsea Quint, dar nu dori să creeze probleme personalului.

— Ar fi mai bine să ies pe uşa servitorilor, Taylor. Cu mantia pe umeri, îşi trase gluga bine peste faţă. Înaintară în tăcere prin casă, spre bucătărie.

Taylor deschise uşa.

— Aţi dori să vă însoţească un lacheu acasă, milady?

— Nu, nu va fi necesar. Trecu dincolo de prag. Te vei ocupa de el, nu-i aşa?

— Desigur, milady. Însă…

Închise gura brusc, răzgândindu-se în mod vădit cu privire la ce fusese cât pe-aci să spună.

— Continuă, îl îndemnă ea.

El privi peste umăr, coborându-şi vocea.

— În cazul în care veţi dori să reveniţi, e suficient să trimiteţi vorbă şi mă voi asigura că nu va mai fi necesar să spargeţi broasca din nou.

*

Până să-şi revină Quint, Sophie plecase de mult.

Bun. Nu ştia cum mai putea da ochii cu ea după această seară. Era rău destul că personalul rămăsese în casă, că erau martorii stânjenelii şi ai neputinţelor lui Quint. Stătea cât putea de departe de ei, dar bănuia că Taylor trăsese propriile concluzii după ultimul episod.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Începu să recite *Eseu asupra intelectului omenesc* al lui Locke. Era unul dintre pasajele lui preferate, care se referea la faptul că întreaga cunoaştere umană provine doar din experienţă. Bine şi frumos pentru Locke, desigur, dat fiind că îşi păstrase facultăţile mintale. Ce înţelegere raţională putea fi desprinsă din aceste istovitoare atacuri de teroare pură? Până şi cei mai străluciţi gânditori ai iluminismului ar fi, probabil, zăpăciţi de boala lui Quint.

După încă un moment, respiraţia lui îşi recăpătă ritmul obişnuit.

Se chinui să se ridice de pe scaun, mai slăbit decât voia să recunoască. Accesele, când veneau, îl lăsau epuizat şi cu o durere de cap îngrozitoare. Deschise o fereastră şi savură aerul proaspăt care înlocuia treptat mirosul de praf de puşcă.

Chiar trăsese cu pistolul în casa lui. Îşi frecă tâmplele. Doar Sophie ar fi îndrăznit să facă ceva atât de nesăbuit. Era unul dintre lucrurile pe care le admira la ea. Dar sunetul şi mirosul acela declanşaseră un coşmar pentru el, unul pe care nu îl putea recunoaşte niciodată în faţa ei. Unul pe care nu îl putea recunoaşte în faţa nimănui.

— Milord, strigă Taylor. S-a tras cu pistolul?

— Da, şi poţi intra, Taylor.

Uşa se deschise, iar tânărul majordom intră. Quint nu putea citi nimic în expresia placidă a flăcăului; nici dezaprobare, nici grijă, ceea ce îi aduse o oarecare uşurare. V-aş putea aduce ceva, milord? Ceai?

— Da, ţi-aş fi foarte recunoscător. Şi – gesticulă înspre pistoale – du-le jos şi pune să fie împachetate. Vreau să îi fie trimise mâine lui Lady Sophia, fiica marchizului de Ardington.

— Prea bine, domnule. Să chem şi un tâmplar să repare gaura din podea?

Quint privi în jos. O gaură mică, rotundă distrusese podeaua lângă piciorul biroului său. Nu voia muncitori în casă. De fapt, nu voia pe nimeni în casă. Iar gaura aceea ar fi servit drept motiv.

— Nu. Nu încă.

— Mă gândeam că poate doriţi să ştiţi că doamna a plecat pe uşa de serviciu, milord. Am instruit un grăjdar să o urmeze la o distanţă discretă.

— Bine gândit, Taylor. Se aşează cu greu pe scaunul de la birou, gata să se lase distras de muncă. Străzile nu sunt atât de sigure precum e limpede că le crede Lady Sophia a fi.

— Într-adevăr, milord, din păcate, este adevărat. Deşi doamna este curajoasă, fără doar şi poate. Nu că te-ai aştepta.

Puţin spus. Iar Quint nu se convinsese încă dacă era curajoasă sau doar nesăbuită. Însă diferenţa era nesemnificativă. În orice caz, persoana ei îi abătea gândurile de la studiu, iar Quint nu-şi putea permite să fie perturbat.

Dar ceea ce îl făcu pe Quint să se încrunte a fost afecţiunea din vocea lui Taylor. Se părea că ea îşi câştigase încă un admirator.

— Da, exact aşa este. Şi mai e foarte convingătoare. Nu uita cine îţi plăteşte salariul. Fără vizitatori, Taylor.

Taylor luă cutia cu pistoale, apoi se înclină.

— Cum doriţi, milord. Vă voi trimite nişte ceai.

Rămas singur, Quint scoase o cheiţă din jiletcă şi deschise sertarul de sus al biroului. Scoase un jurnal, pe

care nu îngăduise nimănui să-l vadă vreodată, şi întinse mâna după peniţă. Cu un scris citeţ, notă data. Apoi descrise împrejurările care precedaseră accesul, dar şi simptomele pe care le simţise în timpul lui. Fiecare detaliu, notat pentru a fi examinat mai târziu. O să îl confrunte pe acesta cu celelalte, căutând tipare. Similitudini.

Răspunsuri.

„Totul e în mintea ta", îşi spuse. „Fizic, nu e nimic în neregulă cu tine."

Deşi ştia că era adevărat, corpul lui parcă îi spune altceva. Accesele îl lăsau fără vlagă. Îl făceau să se simtă umilit, aşa cum nimic nu-l făcuse, în cei treizeci şi trei de ani ai săi. Iar dacă s-ar întâmpla să aibă asemenea crize în public, cu martori, ştia ce ar crede lumea. Îşi dădea seama foarte bine ce i s-ar întâmpla atunci.

Acelaşi lucru care i se întâmplase tatălui său.

Ar fi legat de pat. I s-ar lua sânge. I s-ar face băi reci ca gheaţa. I s-ar da vomitive.

Quint se cutremură. Nu, ar prefera moartea decât să stea vreme îndelungată într-un spital sau, mai rău, într-un ospiciu. Şi nici nu ar permite să fie cercetat şi înţepat de tot felul de chirurgi sau de medici necalificaţi. Ar plonja bucuros în vârtejurile demenţei decât să se lase pe mâinile unui şarlatan.

Cât timp mai avea? Tatăl său avusese treizeci şi opt de ani când începuseră crizele şi nu mai trăise decât patru ani după aceea. Quint avea deja treizeci şi trei. Asta însemna că nu va mai apuca patruzeci de ani?

Gândul îl deprimă.

Deseori privise ţintă la tabloul tatălui său din galerie, căutând semne. La ce se gândise vicontele? Observase ceva ciudat în legătură cu sănătatea lui? Avusese vreun indiciu cu privire la nebunia sa viitoare?

„Voi ajunge să fiu exact ca tine?"

Textele şi publicaţiile medicale actuale credeau că

răspunsul era pozitiv. Că demenţa, crizele şi anxietatea – genul de care suferise tatăl lui – se transmiteau pe linie sangvină. Şi nu se cunoştea niciun leac. Însă Quint refuza să creadă. Se putea vindeca, dacă i se acorda suficient timp. Răspunsul se afla în datele consemnate de el în jurnal, în testele pe care le efectuase în ultimele trei luni.

Până acum, experimentase cu mirodenii şi cu băi fierbinţi, ambele cu final neplăcut. Fiersese ceaiuri aromate, care aveau un gust plăcut, dar nu îl ajutaseră. Apoi mai erau diversele ierburi şi plante care nu produceau nici ele rezultate, având un gust groaznic. Ura să încerce să folosească un opiaceu derivat. Un extract de mac i-ar fi tocit simţurile semnificativ, lucru pe care îl evita, de obicei, cu orice preţ. Exact din acelaşi motiv nu bea niciodată alcool. Trebuia să-şi păstreze luciditatea, dar, în acelaşi timp, să reducă teama şi anxietatea.

Voia să se facă mai bine şi va reuşi acest lucru, dacă va rămâne concentrat asupra problemei. Dacă îşi va continua cercetările. Dacă va evita ca atenţia să-i fie distrasă.

Ceea ce însemna că nu mai trebuia să o vadă pe Sophie.

Capitolul 4

Sophie împinse mica uşă, iar balamalele ruginite protestară în tăcere. Licărul auriu slab care venea din şopronul nefolosit din grădină însemna că servitoarea ei era deja acolo.

— O, slavă cerului, spuse Alice când intră Sophie. Jur că nu ştiu cât aş mai fi putut suporta. Mi-a trecut ceva peste picioare acum câteva minute.

— Probabil că era doar un şoarece.

Sophie îşi aruncă mantia la întâmplare şi se întoarse cu spatele la Alice. Servitoarea începu să-i desfacă rochia.

— Încă îmi dă fiori, milady.

— Atunci ajută-mă să mă schimb şi te poţi întoarce în casă. În câteva minute, rochia, jupele, cămaşa, pantalonaşii de dantelă şi corsajul au fost scoase. Sophie îşi desfăcu cingătoarea de pe coapsă, de care era prins un cuţit strălucitor şi ascuţit, ascuns într-o teacă. Tremurând, îşi trase chiloţii simpli pe care i-i dădu Alice. Urmă apoi înfăşarea.

Aceasta era partea pe care Sophie o detesta cel mai tare, deşi nu putea spune că avea sâni atât de mari, încât să-şi facă griji. De fapt, trupul lung şi zvelt al lui Sophie nu fusese niciodată considerat „feminin”. Întreaga ei viaţă tânjise după rotunjimi. Acum i se părea o binecuvântare că rugăciunile ei rămăseseră fără răspuns, însă cu toate acestea, hainele ei bărbăteşti necesitaseră ajustări considerabile.

Se roti încet, astfel ca Alice să îi poată înfăşură pânza strâns în jurul torsului. Apoi urmară ciorapii, pantalonii, o cămaşă fină, bretelele şi jiletca. Alice legă cu grijă o lavalieră în jurul gulerului înalt care avea să ascundă lipsa mărului lui Adam sau a bărbii de pe maxilar. Acul din lavalieră desăvârşi imaginea.

— Gata. Acum, haideţi să vă aranjez părul, spuse Alice şi se întinse după un recipient de pomadă. Sophie îşi scoase pieptenii de argint din buclele scurte şi se aşeză pe un mic scaun de lemn. Servitoarea îşi întinse amestecul pe degete, apoi îndreptă, trase şi îi răsuci părul lui Sophie făcând-o să arate ca un filfizon la modă. Când deghizare avea să fie gata, Sophie va arăta ca unul dintre poeţii după care suspinau femeile, dacă nu te uitai prea de aproape la ei.

Alice se dădu un pas înapoi, iar Sophie se ridică şi îşi strecură picioarele în pantofii ei bărbăteşti. Se dovedise a

fi greu de găsit încălţăminte pe măsura ei, aşa că luase o pereche care îi aparţinea fratelui ei mai mic şi îi umpluse vârful cu cârpe. Nu erau tocmai comozi, dar mergeau. Haina îi alunecă pe umeri cu uşurinţă, căci veşmântul fusese din plin căptuşit pentru a crea impresia că avea umeri mai laţi, ca de bărbat. Odată haina îmbrăcată, îşi luă bastonul şi pălăria, şi transformarea era deplină.

Se întoarse să plece, dar vocea lui Alice o opri.

— Aşteptaţi, milady! Ochelarii.

După ce şi-i puse pe nas, Sophie adoptă o atitudine masculină.

— Cum arăt?

— De parcă aţi fi cel mai chipeş dandy din Londra.

Zâmbi.

— Atunci, ne-a ieşit bine.

— Şi încotro o porniţi, ca să pot informa grupul de căutători mai târziu?

— Foarte amuzant. Îi fac doar o vizită lui Madame Hartley.

— O altă fată dispărută? întrebă Alice.

Sophie îşi puse mănuşile.

— Într-adevăr. Şi dat fiind că nu am găsit-o pe Natalia, intenţionez să-mi dedic toate eforturile pentru găsirea ei.

— Aveţi grijă, milady.

— Întotdeauna, Alice, spuse Sophie şi păşi în grădină.

Douăzeci de minute mai târziu, cobora dintr-o birjă, având grijă să nu se împiedice în încălţămintea prea mare, aruncându-i din mers birjarului câteva monede.

— Mulţumesc, conaşule, spuse omul, ducându-şi degetele la pălărie.

Îl ignoră – majoritatea gentilomilor tratau clasele inferioare cu o doză sănătoasă de dispreţ – şi se îndreptă înspre bine-cunoscuta uşă de un roşu-închis. Bătu tare cu capătul bastonului şi uşa se deschise.

— Sir Stephen, spuse Mulrooney, masivul paznic, cu un puternic accent irlandez. Bine aţi venit! Madame Hartley este nerăbdătoare să vă vadă.

Sophie îşi lăsă haina, pălăria şi bastonul, iar apoi spuse cu voce groasă:

— O băutură mai întâi, cred, Mulrooney.

— Excelent. Îi voi spune stăpânei că aţi sosit, domnule.

„Aglomerat astă-seară", se gândi Sophie, îndreptându-se spre cea mai apropiată cameră lăturalnică, unde duhoarea de fum şi sudoare aproape că o sufocă. Sosi un lacheu cu un whisky bine îndoit cu apă, alcoolul preferat al lui Sir Stephen, iar ea îl acceptă recunoscătoare, după cum observase cu discreţie că făceau bărbaţii care stăteau tolăniţi în jurul meselor de cărţi. Femeile bănuiau că bordelurile erau făcute doar pentru a preacurvi – aşa şi era –, dar timpul pe care îl petreceau gentilomii aici era impresionant. Pălăvrăgeau, jucau cărţi şi beau ore în şir. Ţinând cont de numeroasele titluri care puteau fi recunoscute în jurul meselor, era ca şi cum te-ai fi aflat la White's sau Brooks's.

Arboră o mină plictisită când observă câteva priviri întorcându-se spre ea. După cum anticipase, niciuna nu zăbovi. Oamenii vedeau ce voiau; nimeni nu presupunea că era altceva decât un flăcău care ieşise să se dezmorţească niţel în seara aceea. Şi dacă păstra o oarecare distanţă, o putea scoate la capăt fără probleme.

Whisky-ul, cu gust fin şi lemnos, o ajută să-şi recapete stăpânirea de sine. Sir Stephen îşi făcuse recent câţiva duşmani, iar Sophie spera din suflet să nu-l întâlnească pe vreunul dintre ei în seara aceea.

— Sir Stephen!

Se întoarse la auzul vocii feminine tărăgănate şi o găsi pe Madame Hartley alături.

— Ce plăcere să vă revăd atât de curând! Ştiu că

Joselle se va bucura să afle că sunteţi aici.

Madame Hartley conducea cel mai exclusivist bordel din Londra, dar ştiau amândouă că Sophie nu se afla acolo pentru serviciile oferite de fete.

— Atunci ar fi păcat să o dezamăgesc, replică Sophie.

Matroana murmură:

— Joselle e în camera albastră de la capătul holului.

Sophie o luă pe scările acoperite cu un covor, spre catul al doilea. Din spatele uşilor aflate de o parte şi de alta a coridorului răzbăteau sunete care i se păreau misterioase şi erotice, în acelaşi timp, dezvăluind un crâmpei din lumea interzisă doamnelor. Mormăieli, gemete, suspine… o palmă urmată de un chicot. Arcurile scârţâiau şi pocneau sub saltele. Experienţa lui Sophie, aşa limitată cum era, îi hrănea imaginaţia şi dorinţa. Voia să simtă pasiunea aceea atât de mult, încât toate zonele specific femeieşti începură să îi pulseze de durere.

Oare fiorii pe care îi simţea prin tot corpul erau o urmare a faptului că îl văzuse pe Quint?

Voise să-l sărute în seara aceea. Rău de tot.

„De ce s-ar osteni să te sărute din nou?” Nu va mai încerca altă dată, nu după ce ea îi spusese că singurul lor sărut nu însemnase nimic – sentiment cu care el trebuie să fi fost de acord, căci plecase şi se îndrăgostise de tânăra „Pepperton cea perfectă”. Blondă, sfioasă, ideală din toate punctele de vedere, le făcuse de râs pe toate celelalte fete de măritat. Când fusese anunţată logodna lui, Sophie murise de o mie de ori.

Deşi se înfiora gândindu-se la modul umilitor în care se încheiase logodna lui – viitoarea lui soţie fugise în Gretna Green cu un grăjdar –, nu putea să spună că îi părea rău. Fătuca aceea prostuţă nu îl merita pe Quint. Nimeni nu-l merita cu adevărat. Nimeni nu era îndeajuns de bun pentru un bărbat unic şi inteligent ca el.

Cu siguranţă, nu Sophie.

„Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult. Şi, în mod sigur, nu se cade ca ele să îi spună bărbatului ce să facă.”

Vocea lordului Robert, chiar şi ani mai târziu, îi răsună în urechi, retrezindu-i sentimentul de umilinţă. Cât de proastă fusese! Cât de inocentă! Îl iubise, iar el o folosise şi o aruncase ca pe un gunoi. Acum, la capătul coridorului, Sophie bătu şi intră. O tânără blondă, drăguţă, se ridică în picioare.

— O, vă mulţumesc că aţi venit, milady, spuse Joselle, apoi se bătu cu palma peste gură. Vreau să zic, domnule.

Sophie zâmbi şi încuie uşa. Nu se ostenise niciodată să le păcălească pe fete. Dacă cineva ar fi recunoscut un corp de bărbat de la zece paşi distanţă, acea persoană nu putea fi decât o femeie care îşi câştiga traiul vânzându-şi trupul.

— E în regulă, Joselle. Suntem singure acum. Sper că eşti bine.

— Sunt îngrijorată de moarte. Aţi avut ocazia să treceţi pe la Pretty Kitty?

— Da. Am vorbit cu prietena surorii tale, Mary. Nu a mai primit nici ea veşti de la Rose de două săptămâni şi deja i-au eliberat camera. Bărbatul care supraveghează fetele mi-a spus că e ocupată cu un client.

Joselle îşi frânse mâinile.

— Simt, pur şi simplu, că au făcut ceva îngrozitor cu ea. Încerca să scape. Îmi spunea că avea un protector. Nu mai era nevoie să lucreze pentru Kitty. Era atât de fericită…

Îi veni să plângă, iar Sophie se apropie în grabă de ea şi o mângâie cu stângăcie pe umăr.

— O vom găsi. Jur, voi face tot ce pot, Joselle.

— Ştiu că veţi face, milady. Joselle trase aer adânc în piept. Nu am vrut niciodată să lucreze în vreunul dintre locurile aflate în proprietatea lui O’Shea. Nu are grijă de

fete. Le tratează ca pe nişte gunoaie.

Sophie ştia de James O'Shea, o legendă a bordelurilor şi proprietarul lui Pretty Kitty. Abundau zvonurile despre violenţa şi cruzimea lui. Poate că O'Shea era implicat sau nu în dispariţia lui Rose, dar era a doua fată de la Kitty care fusese dată dispărută, din octombrie încoace.

— Şi eşti sigură că Rose nu a plecat cu bărbatul acesta, cel care urma să aibă grijă de ea?

— Sunt sigură. Mi-ar fi scris. Chiar dacă ar fi locuit altundeva, Rose mi-ar fi trimis vorbă.

— Ştii ceva despre acest bărbat, cel care i-a făcut promisiuni?

Joselle clătină din cap.

— Nu ştiu decât că era gentilom. Îmi fac griji că va fi una dintre fetele acelea găsite pe malul râului.

La fel gândea şi Sophie. Trei cadavre dezmembrate până acum, toate ale unor tinere prostituate.

— Plănuiesc să mă întorc şi să mă văd cu Mary din nou. Poate că ştie mai multe despre acest gentilom misterios. Cu siguranţă a fost unul dintre clienţii regulaţi ai lui Rose.

Joselle încuviinţă din cap mohorâtă.

— Mulţumesc, milady. Vă suntem foarte recunoscătoare pentru tot ce faceţi.

Sophie schiţă un zâmbet.

— Voi reveni după următoarea vizită la Kitty, promit. Acum mai bine cobor, înainte de a te face să pierzi şi mai mulţi bani în seara aceasta.

— Ei bine, haideţi să dăm un spectacol pentru ei, milady. Joselle se aplecă deasupra patului, apucând cadrul. Folosindu-se de mâini, începu să izbească lemnul de perete. O! ţipă ea. Trage-mi-o mai tare! Mai tare! Se mişcă mai iute, lovind tencuiala intens şi ritmic. Da, o, Doamne, da!

După alte câteva zgomote scoase, se opri.

Sophie îşi muşcă buza de jos să nu râdă.

— Cine ar fi ghicit că Sir Stephen e în stare de aşa ceva? spuse ea încet.

Fata îşi împinse jucăuşă şoldul în faţă, dându-şi părul blond şi lung pe spate.

— Sunt atât de bună, că pot face şi un mort să vadă stelele, milady.

*

După ce termină cu Joselle, Sophie coborî la parter. Voia să vorbească cu Madame Hartley înainte de a pleca.

Un lacheu îi aduse băutură într-un pahar de cristal. Sophie îl luă şi merse agale spre o banchetă rezemată de perete. Se lăfăi pe pernele de catifea, ocupând cât mai mult spaţiu, cu braţele îndoite şi picioarele desfăcute, încercând să pară că fusese satisfăcut de curând. Desigur, avea prea puţină experienţă din care să se inspire; dar cheia era, presupunea ea, să pară extrem de mulţumită de sine.

— Sir Stephen. Madame Hartley se apropie. Sper că v-aţi bucurat de Joselle?

— Într-adevăr, da, răspunse Sophie făcând cu ochiul.

— Excelent. Am putea vorbi între patru ochi, domnule?

— Desigur. Sophie se ridică şi o urmă pe matroană în interiorul casei. Când ajunseră în biroul acesteia, proprietăreasa arătă spre un scaun.

— Haideţi să luăm loc un moment, milady.

După ce se aşezară, matroana scoase un bilet din birou.

— E de la Pearl. Sophie acceptă hârtia, care probabil conţinea diverse bârfe pe care le auzise curtezana. Joselle e foarte supărată, spuse Madame. Credeţi că o puteţi

ajuta?

— Cu siguranţă voi încerca. Unul dintre băieţii de la Kitty stă cu ochii pe ce se întâmplă, în schimbul câtorva monede. Va fi atent la orice are legătură cu Rose.

— Excelent. Vă sunt recunoscătoare pentru sprijin. Să ajuţi femei pe care, altfel, nu le-ar băga nimeni în seamă este un adevărat dar, milady.

O căldură îi cuprinse lui Sophie tot corpul la auzul laudei. Îi plăcea teribil ce făcea şi era flatant să îi fie recunoscute micile realizări.

— Joselle e îngrijorată că sora ei ar putea să fie următoarea fată scoasă din Tamisa, spuse ea, referindu-se la prostituatele găsite recent, mutilate şi aruncate în apă.

— Sper din suflet că nu. E o treabă îngrozitoare, pe care nu o merită nicio fată, indiferent cum îşi câştigă existenţa. Oricât de mic ar fi rolul pe care l-aş putea juca, nu trebuie decât să-mi cereţi.

— Mulţumesc. Sophie se plesni peste genunchi şi se ridică. Cred că Sir Stephen trebuie să se întoarcă acasă.

— Aveţi grijă, milady.

În timp ce Sophie îl aştepta pe Mulrooney să-i aducă lucrurile, uşa de la intrare se deschise şi intră un grup de bărbaţi. Un bărbat scund, blond, îi atrase atenţia, şi stomacul i se strânse. Lordul Tolbert. „Pentru Dumnezeu.” Exact ultima persoană peste care avea nevoie să dea Sir Stephen.

Îşi ţinu răsuflarea. Nu avea cum să-l evite pe contele iute la mânie în micul hol. Tolbert îşi scoase haina şi îşi ridică privirea, mijindu-şi ochii negri când dădu de Sir Stephen. Sophie se îndreptă de spate; era o regulă de bază să refuze să se lase intimidată.

Îl mai întâlnise în cercurile simandicoase, desigur, deşi atenţiile lui exagerat de exuberante îi făceau pielea de găină. Dat fiind că datoriile sale la jocurile de noroc erau legendare, presupunea că interesul său pentru Lady

Sophia avea mai mult de-a face cu zestrea acesteia decât cu orice fel de afecţiune.

Cu o săptămână în urmă, într-un stabiliment cu reputaţie semnificativ mai îndoielnică decât cel al lui Madame Hartley, Sir Stephen făcuse greşeala de a îndepărta o fată pe care Tolbert o rezervase pentru seara respectivă. Trebuia să vorbească cu prostituata şi nu avusese habar de planurile lui Tolbert. Ceea ce nu conta câtuşi de puţin pentru Tolbert, iar cearta care a urmat s-a transformat într-o provocare.

Provocare pe care nu o acceptase oficial, dat fiind că nu avea pe nimeni suficient de discret pentru ipostaza de secund. O parte din ea sperase că Tolbert o să uite de presupusa dezonoare. Însă acum, judecând după expresia de pe chipul acestuia, speranţa aceea se dovedea a fi nefondată.

— Sir Stephen, spuse Tolbert tărăgănat, aruncându-şi haina unuia din nefericiţii săi prieteni. Aşadar, laşul a ieşit, în cele din urmă, din ascunzătoare. Te căutam.

Sophie înghiţi în sec.

— Da?

— Cum se face, spuse Tolbert batjocoritor, că nimeni nu ştie unde să te găsească? Cred că mi-am întrebat toţi cunoscuţii; însă nimeni nu ştie unde poate fi găsit aşa-numitul Sir Stephen, adică tu. Şi ceva şi mai interesant… Făcu o pauză de dragul efectului dramatic. În exemplarul meu din Debrett’s nu există niciun Sir Stephen Radcliff.

— Poate că foloseşti o ediţie învechită, răspunse Sophie cu cea mai falnică voce bărbătească de care era în stare.

— Ba deloc. Ştii ce cred? Făcu un pas înainte şi şopti: Cred că eşti un impostor, Sir Stephen. Nu eşti cine pretinzi a fi şi pozezi drept membru al micii noastre lumi de elită. Şi intenţionez să te dau în vileag.

Simţi că i se adună transpiraţia la subsuoară. De-ar

şti Tolbert cât de aproape de adevăr era…

Ea îşi ridică bărbia, încercând să se îndepărteze uşor de el.

— Eşti pe jumătate ţicnit. Sunt în Londra de aproape un an. „Dumnezeu să mă ierte pentru această minciună.” Sunt văr cu vicontele Quint.

— Lunaticul acela? râse Tolbert dispreţuitor. Toată lumea ştie că e nebun.

Nu era prima oară când auzea vorbindu-se astfel de lucruri despre el. În lumea „aristocraţiei”, tot ce ieşea din rutina normală era considerat ţicneală, iar Quint putea fi orice altceva, numai normal nu, slavă cerului. Deşi voia să sară în apărarea lui, ridică din umeri.

— Mi se pare că e perfect normal.

— Şi locuieşti acolo, cu Quint?

Se forţă să încuviinţeze din cap. Quint, din fericire, nu primea niciodată vizitatori. Tot ce trebuia să facă era să-l convingă pe Taylor să spună o mică minciună dacă întreba cineva de Sir Stephen.

— Bun, continuă el, iar ochii lui căprui întunecaţi licăriră triumfător. Atunci îi voi transmite această informaţie secundului meu. Te va contacta. Înaintă, iar Sophie se retrase până când se lovi cu spatele de perete. Tolbert o împunse în umăr. Mai rămâne chestiunea legată de onoarea mea.

— Accepţi scuzele mele?

— Nu. Nu le accept. De fapt – o prinse de braţ brutal –, cred că ar trebui să fiu cu ochii pe tine până dimineaţă, când vom putea rezolva lucrurile ca nişte gentilomi.

Panica îi îngheţă vintrele. Să stea cu Tolbert până dimineaţă? I-ar descoperi minciuna într-un răstimp ridicol de scurt, mult înainte să răsară soarele.

— Stai aşa! O mână vânjoasă se strecură între ei, împingându-l pe Tolbert câţiva paşi în spate. Sophie îşi ridică privirea şi îl văzu pe Lordul MacLean acolo, expresia

lui în mod normal jovială devenind dură în timp ce îl privea ţintă pe Tolbert. Gentilomul a încercat să se scuze pentru ce ţi-a greşit. Acum trebuie să-i accepţi scuzele şi să-l ierţi că te-a jignit, Tolbert. Nici măcar nu ştii cum se face?

Faţa lui Tolbert tresări de mânie.

— Asta e între gentilomi, MacLean. Gentilomi englezi. Aşa că poţi s-o iei la picior, flăcău.

Sophie auzi râsetele batjocoritoare ale tovarăşilor lui Tolbert.

MacLean se răsuci pe călcâie.

— Iisuse, eşti mai prost decât sugerează muntele de datorii pe care le ai. Ai de gând să-ţi ceri scuze, omule?

Tolbert privi peste umăr la prietenii lui, care asistau cu aviditate la schimbul de replici, apoi se întoarse spre MacLean.

— Nu-mi cer scuze niciodată.

MacLean nu făcu decât să zâmbească larg şi să-şi scarpine falca.

— Presupun că îmi lipsea teribil o nouă trezire în zori. Vei fi contactat de secundul meu, Tolbert.

Sophie văzu cum se mişcă mărul lui Adam pe gâtul lui Tolbert, deşi încerca să facă pe viteazul.

— Şi cine îţi va sluji drept secund?

MacLean îl bătu pe Sir Stephen pe spate, ceea ce aproape că o făcu pe Sophie să dea cu nasul de covor.

— Flăcăul de aici o va face. Ce spui?

Amândoi bărbaţii îşi îndreptară atenţia spre ea.

— D-desigur, îngăimă Sophie, cu cea mai groasă voce de care era în stare. Aş fi onorat.

*

Quint termină de dat instrucţiuni intendentului său, împături hârtia şi o sigilă. Singurul aspect pozitiv al bolii lui era faptul că moşia nu nu se aflase nicicând pe mâini

mai bune. Investiţiile vicontelui erau înfloritoare, conturile, perfect echilibrate şi răspunsese la toate scrisorile. Când va cădea, în cele din urmă, în ghearele nebuniei, cel care va prelua moşia nu va avea bătăi de cap.

Taylor apăru după o bătaie sonoră în uşă.

— Milord, scuzaţi întreruperea.

— Ce este, Taylor?

— E nevoie de domnia voastră în sala de bal.

— În sala de bal? Majordomul probabil că se înşela. Sala de bal era închisă de ani de zile. Cine ar…? Închise brusc gura. Nu trebuia să întrebe, căci ştia deja. Incredibil. Reuşise încă o dată să pătrundă în casă, şi asta după ce cu două seri în urmă îi spusese în mod explicit să nu se mai întoarcă.

Îşi miji ochii spre Taylor.

— Ei bine, a spart broasca sau ai lăsat uşa deschisă?

— Niciuna dintre acestea, milord.

Quint se ridică şi ocoli biroul.

— Ai lăsat-o să intre, nu-i aşa?

Taylor avu bunul-simţ să pară spăşit, iar urechile i se făcură stacojii.

— Domnia sa a fost foarte convingătoare.

Mereu era, se gândi el, apucând-o pe scări. Quint ştia că nu n-avea rost să dea vina pe majordom. Într-adevăr, era cât se poate de conştient cu privire la cine era responsabil. Uşa sălii de bal era întredeschisă, iar lumina se revărsa pe coridor. Taylor o instruise probabil pe una dintre servitoare să aprindă lumânările. Quint nu era sigur ce sentimente să aibă faţă de servitorii săi pentru faptul că dădeau fuga să-i facă jocul lui Sophie. Deşi, ca să fie corect, probabil că aceştia se desfătau cu orice activitate care îi scotea din plictiseala de la reşedinţa Beecham.

Intră, gata să o mustre, şi se opri când văzu priveliştea care îl întâmpină. Picioare lungi – picioare lungi, frumoase – acoperite de pantaloni din piele de

căprioară. Cizme înalte, negre. O jachetă scurtă, în stil militar, pe care femeile o preferau când călăreau. Rămase fără suflare şi mădularul îi tresări, instinctul preluând controlul cu iuţeală. Dulce, milostiv cadmiu…

Când îşi reveni suficient ca să vorbească, îi observă zâmbetul pe jumătate amuzat. O sută de întrebări îi veniră în minte, începând cu „de ce?”, dar ceea ce îi ieşi din gură fu:

— Te-a văzut Taylor astfel?

— Nu, nu mi-am scos mantia decât după ce a plecat. Deşi nu prea înţeleg de ce ar conta.

Ideea că cineva ar putea-o vedea atât de… de dezvăluită nu i se părea potrivită. Cu conturul trupului ei zvelt atât de clar şi de vizibil, era o privelişte care l-ar fi făcut pe orice bărbat să-şi piardă minţile de dorinţă. Iar Quint realiză, cu vintrele tresăltându-i posesiv, că nu voia să o vadă niciun bărbat. Niciunul în afară de el, desigur.

— De ce eşti aici?

Îşi scoase la vedere mâinile pe care le ţinea la spate, dând la iveală două florete.

— Mă gândeam că ţi-ar plăcea să exersezi puţin.

Teama înlocui fiorii dorinţei. De la împuşcătură, îşi menţinuse intenţionat pulsul constant, de teama unui alt acces. Dacă mişcarea i-ar fi înrăutăţit starea? Fără îndoială, fiecare acces fusese declanşat de un eveniment sau un gând specific, precum încercarea de a ieşi afară sau sunetul împuşcăturilor. Se îndoia că scrima îi va face rău, dar cum putea fi sigur?

— Nu cred…

— Nu ai voie să refuzi. Execută un atac simulat cu braţul drept, îţi va face bine, în opinia mea.

El îşi frecă ceafa şi se gândi la rezultatele cercetării sale. Dacă era ereditar, după cum bănuia, atunci nimic nu va împiedica demenţa iminentă. Ca să nu mai spună că, dacă i se făcea rău, putea pleca sau îi putea porunci să

părăsească încăperea.

„Nu vrei decât să te holbezi la fundul ei în pantalonii aceia.”

Fără a mai zăbovi asupra acestui ultim gând, parcurse distanţa dintre ei, întinzându-i mâna.

— De unde ai luat săbiile astea?

— Le-am împrumutat, spuse ea, ridicând dintr-un umăr şi înmânându-i o floretă.

— Iar hainele? Tot de împrumut?

Ea îşi cercetă ţinuta.

— Nu, îmi aparţin. Pantalonii sunt incredibil de confortabili. Rochiile sunt veşminte nepractice, mai ales pentru scrimă.

— Ba provoci un duel, ba te furişezi pe străzi după lăsarea întunericului, ca să nu mai spun de toate incursiunile cu Julia de-a lungul anilor… Jur, cochetezi neîncetat cu pericolul. Are cineva măcar cea mai vagă idee legat de ce pui la cale?

Ea se îndepărtă de el cu pas vioi, cu şoldurile unduindu-se, oferindu-i întocmai priveliştea dorită, iar el încremeni. „Draci împieliţaţi!” Imaginaţia lui îi nedreptăţise fesele de o rotunjime perfectă.

— Nu am nevoie de un protector, dacă asta sugerezi. Acum, putem să începem? Se răsuci şi îşi ridică braţul în poziţia corectă, cu sabia îndreptată spre el şi cu piciorul din faţă fandat înainte.

— Ai mai făcut scrimă vreodată?

— Am luat câteva lecţii la academia lui Angelo. Nu îţi va fi uşor să mă învingi.

— Zău? Ridică floreta şi îi testă greutatea în mână, pentru a se obişnui cu ea. Scrima este un sport pentru genul de bărbat sau de femeie care gândeşte. Trebuie să planifici totul dinainte. Nu să reacţionezi impulsiv. Ridicându-şi braţele, îşi îndreptă spatele şi umerii. Îţi poţi păstra capul limpede, mă întreb?

— S-ar putea să nu aflăm niciodată, dacă nu încetezi să tragi de timp.

— *Allez!* mormăi el şi se aruncă în direcţia ei. Ea îi pară atacul şi îi răspunse cu o fandare. În curând, el îşi dădu seama că ea se pricepea. Compensa lipsa de forţă prin viteză, prin mişcări precise şi rapide. Era evident că nu minţise în legătură cu lecţiile şi bănuia că nu luase doar câteva. În ciuda hotărârii sale de a fi blând cu ea, constată în curând că transpira şi că răsufla greu din pricina efortului. Era… ameţitor.

— Zâmbeşti, spuse ea, respirând cu greu.

— Da? Trebuie să fie din cauză că e extrem de uşor.

Ochii ei scânteiară şi începu să îl atace cu forţe proaspete, în tot acest timp, aproape că râdea. Era complet previzibilă.

— Asta e tot ce poţi face, Lady Sophia?

Se lansă într-un atac, făcând-o să dea înapoi şi să se apere cu floreta.

— Te-ai abţinut, îl acuză ea, roşeaţa din obraji accentuându-i-se, iar mişcările devenindu-i nesigure.

De data aceasta, el izbucni în râs.

— A început să te ardă umărul?

— Precum focurile iadului! spuse ea repezit, apoi mişcă iute din încheietură şi îi îndepărtă floreta dintre trupurile lor. Se apropiase atât de tare, încât îi vedea picăturile de transpiraţie de pe trup, şuviţele moi de la tâmple, care se cârlionţaseră atât de ispititor…

Îşi strecură piciorul în spatele gleznei lui, îl trase spre ea şi, în acelaşi timp, îl împinse cu mâna liberă în umăr.

Deşi gândurile îi rătăceau aiurea, Quint îi văzu intenţia. Subtilitatea nu fusese niciodată punctul forte al lui Sophie. Zâmbind ironic, îşi schimbă greutatea, contrabalansându-i efortul, ceea ce o făcu să-şi piardă echilibrul. O cuprinse cu un braţ pentru a o împiedica să se

prăbuşească la pământ.

— Frumos efort… pentru o femeie, o tachină el, încercând să o înfurie.

Eşuase lamentabil. Ceva scânteie în ochii ei, dar nu era furie, ci mai degrabă o expresie aţâţătoare şi primejdioasă. Privirea ei alunecă spre gura lui.

Se gândea să îl sărute, îşi dădu el seama fără urmă de îndoială. Cu buzele întredeschise, cu respiraţia întretăiată şi cu ochii ţintă la buzele lui, ea nu avea decât un singur lucru în minte.

Iar el nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac.

Erau aproape, cu şoldurile la acelaşi nivel şi cu picioarele împletite. Trupul lui tresăltă, o reacţie pur fizică pe care nu o putea ascunde, şi ardea de nerăbdare să o atingă. Să o guste. Problema era că nu voia să fie un „capriciu de moment" de data aceasta.

Dacă o săruta, ea putea susţine din nou că nu-şi dorise. Avea nevoie ca ea să fie sigură. Avea nevoie ca ea să îl sărute din propria ei voinţă.

Din acelaşi motiv nu avusese niciodată o amantă. Da, majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea ţineau ascunsă o femeie într-o căsuţă, undeva convenabil, dar Quint nu vedea logica în asta. Nu voia ca o femeie să se prefacă, să-i îngăduie avansurile doar pentru că râvnea la banii lui. Nu că nu ar fi plătit niciodată în tinereţe pentru o tăvăleală, dar pasiunea sinceră, adevărata dorinţă între doi oameni era de o sută de ori mai satisfăcătoare.

Voia ca Sophie să îl dorească.

Dar ce s-ar fi întâmplat atunci? Un soţ nebun era o povară îngrozitoare pentru o soţie.

Deodată, ea îşi folosi palma liberă pentru a-l împinge. El lăsă braţul să-i cadă, eliberând-o. Atunci, ea făcu un salt înainte, avansă într-o clipă cu floreta ridicată, şfichiuind aerul dintre ei, astfel încât Quint avu convingerea că se

înşelase în legătură cu interesul pe care îl citise în privirea ei. Poate că fusese doar rezultatul partidei de scrimă. Îl atacase logic, precis, iar el contracarase printr-o combinaţie la care ea nu se aştepta. Muşchii ei se cutremurară din pricina efortului, iar epuizarea i se citea pe chip. El aproape că putea simţi gustul victoriei.

— Aşteaptă! strigă ea. Am ceva în cizmă.

Gâfâind, Quint îşi lăsă floreta jos şi o privi întorcându-se cu spatele la el. Se aplecă încet, iar el nu-şi putu desprinde privirea de pe rotunjimile acelea voluptuoase şi catifelate de sub materialul strâmt, nici măcar dacă fantoma lui Newton însuşi ar fi apărut brusc din podea.

Erau perfecte. Fiecare avea exact dimensiunea potrivită pentru mâna unui bărbat. El înghiţi în sec, simţind cum vintrele i se încordează. Unii bărbaţi erau atraşi de sâni, alţii, de picioare. Quint iubise întotdeauna fundul femeilor. Catifelat, moale şi ideal pentru a adăposti şoldurile unui bărbat. În clipa aceea, al lui Sophie era ridicat în timp ce se juca cu cizma, poziţionat exact ca şi când un bărbat ar fi putut-o lua pe la spate.

I se umflă mădularul, sângele învolburându-i-se la imaginea aceea mentală. Nu avea nevoie să facă un efort prea mare pentru a se elibera, lăsându-şi pantalonii să cadă şi afundându-se adânc…

Ca prin ceaţă, ea se răsuci, cu lama ridicată şi pregătită. Înainte ca el să apuce să clipească, vârful îi ateriză drept pe piept.

Privi în jos, se încruntă şi încercă să-şi alunge dorinţa.

— Ai pierdut.

Ea îi zâmbi satisfăcută şi se îndreptă de spate.

— Nu e rău… pentru o femeie.

Capitolul 5

— M-ai păcălit, o acuză el.

— Da, e adevărat, recunoscu Sophie imediat, ţopăind pe vârful picioarelor.

Bucuria victoriei i se scurgea prin vene.

— Chiar credeam că ai ceva în cizmă, spuse el nefericit, ca un copil bosumflat.

— Spre deosebire de tine, nu sunt constrânsă de un cod al gentilomilor. Pot lupta oricât de murdar doresc. Iar tu ai pierdut. Nu se putu abţine să nu zâmbească larg. Doar nu-ţi imaginezi că îmi voi cere scuze faţă de tine.

El îşi miji ochii.

— Eşti foarte hotărâtă, când vrei să obţii ceva. Te poate opri ceva din drum odată ce ai pornit într-o direcţie?

— Nu, dacă nu e absolut necesar. Şi, recunoaşte, eşti ursuz doar pentru că nu mi-ai anticipat planul strălucit.

— Planul strălucit? pufni el. O piatră în cizmă?

— A funcţionat, nu-i aşa?

Se alese cu un pufăit enervat în loc de răspuns. Sophie râse, mergând să-şi recupereze mantia abandonată. Era timpul să se întoarcă acasă înainte ca absenţa ei să fie observată. Totodată, îi venea greu să se concentreze, în condiţiile în care Quint era atât de transpirat şi de răvăşit. Deschizătura din cămaşa lui se mărise, şi prin ea se ivise un crâmpei din pieptul lui, acoperit ici-colo de păr întunecat, acum umed din pricina efortului. Avea un aspect încântător de necuviincios şi de intim, şi fiecare parte din ea se înfiora în faţa acestei privelişti.

Aproape că o sărutase. Un moment, susţinută de braţul lui, simţise o legătură puternică între ei. Şi se speriase cât de mult îl dorise.

Îşi luă mantia şi îşi drese glasul.

— Quint, am vrut să-mi cer scuze pentru seara trecută, cu pistoalele. Nu ar fi trebuit să trag fără a te avertiza sau fără să întreb măcar.

El făcu o grimasă.

— Am reacţionat exagerat şi îmi cer scuze pentru asta. Nu am mai auzit o împuşcătură de pistol din noaptea aceea şi…

Se întrerupse.

— Şi ce?

— Nimic. Am fost puţin zguduit, atâta tot.

Îl văzuse prin uşă. Doar zguduit? Făcuse aproape o criză de apoplexie.

— Ai făcut un lucru foarte curajos în noaptea aceea, spuse ea, când ai încercat să îl opreşti pe atacatorului lui Maggie.

— A fost o prostie din partea mea. Nu am judecat bine lucrurile. Dacă aş fi făcut-o, aş fi luat o armă măcar.

— Nu aveai de unde să ştii…

Quint ridică o mână, aplecându-şi capul. Văzând că nu avea de gând să spună nimic, Sophie întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea, extrem de serios. Cerule, buzele acelea frumoase, cărnoase. Nu se putea abţine să nu se holbeze la ea.

— Ai auzit? întrebă el încet.

— Nu. Ce ar fi trebuit să aud?

El se încruntă.

— Am auzit sticlă spărgându-se. O fereastră, poate. Îi făcu semn cu mâna. Vino. Trebuie să văd ce s-a întâmplat.

Ea ridică palmele, ca şi cum l-ar fi alungat.

— Dacă mă vede cineva? Cred că e prudent să rămân aici.

El oftă.

— În primul rând, ştiu că o vei lua la sănătoasa în

clipa în care mă voi întoarce cu spatele şi, dat fiind că s-ar putea să existe o ameninţare pe proprietate, e mai bine să fii lângă mine decât să rămâi aici, singură.

— Prostii! Aproape sigur că e un şoarece.

— Nu am şoareci, cel puţin nu unii suficient de mari încât să spargă un geam. Ridică floreta şi scoase capacul care acoperea vârful pentru siguranţă. Şi eşti ilogică, Sophie. Fă cum îţi spun, acum, sau vom pierde timp preţios într-o ceartă pe care o voi câştiga oricum, fără îndoială.

Îl văzuse pe Quint în dezbateri şi era foarte, foarte bun. În plus, ştiau amândoi că nu era un şoarece. Ezitând, ea ridică cealaltă armă. Quint era deja la uşă, aşa că trebui să se grăbească pentru a-l prinde din urmă. Se opri brusc şi aproape că se izbi de spatele lui.

— Linişte, spuse el peste umăr.

Se strecură pe hol, iar Sophie îl urmă, ţinându-se aproape. Liniştea răsuna în întreaga casă, iar covorul le înăbuşea paşii în timp ce înaintau spre scări. Casa lui Quint tindea să fie austeră, observase ea. Mobilele şi covoarele erau toate într-o condiţie excelentă, dar spaţiul nu avea viaţă. Nu era nicio floare să îl înveselească. Nu văzuse niciun portret de familie şi nicio operă de artă, iar biroul părea a fi singura cameră pe care o folosea, de fapt. Mobila era acoperită cu huse grele, ca şi când locuinţa ar fi fost temporară şi el ar fi plănuit să se mute în orice moment.

La capătul scărilor, se opri să asculte. Ea aşteptă pe prima treaptă, simţindu-se ridicolă. Şansele ca o persoană să fi intrat în casa lui…

Parchetul scârţâi undeva în dosul casei, iar Sophie îşi ţinu respiraţia. Poate că vreunul dintre servitori nu se dusese încă la culcare. Cu floreta ridicată, Quint porni în direcţia sunetului. Înainte să facă zece paşi, o umbră se strecură din biroul lui Quint pe coridor. Un bărbat. Era

învăluit într-o pelerină maro, trasă bine peste ochi. Umbra privi înspre ei şi îngheţă, iar Sophie văzu că purta o mască neagră, ca un fel de tâlhar.

— Nu mişca! îi porunci Quint bărbatului şi făcu un pas înspre birou.

Într-o clipă, intrusul o luă la goană. Alergă înspre sufragerie, care dădea pe terasă, după cum ştia Sophie. Quint sprintă după el, iar ea îi călcă pe urme. Era mai rapid, deşi se strădui să ţină pasul. În sufragerie, văzu silueta dând uşile cu ferestre înalte de perete şi dispărând afară. Quint se opri brusc în prag şi Sophie îl auzi rostind o înjurătură.

— De ce te opreşti? strigă ea. Du-te după el!

Când ajunse lângă el, stătea acolo, nemişcat ca o statuie, cu faţa contorsionată de furie şi nefericire.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bolnav?

— Nu, spuse el repezit.

— Îl laşi să scape? El nu spuse nimic, cu buzele strânse. Confuză, dar hotărâtă, ea dădu fuga pe terasă. Atunci îl voi prinde eu!

Quint se holba la ea, cu gura deschisă, în timp ce Sophie dădea buzna pe terasă ca o Walkirie răzbunătoare. El nu se gândise niciun moment că ea îl va urmări, singură. Chiar nu avea pic de raţiune? Oricine ar fi bărbatul, nu va dori să rişte să fie descoperit, ceea ce însemna că o va răni pe Sophie fără remuşcări. Doamne, putea fi rănită. Ucisă.

„Pentru Dumnezeu, omule”, îşi spuse el. „Du-te odată.” Sophie nu ar fi trebuit să fie pusă în situaţia de a-şi risca viaţa doar pentru că lui îi era al dracului de frică. Ce fel de bărbat era acela care se temea să iasă din casă? „Fă-o”, strigă mintea lui.

Trase aer adânc în piept şi puse piciorul pe pardoseala de piatră de dincolo de sufragerie. Înainte să facă următorul pas, inima i se poticni şi simţi transpiraţie rece pe tot trupul. „Nu, nu acum.” Se clătină, hotărât să nu

cedeze, şi se prinse de ramă. Făcu încă un pas înainte. „Concentrează-te asupra logicii. Ai făcut asta de o mie de ori până acum.” Briza îi atingea pielea, reamintindu-i neplăcut că era parţial în afara casei, iar viziunea lui scânteie. Senzaţia de panică se intensifică de o mie de ori şi, zvâcnind disperat, se năpusti înapoi în casă, unde se simţea în siguranţă.

Îndoit de mijloc, îşi sprijini palmele pe genunchi şi se luptă să tragă aer în piept. Îl cuprinse apoi un sentiment de ruşine şi de vinovăţie. Nu o putea face, nu putea ieşi afară, oricât de necesar ar fi fost. Însemna oare că aşa o să se desfăşoare restul vieţii lui? Va fi dominat de frici nefondate şi de reacţii fizice incontrolabile? Poate că ar trebui să-şi dea drumul şi să-şi tragă un glonţ în cap în clipa aceea.

Furia îi învolbură sângele, puternică şi violentă. Pe el, pe Sophie, pe persoana care îndrăznise să îi pătrundă în casă. Şi unde era personalul lui blestemat? Se împletici până la clopoţel şi trase de el, aproape smulgându-l din perete.

Aştepta lângă uşa terasei când apăru un lacheu uşor şifonat.

— Aţi sunat, milord?

— Un intrus a pătruns în casă. A fugit în grădină, probabil că s-a îndreptat înspre alee. Ia sabia aceasta – arătă către floreta de pe duşumea – şi asigură-te că a dispărut. Ai grijă, totuşi, să nu intri în luptă cu el. Nu merită să-ţi pierzi viaţa. Se întoarse şi adăugă peste umăr: După ce termini, asigură-te ca Lady Sophia să ajungă acasă în siguranţă. Apoi vino să mă anunţi în birou.

— Prea bine, milord, spuse băiatul, luând arma.

Quint se retrase în birou. Singura cameră din casă care îi plăcea să stea. Încăperea unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Şi singura cameră care tocmai fusese invadată de un hoţ. Aşadar, ce căutase intrusul?

Biroul se afla într-unul din capetele bibliotecii, iar teancurile de tomuri vechi, familiar, îi erau mai dragi decât o amantă. Le citise pe toate, pe majoritatea de mai multe ori, şi îşi descoperise pasiunea pentru învăţătură în acest spaţiu. Chiar dacă părinţii săi angajaseră cei mai buni profesori, Quint preferase să înveţe singur. Deoarece citea de la vârsta de doi ani şi vorbea fluent patru limbi până să împlinească opt ani, studiase singur ore îndelungate.

Tatăl său murise când avea şase ani. Quint o implorase pe mama lui să nu îl trimită undeva departe la şcoală, să-l lase să stea cu ea, şi, pentru câţiva ani, îi îngăduise acest lucru. Dar când împlinise zece ani, nu a mai vrut să-i asculte rugile şi l-a trimis la Eton.

Şcoala fusese îngrozitoare, în special în primii câţiva ani. Lecţiile absurd de facile îl făceau să se simtă frustrat, iar ceilalţi elevi îl batjocoreau pentru întrebările pe care le adresa în timpul orelor. Băieţii fuseseră nemiloşi, deşi Quint se străduise să-i ignore. Era retras. Venise acolo să înveţe, la urma urmelor, nu să-şi facă prieteni. Şi, deşi fizic era capabil să riposteze la atacuri, de ce Dumnezeu să se fi înjosit, coborându-se la un asemenea comportament primitiv necivilizat? Totul se schimbă în ziua în care patru elevi mai mari îl încuiară afară în chiloţi. Era mijlocul lunii ianuarie şi aproape că îngheţai, iar picioarele lui începuseră să se învineţească, până când doi băieţi dintr-o casă din apropiere îl văzură şi li se făcu milă de el. Îl băgară înăuntru, îl încălziră şi îi dădură haine şi ceai. Când îşi reveni, cei doi salvatori ai lui merseră în sala de cursuri a lui Quint, doborâră uşa şi începură să îi bată măr pe băieţii responsabili. Fusese cea mai înfricoşătoare şi înduioşătoare privelişte la care asistase Quint vreodată în cei unsprezece ani ai săi.

Şi dăduse naştere unei prietenii de o viaţă.

Nick Seaton, pe atunci doar cel de-al doilea fiu uitat al unui duce, şi Simon Barrett, preţuitul viitor conte de

Winchester, îl învăţară în curând pe Quint tot ce nu putea învăţa din cărţi. Cum să dea un pumn. Cum să trişeze la cărţi. Cum să se furişeze afară fără a fi prins. Quint, pe de altă parte, îi ajuta pe băieţi cu temele. Cei trei erau inseparabili, iar şcoala deveni tolerabilă.

Soarta îi adusese laolaltă, iar Quint le rămase recunoscător celor doi bărbaţi care îl salvaseră nu o dată. Acum însă, mulţumea providenţei că amândoi prietenii săi din copilărie lipseau, că nu erau martori la umilinţa lui. Se simţea încă la fel ca un băieţaş de unsprezece ani, lăsat afară în frigul nemilos, încercând să înţeleagă ce îl făcea să fie atât de diferit, atât de nefericit. Şi prefera să nu asiste nimeni la lupta pe care o pierdea, la încercările disperate de a-şi păstra minţile.

Suspinând, îşi îndreptă atenţia asupra prezentului. Pe peretele îndepărtat se afla o cutie de sticlă, pe care o ţinea închisă. În interiorul ei ţinea diverse mărunţişuri şi suvenire pe care le strânsese din călătoriile sale de-a lungul anilor. Nimic extrem de valoros, dar intrusul trebuie să fi avut o altă părere, căci forţase încuietoarea. Aşadar, de aici venise sunetul de sticlă spartă pe care îl auzise mai devreme.

Tocmai cerceta rafturile ca să vadă dacă lipseau lucruri, când vocea lui Sophie sparse liniştea.

— Ei bine, l-am pierdut pe străzi, spuse ea gâfâind. Al naibii era de iute! A apucat-o pe Charles Street şi a dispărut.

Quint nu era în stare să o privească. Nu putea suporta întrebările sau mila cuiva. Privea fix un mic telescop refractant din Roma.

— Nu contează. Îţi mulţumesc pentru efort. John te va conduce acasă.

Se lăsă liniştea şi o simţi aşteptând. Ce naiba voia să îl mai audă spunând? Nu avea nicio explicaţie, niciun răspuns. Şi, în orice caz, nu avea chef să poarte o

conversaţie pe tema aceasta.

Toată fiinţa lui voia să urle, să ţipe de furie, de frustrare, pe măsură ce îl invada nefericirea, crescând ca un val pe care se lupta să-l blocheze. O crăpătură, şi digul se putea rupe… nu se ştia ce avea să se întâmple atunci.

— Cu alte cuvinte, îmi spui să plec?

Exasperarea ei îi intensifică emoţiile, o ţandără în zidul stăpânirii lui de sine. Se îndreptă de spate şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Greu de crezut că aş îndrăzni să vorbesc nepoliticos unui asemenea model de perfecţiune, fiica fără cusur a unui marchiz, care aleargă pe străzi în haine bărbăteşti. Dar voi îndrăzni. Consideră că ţi-am spus să pleci, Sophie, spuse el repezit. Lecţiile au luat sfârşit. Sfaturile, exerciţiile, totul… s-a terminat. Pleacă şi nu te mai întoarce.

— Încăpăţânatule, spuse ea cu ochii mijiţi ca două fante. Nu am făcut nimic altceva decât să încerc să te ajut. De ce nu vrei deloc să accepţi?

Furia şi ruşinea clocoteau în tot corpul lui şi îşi încleştă mâinile pentru a nu azvârli cu ceva.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu am nevoie de ajutorul nimănui.

— Chiar? Căci acest model de perfecţiune a observat cum ţi-ai pierdut cumpătul când ai auzit zgomot de pistol. Cum ai refuzat să alergi…

— Ajunge! urlă el şi, apucând primul lucru care îi căzu în mână – călimara de cristal de pe birou –, o aruncă de perete. Totul în jur fu împroşcat cu pete de un albastru-închis, dovada înfiorătoare a unei violenţe pe care nu şi-o mai manifestase până atunci. Cu pieptul tresăltând, el închise ochii, la vederea întregii scene. Dumnezeule, nu era cu nimic mai presus decât un animal. Îşi apăsă podul palmelor pe ochi. Era mai rău. Ea înrăutăţea clar lucrurile.

— Quint, spuse ea încet. Lasă-mă să te ajut.

Indiferent ce e în neregulă cu tine, se poate rezolva.

El clătină din cap. Atât de optimistă, această Sophie a lui. I se făcuse pe plac şi fusese răsfăţată toată viaţa, tatăl ei îngăduindu-i să facă tot ce-i plăcea, fără ca ea să suporte vreo consecinţă. Însă el nu mai putea fi salvat. Cum va reuşi să o facă să înţeleagă?

— Ceea ce am eu nu poate fi rezolvat. Cu cât vei crede mai repede lucrul acesta, cu atât mai mult îţi vei dori să nu te mai amesteci în viaţa mea şi să mă laşi în pace.

— Asta crezi că am făcut, m-am amestecat?

Îi displăcea să o vadă cu chipul posomorât, cu umerii lăsaţi, însă şi mai tare detesta boala care colcăia în creierul lui. Trebuia să o alunge, deşi, în realitate, îşi dorea să o tragă în braţele lui şi să nu-i mai dea drumul. Dar aşa trebuia să facă.

— Milord. Taylor bătu în uşa deschisă şi privi înăuntru. Mi s-a părut că am auzit un pocnet. S-a întâmplat ceva?

Quint înghiţi în sec şi se strădui să-şi recapete cumpătul.

— Totul e în regulă. Ocupă-te ca Lady Sophia să ajungă acasă, te rog, Taylor. Mă duc la culcare.

Fără a mai privi înapoi, ieşi din birou şi se îndreptă spre scări. Un lucru îi era clar: nu-i va fi uşor să adoarmă.

*

Zgomotele o treziră pe Sophie din somnul adânc. Le alungă, cuibărindu-se mai bine în aşternuturi, până când lumina se revărsă în încăpere.

— Pleacă! mormăi ea şi îşi trase perna peste cap.

— Milady, spuse Alice, domnia sa vă solicită prezenţa în biroul său, după ce vă îmbrăcaţi.

Tatăl ei voia să o vadă, şi încă atât de devreme?

Gândul acesta o trezi.

— Ce oră e?

— Aproape unu.

Sophie clipi.

— Da? Nu-mi vine să cred că am dormit până acum.

— Aşa se întâmplă când stai în oraş toată noaptea, mormăi Alice.

— Nu am stat toată noaptea. M-am întors la o oră destul de rezonabilă. Doar că nu prea reuşise să doarmă, după aceea. Evenimentele serii cu Quint i se răsuceau întruna în minte.

Se rostogoli în pat, icnind. Nu era părticică din corp care să n-o doară. Până şi vârfurile degetelor de la picioare o dureau.

— Am timp pentru o baie?

— Domnia sa e un om ocupat. Presupun că nu va observa dacă mai întârziaţi câteva minute. Alice se duse la uşă şi scoase capul pe coridor.

Sophie se luptă să se ridice în capul oaselor când se întoarse Alice.

— Crezi că e vorba despre Prelegere? Sophie o auzise de atâtea ori, că o putea recita. „Ai nevoie de un soţ, Sophia. Nu voi fi mereu aici să am grijă de tine. Anul acesta mă aştept să-ţi alegi unul.” Şi, deşi îşi iubea tatăl enorm, nu avea nicio intenţie să-i urmeze porunca. Eşecul ei îl va dezamăgi, ceea ce regreta, dar nu exista nicio speranţă. Căsătoria era imposibilă.

Servitoarea se duse la garderobă.

— E timpul, cred.

Sophie oftă din rărunchi, legănându-şi picioarele peste marginea saltelei.

— Domnia sa nu vrea decât să vă vadă la casa dumneavoastră, fericită şi cu copii, milady. Toţi taţii vor asta.

Vinovăţia o apăsa. Ar fi fost căsătorită acum, dacă nu

s-ar fi comportat prosteşte. Chiar crezuse că lordul Robert îi va cere mâna. „Multe cupluri logodite îşi petrec în avans noaptea nunţii, Sophia. Şi ne vom logodi de îndată ce voi putea vorbi cu tatăl tău.”

Doar că după aceea, nu îl abordase pe tatăl ei. Aşteptase şi aşteptase, speranţa ei murind pe zi ce trecea, până când, în cele din urmă, îl încolţise, o săptămână mai târziu, la o serată.

— Robert, îi spusese ea după ce rămaseră singuri. Credeam că aveai de gând să vorbeşti cu…

El îi aruncă o privire rece, cu o expresie atât de neprietenoasă pe chip, încât abia îl recunoscu.

— Atunci ai înţeles greşit, spuse el. Soţia mea va fi pură când va veni în patul nupţial.

Sophie rămase fără aer.

— Eu… am fost pură.

— Atunci unde a fost sângele? rosti el dispreţuitor.

— Nu ştiu. Mi s-a spus că nu toate femeile sângerează prima dată.

— Ba da. Şi ai fost mult prea… entuziastă pentru o virgină. Să mă căsătoresc cu tine acum ar însemna să-mi dezonorez familia.

Amintirea o făcu să se cutremure. „Dezonoare.” Citise adevărul în ochii lui şi ştiuse că Robert nu o va crede niciodată. Întotdeauna va considera că era ceva în neregulă cu ea. Între timp, Robert se căsătorise cu o altă fată, la scurtă vreme după ultima lor discuţie, şi se mutaseră la familia lui în Ţara Galilor. Iar Sophie jurase să nu mai îngăduie nimănui vreodată să o umilească.

Nu va lăsa niciun bărbat să simtă ruşinea ei.

Până să facă baie, să se îmbrace, să-şi usuce părul şi să intre în biroul tatălui ei, se făcuse aproape trei.

— Bună ziua, tată.

Tatăl ei ridică privirea. Secretarul său era acolo, scrijelind abitir cu peniţa pe un pergament în timp ce marchizul îi dicta. Tatăl ei era un membru important al cercului de elită din Liverpool şi îşi petrecea zilele atât cu îndatoririle guvernamentale, cât şi cu chestiunile legate de moşie. Însă, deşi mereu ocupat, îşi făcea timp şi pentru ea.

Chipul tatălui ei se înmuie în timp ce se ridică de pe scaun.

— Sophia! Iată zâmbetul frumos care-mi luminează ziua mohorâtă. Vino aici, draga mea.

Ea simţi o căldură în tot corpul văzându-i afecţiunea, la fel ca întotdeauna. Tatăl ei cel exuberant şi afectuos, care nu se temea niciodată să-şi arate sentimentele faţă de membrii familiei, încă era chipeş la cei cincizeci şi opt de ani ai săi, înalt şi în formă, cu fire albe şi favoriţi. Când se apropie, se întinse spre ea şi o sărută pe obraz.

— Sper că nu te-am întrerupt din vreo activitate. Yates, te superi dacă ne acorzi un moment?

— Bineînţeles că nu, milord.

Secretarul îşi strânse lucrurile şi părăsi încăperea.

După ce uşa se închise, el spuse:

— Haide să luăm loc, bine? Am ceva de discutat cu tine. Sophie se aşeză pe scaunul din faţa biroului lui, împreunându-şi degetele. Draga mea, spuse el, reluându-şi locul pe scaunul din spatele biroului. Ştiu ce înseamnă să fii tânăr şi să te distrezi, crede-mă, am avut parte de ceva distracţie şi eu, pe vremea mea, dar tu eşti o doamnă şi regulile sunt diferite. În fiecare an îţi ţin aceeaşi prelegere şi în fiecare an o ignori. Astfel, mă tem că a sosit momentul să fie luate măsuri drastice.

Sophie clipi. Aceasta nu era Prelegerea. „Măsuri drastice… Ce voia să însemne asta?”

— Tată, ştiu că doreşti să mă căsătoresc. Voi găsi pe cineva în sezonul acesta, promit.

— La fel a sunat răspunsul tău în fiecare an de când

ai debutat în societate. Cu toate acestea, ai rămas nemăritată. Îţi descurajezi pretendenţii cu atâta iscusinţă, că ar putea fi considerată o artă. Ştiu că port şi eu o parte de vină pentru că ţi-am făcut pe plac în toţi aceşti ani. Dar după ce mama ta… Trase aer adânc în piept, iar ei i se strânse inima, atât pentru că el îşi pierduse soţia, cât şi pentru că ea îşi pierduse mama. Apoi, el continuă: Sezonul acesta va fi diferit. Am deja pe cineva în minte pentru tine. Prin urmare, dacă nu alegi tu, voi alege eu pentru tine.

Lui Sophie se strânse stomacul şi rămase cu gura căscată.

— Nu! Nu se poate să vorbeşti serios.

— Ba da. De ce nu? Sophie, mă apropii de şaizeci de ani. Aş vrea să te văd la casa ta. Poate chiar să ţin în braţe un nepot sau doi, înainte de a mă duce pe lumea cealaltă.

Ideea ar fi doborât-o din picioare, dacă nu ar fi stat jos. Nu se gândise niciodată… Desigur, ştia că o să moară într-o zi, dar ziua aceea păruse întotdeauna atât de departe. El era tot ce avea. Da, mai exista o mamă vitregă şi un frate vitreg, dar nu erau acelaşi lucru. Acesta era omul care o legănase până adormea la loc de fiecare dată când avea un coşmar… omul care o lăsase să se dea pe balustradă în pijamale… omul care îi permisese să ţină un purcel în casă ca animal de companie.

— Şi cu cât te apropii mai mult de treizeci de ani, continuă el, cu atât va fi mai greu să faci o partidă bună.

Cuprinsă de ameţeală, ea spuse gâfâind:

— Cine… cine e?

Tatăl ei clătină din cap.

— Nu-ţi voi spune, de teamă că vei găsi o cale să îl sperii, dar acest gentilom îndeplineşte toate criteriile mele în ceea ce priveşte soţul potrivit pentru fiica mea. Doar am vrut să ştii că te vei căsători anul acesta, fie că îl alegi tu sau îl aleg eu pentru tine.

Mută câteva hârtii pe birou, incapabil să îi

întâlnească privirea, iar ea îşi dădu seama cât de stânjenit se simţea.

Nu îl credea. Tatăl ei nu putea să o mărite cu cineva pe care ea nu îl voia. Nu trebuia decât să-i acorde timp. Să depună un efort rezonabil la petrecerile de anul acesta. Să meargă la câteva plimbări în parc. Apoi va ceda, era sigură de asta.

Dar o mică îndoială continuă să îi dea târcoale tot restul zilei.

Capitolul 6

A doua zi după-amiază, starea de spirit a lui Quint era mai neagră decât obsidianul. Sticla spartă şi petele de cerneală din biroul său fuseseră îndepărtate, dar nu făcuse niciun progres în a afla cine era persoana responsabilă pentru intrarea prin efracţie, sau ce anume căutase. Din ce putea să spună Quint, totul era la locul său. Nu fusese luat nimic de valoare. Munca lui era bine păstrată într-un loc sigur, în care nu putea fi găsită niciodată de nimeni în afară de el.

În plus, vinovăţia se adăuga la celelalte griji. Îşi pierduse controlul în faţa lui Sophie. Se purtase ca un copil, strigând şi aruncând lucruri. Cum putea să mai dea ochii cu ea vreodată?

O bătaie timidă în uşa biroului său îi întrerupse şirul gândurilor.

— Da? spuse el repezit.

Apăru una dintre servitoare. „Elizabeth? Eliza?”

— Milord, e un bărbat la uşă care întreabă de un Sir Stephen. Pare foarte convins că domnul locuieşte aici. Ce să-i spun?

— Unde e Taylor?

— E jos, milord. Ştergeam praful şi am auzit bătaia în uşă.

— De cine a întrebat? De Sir Stephen? Nu locuieşte nimeni aici cu numele ăsta. Spune-i că a greşit adresa.

— Tocmai asta e, domnule. Insistă că nu a greşit-o şi că e oaspetele domniei voastre.

„Oaspete?” Quint îşi frecă fruntea.

— Cine este vizitatorul?

— Lordul MacLean, milord.

Asta îl puse pe gânduri. Îl văzuse pe MacLean iarna în cluburi şi la diverse evenimente sociale, dar nu schimbaseră nici măcar zece cuvinte. De ce s-ar afla un conte scoţian – unul despre care el şi Sophie discutaseră recent – în faţa uşii lui Quint, întrebând de un oaspete inexistent?

— Condu-l în salonul din faţă, te rog.

Servitoarea făcu o reverenţă şi închise uşa. Quint se ridică şi îşi luă haina de pe speteaza scaunului, vârându-şi braţele pe mâneci. Putea să aibă legătură cu duelul lui Sophie? Începu să dea ocol biroului, întrebându-se dacă ea apelase la MacLean, până la urmă.

Blestemându-se pentru prostia lui, îşi încheie nasturii hainei şi continuă să se îndrepte spre salon. Sophie trebuia să meargă la MacLean. Nu-i spusese el să nu se mai întoarcă niciodată? Intenţionat se purtase cu cruzime faţă de ea, cu o seară în urmă, sperând că o va ţine la distanţă. Prin urmare, uşurarea ar fi trebuit să fie emoţia predominantă, nu arsura aceasta care îi înflorea în piept, arsură pe care o bănuia a fi gelozie.

Lordul MacLean se ridică la intrarea lui Quint.

— Îmi cer scuze pentru deranj, Quint. Îl căutam pe oaspetele tău, Sir Stephen.

Quint îi făcu semn să se aşeze, făcând şi el acelaşi lucru.

— Mă tem că cineva îţi joacă o festă, MacLean. Nu

am niciun oaspete.

Scoţianul masiv se încruntă, părând sincer uluit.

— L-am auzit cu propriile mele urechi spunând-o. De ce-ar minţi vărul tău?

— Vărul meu?

— Am dat peste el la Madame Hartley cu două seri în urmă, într-o ceartă cu lordul Tolbert. Se pare că Tolbert l-a provocat pe tinerel la duel, refuzând să-i accepte scuzele. A trebuit să intervin, iar Tolbert s-a ofensat că un scoţian intervine într-o dispută a unor gentilomi englezi.

Quint ridică din sprâncene, iar MacLean încuviinţă din cap.

— Într-adevăr. Nu puteam lăsa lucrurile să rămână aşa. Urmează să mă confrunt cu Tolbert într-un duel, iar Sir Stephen a fost de acord să îmi fie secund.

Frânturi familiare de informaţie îşi făcură loc în mintea lui Quint: duel. Pantaloni din piele de căprioară. MacLean. Tinerel.

Văr cu vicontele Quint. Iar apoi informaţiile se legară. Doamne, Dumnezeule!

Chiar mersese prea departe de data aceasta.

Degetele i se încleştară pe mânerele scaunului. Era tot ce putea face pentru a rămâne aşezat, pentru a nu sări şi… ce? Să-şi vânture pumnii, mânat de o ură neputincioasă? Să aştearnă pe hârtie nişte cuvinte dure? Nu se punea problema să o poată lua la goană prin Mayfair, cerând răspunsuri. Hristoase, era patetic.

— Cum arată Sir Stephen? se forţă el să întrebe.

— Tânăr. De-abia ieşit de pe băncile şcolii, dacă vrei să ştii adevărul. Un pic scund, dar toţi îmi par astfel. Păr şaten. Ochelari. Slab.

Îşi ascundea ochii. Inteligent. Nu, nu inteligent, se corectă el. Nimic din ticluiala ei nu indica inteligenţă. Avea idee cât de iremediabil distrusă ar fi fost reputaţia ei dacă s-ar fi aflat cine era? Un stol de întrebări i se rotea în

minte, dar fără a primi vreun răspuns. Nu-şi putea închipui nici măcar un singur motiv pentru care ea umbla de colo-colo prin societatea londoneză, costumată în bărbat. Ba mai mult, într-un bordel.

În afară de a fi izolată într-un turn închis cu un lacăt inexpugnabil, era de neoprit, iar el nu putea face nimic. Nu-şi deplânsese niciodată boala mai mult decât în momentul acela. Când se gândea la ea umblând prin Londra, noaptea, nesupravegheată, îmbrăcată ca un bărbat… i se puteau întâmpla tot felul de lucruri nefericite. Avea nevoie de un protector, doar că protectorul ei nu putea să fie cel mai mare crai din Londra. Ultimul bărbat pe care Quint îl dorea în preajma lui Sophie era cel din faţa lui.

MacLean îl privea îndeaproape, aşteptând un răspuns. Ocazional, reputaţia de nebun putea fi un beneficiu.

Quint pocni din degete.

— Desigur, vărul meu. Cum de am putut uita de flăcău? Îmi petrec mare parte din timp studiind şi nu pot ţine pasul cu venirile şi plecările lui.

— Aşadar, locuieşte aici?

— Da, se plimbă de colo-colo prin casă. Dar stai departe de el.

— De ce?

— E imprevizibil. Umblă ca un lunatic în unele nopţi. Alteori, nu se ridică din pat toată ziua. Se bătu cu degetele în tâmplă. *Non compos mentis.*

MacLean ridică dintr-o sprânceană.

— Ei bine, voiam să vorbesc cu el despre Tolbert. Trebuia să mă caute ieri, dar nu a apărut.

Era de înţeles. Să se dea drept bărbat era infinit mai uşor noaptea decât ziua. Cel puţin, dădea dovadă de oarecare reţinere.

— În calitate de tutore de drept al băiatului, mi-e

teamă că nu pot îngădui una ca asta. Starea lui mintală nu l-ar face să fie un secund de nădejde. Ar putea avea o criză, împuşcându-te pe tine, în schimb.

MacLean se încruntă şi încuviinţă din cap, iar Quint întrebă:

— Ştii cumva de ce l-a provocat Tolbert pe Sir Stephen?

MacLean îşi ridică trupul mătăhălos de pe scaun şi rânji.

— Nu am priceput toată povestea, dar am auzit că din pricina unei femei de la Pretty Kitty.

Quint se înecă, dar îşi mască repede şocul tuşind.

— Aşa spui? Voi avea grijă să îl întreb data viitoare când îl văd. Aşa că fereşte-te de Sir Stephen ca de un ciumat. Nici măcar nu m-aş apropia de el, dacă aş fi în locul tău. Se ridică şi îi susţinu privirea lui MacLean. Stai departe, departe de tot de Sir Stephen.

MacLean îşi ridică mâinile, ca şi sprâncenele.

— Nicio problemă. Dar s-ar putea să nu mai dea aşa des de bucluc dacă l-ai îngrăşa. Flăcăul e mai slăbănog decât un băţ dintr-un gard.

*

Pe strada din spatele ceainăriei aştepta o trăsură mare. Birjarul sări în picioare când Sophie se apropie.

— Salutări, milady.

— Bună ziua, Biggins.

Acesta îi deschise uşa şi coborî scăriţa.

— Mulţumesc.

Urcă în trăsură, arcurile bine întinse ale vehiculului protestând uşor. Perdelele erau trase, iar în interior fusese aprinsă o lampă. Biggins închise uşa în urma ei.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, le spuse Sophie celor două femei care aşteptau în interior, în timp ce ea se

aşeza.

— Nicio problemă, milady, spuse Pearl Kelly zâmbind. Eu şi Mary comparam trucurile meseriei, cum ar veni.

Faţa delicată a lui Pearl era încadrată de bucle atent poziţionate, într-un stil atât tineresc, cât şi ademenitor. Deşi era devreme, bijuteriile ei luceau în interiorul slab luminat. Sophie nu o văzuse niciodată pe Pearl fără ceva lucindu-i la degete sau la gât.

— Îmi pare tare rău că am ratat conversaţia. Poate…

— Nu, ştiţi că nu pot. Pearl îşi îndreptă mustrător un deget înspre Sophie. Lady Winchester şi ducesa mi-ar pune amândouă pielea în băţ. Nu înainte să vă căsătoriţi.

Sophie îşi înghiţi replica, şi anume că nu se va mărita niciodată, căci ce rost avea. Nimeni nu o credea, oricum. Se întoarse către fata slabă, cu părul negru, de lângă Pearl.

— Mary, îţi mulţumesc că ai fost de acord să te întâlneşti cu mine. Aş fi venit la tine, la Kitty, dacă ar fi fost posibil, dar mi-e teamă că Sir Stephen trebuie să rămână nevăzut pentru câteva zile.

Poate că Sir Stephen scăpase de întâlnirea din zori cu Tolbert datorită intervenţiei lordului MacLean, dar acum era implicat într-o alta, tot datorită lordului MacLean. Cine să fi zis că bărbaţii din aristocraţie erau atât de aprinşi în spatele uşilor închise?

Mary ridică din umeri.

— Nicio problemă, milady. Nu am ocazia să stau de vorbă cu Pearl Kelly şi cu fiica unui marchiz în fiecare zi.

— Iar faptul că te-ai furişat afară nu îţi va provoca probleme?

— Nu, milady. Prietena mea Tibby mă va acoperi.

— Totuşi, cel mai bine e să nu te reţin. Mă întrebam dacă mi-ai putea spune despre domnul care o plăcea pe Rose şi care îi promisese că o va instala într-o casă.

— Să o instaleze? Rose nu mi-a spus niciodată nimic despre vreun protector, milord.

— Se pare că i-a spus surorii ei. Mă gândeam că poate ţi-a împărtăşit şi ţie vestea.

— Mă tem că nu, milady. Avea, într-adevăr, nişte clienţi regulaţi, dar nu am auzit niciodată că îi căzuse cu tronc vreunuia.

Sophie schimbă o privire rapidă cu Pearl.

— Cât despre aceşti clienţi recenţi, spuse Pearl, ai vreo idee cu privire la identităţile lor?

Mary înclină din cap şi reflectă la întrebare.

— Ei bine, staţi să vedem. Îi cunosc doar după cum le zicea, ăăă, pe numele de alint…

Ridică din sprâncene.

— Da, înţeleg. Apoi Pearl îi spuse lui Sophie: Le dau nume după performanţa sau după preferinţele lor în dormitor.

— Ah, spuse Sophie. Şi?

— Să vedem. Unul din oamenii lui O'Shea. Îl numea Sweaty[1]. Un alt domn, îl numea La Gauche[2]. Mary îşi puse mâna în poală, întinse un deget şi îl îndoi spre stânga. Pearl chicoti, iar Sophie scăpă porumbelul:

— Pot face asta?

Mary şi Pearl izbucniră în hohote de râs.

— Prea bine, spuse Sophie pentru a reveni la subiect. Altcineva?

— Mai era Watcher[3]. Nu voia să o atingă niciodată, doar să o privească… ştiţi. Mary se foi pe scaun. Unuia îi zicea Regele George, căci nu părea a fi în toate minţile, Dumnezeu să-l odihnească pe Maiestatea Sa.

— Cum adică nu era în toate minţile? întrebă Sophie tăios.

---

1 Asudatul

2 Stângaciul, în limba franceză, în original (n.red.)

3 Privitorul

— Bătea câmpii, cred. Nu era violent, doar… ciudat. Vorbea tot felul de prostii. Dar nu cred că i-ar fi făcut rău, milady. Rose era o fată cu capul pe umeri.

— Nu mă îndoiesc, dar răul nu se arată întotdeauna direct. Îţi mai vine vreunul în minte?

— O, era un bărbat care se bâlbâia când se excita. „Limbă încâlcită” îi spunea. Asta e tot ce-mi pot aminti, milady.

— Mulţumesc, Mary. Îmi trimiţi vorbă dacă îl întâlneşti pe vreunul dintre bărbaţii aceştia? Aş vrea să văd dacă le pot afla identitatea.

— Da, milady. Mai mult ca sigur că vor începe să se vadă cu alte fete de la Kitty.

Sophie băgă mâna în poşetă, scoase câteva monede şi i le dădu lui Mary.

— Ascunde-le şi foloseşte-le pentru tine.

— Mulţumesc, milady. Aşa voi face.

— O conduci înapoi? o întrebă Sophie pe Pearl.

— Da, milady. Aveţi grijă.

— Şi voi.

*

Un al doilea vizitator sosi la scurt timp după plecarea lui MacLean, unul pe care Quint nu îl putea alunga, oricât de mult ar fi vrut.

— Quint, îţi mulţumesc că m-ai primit. Lordul David Hudson intră în biroul lui Quint, sprijinindu-se uşor în bastonul din mâna stângă. Deşi va trebui să-mi explici de ce refuzi să vii la mine, bolnav sau nu.

Hudson fusese contactul lui Quint la Ministerul de Interne timp de şapte ani. Extrem de inteligent şi charismatic, Hudson era, neîndoielnic, unul dintre cei mai importanţi bărbaţi din guvernul britanic, deşi era uşor neclar ce făcea exact. Îl recrutase pe Quint în timpul

conflictului napoleonian, iar Quint se bucurase de anii aceia în care dezvoltase coduri complicate, pe care francezii nu le puteau sparge. Cei doi comunicau doar sporadic în ultima vreme. Hudson ştia despre el că lucra la ceva, dar nu cunoştea detaliile. Quint prefera să-şi ţină munca secretă până la finalizare.

— Am fi putut rezolva totul prin corespondenţă, spuse Quint. Nu era nevoie să baţi drumul până în Mayfair.

— Da, omul tău a încercat să mă alunge de la uşă. Şi e suficient să spun că nu am venit în vizită de curtoazie.

Privi în jur după un loc unde să se aşeze.

Quint îndepărtă cu reticenţă lucrurile de pe un scaun.

— Dar dacă aş fi contractat ceva contagios?

Hudson se îndreptă spre scaun, îşi ridică cu un gest tacticos cozile redingotei şi se aşează. Îşi rezemă bastonul de birou.

— Dar nu ai contractat nimic. Eşti perfect sănătos.

„Aş face mai bine să nu-l contrazic”, se gândi Quint. Nu avea nicio intenţie de a explica exact cât de prost se simţea.

— Acum că eşti aici, poate că îmi poţi spune de ce ai vrut să mă vezi.

Hudson îşi rezemă coatele de braţele scaunului, ridicându-şi degetele.

— Cât ştii despre situaţia politică actuală a Greciei?

Quint îşi înclină capul, căutând prin informaţiile din minte.

— Ştiu că se coace o revoluţie acolo de un număr de ani şi că Filiki Eteria face demersuri considerabile în privinţa planurilor de lansare a unei campanii de eliberare de sub conducerea otomană. Grecii au susţinerea lui Alexandru I, care se presupune că speră să colonizeze regiunea, după vărsarea de sânge, iar Anglia ar prefera ca Rusia să nu obţină un avanpost atât de apropiat de

ţărmurile noastre.

— Foarte bine. Castlereagh susţine nevoia menţinerii status quo-ului, având în vedere situaţia, pentru a păstra pacea în Europa cât mai mult posibil. Eu însă orchestrez lucrurile în tăcere, pentru a mă asigura că indiferent când ar începe disputa, aceasta se va desfăşura aşa cum dorim.

— Aha!

— Da, înţelegi încotro mă îndrept, presupun. Ştiu de treaba pe care ai făcut-o împotriva lui Bonny şi mai ştiu de predilecţia ta de a rezolva enigme nerezolvabile. Bănuiesc că încerci să spargi codul secret al lui Vigenere pe durata încarcerării tale autoimpuse. Nu e nevoie să-ţi comunic cât de valoroasă ar fi această soluţie pentru guvernul britanic, dat fiind că toate celelalte guverne din Europa îl utilizează. Am putea citi şi descifra toate mesajele codate trimise vreodată. Prin urmare, întrebarea este cine altcineva mai ştie de munca ta?

Înfricoşător cât de multe ştia Hudson.

— Absolut nimeni.

— Am înţeles că aseară ai avut un intrus aici. De ce s-ar osteni cineva să facă asta, în opinia ta, dacă nu ai fi aproape de găsirea soluţiei?

Quint înţepeni, de-abia mai fiind în stare să răspundă. Cum de aflase Hudson despre seara trecută?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Pentru că nu există niciun alt motiv. Eşti sigur că nu ai spus nimănui despre munca ta? Lui Lady Sophia, poate?

„La naiba!” Quint îi cercetă figura, dar Hudson nu trăda nimic. Nu exista niciun indiciu cu privire la felul în care aflase despre… prietenia lui cu Sophie. Omul avea gheaţă în vine; nu era de mirare că urcase atât de sus în slujba Maiestăţii Sale.

— Nu, Lady Sophia este o prietenă. Nimic mai mult.

O mică tresărire a buzelor fu singura reacţie

sesizabilă la Hudson.

— Presupun că cel care a intrat prin efracţie nu a găsit nimic. Treaba la care lucrezi este într-un loc sigur?

— Da.

— Există vreo şansă să-mi spui unde o ţii?

— Niciuna.

Hudson îşi bătu degetele unele de altele într-o mică demonstraţie de iritare.

— Quint, Castlereagh este… nepopular. Oamenii sunt nemulţumiţi de politica sa, de cele Şase Legi şi altele asemenea. Iar această discordie îi afectează starea mintală. Opinia publică poate fi foarte aspră când se întoarce împotriva ta.

Quint încercă să nu reacţioneze. Cunoştea regulile jocului. Hudson nu se lăsa intimidat, aşa că acum îşi încărcase tolba cu săgeţi bine ţintite. Quint privea şi aştepta.

— E îndoielnic că va mai rezista mult, continuă Hudson, aşa că trebuie să începem să ne gândim la viitorul Angliei.

— Iar tu speri să-i urmezi?

Hudson făcu o grimasă.

— Cerule mare, nu. E o poziţie mult prea vizibilă pentru mine. Prefer să rămân în umbră, unde se află adevărata putere. Dar am deja în minte pe cineva, cineva care va asculta de glasul raţiunii, când va fi necesar. Ca şi când un pair al regatului ar avea nevoie de protecţia noastră.

Lui Quint i se ridică părul pe ceafă. Doamne, ura politica. De ce nu-şi puneau bărbaţii inteligenţi timpul şi efortul în slujba unor scopuri mai demne, precum ştiinţa şi filozofia, era peste puterea lui de înţelegere. Boala şi foametea puteau fi foarte bine eradicate, dacă nu ar exista politicienii. Şi agenţii guvernului britanic.

— Nu pot scoate la iveală ceea ce nu am încă,

Hudson. Treaba e în lucru, dar nu e terminată. Când va fi gata, o vei avea – nicio clipă mai devreme.

Omul zâmbi afabil, deşi privirea sa rămase la fel de dură precum cremenea.

— Desigur. Atâta timp cât eu sunt cel care o va primi.

Ceea ce însemna că întrevedea posibilitatea vânzării de către Quint a soluţiei codului secret unui imperiu rival.

— De ce n-ai fi? contracara el cu răceală.

— Nu-mi pot imagina. Dar asistăm la nişte evenimente ciudate în ultima vreme, nu-i aşa?

În timp ce îl privea ţintă pe Hudson, Quint catalogă rapid înfăţişarea acestuia. Păr negru scurt, genul pe care îl vedeai sub peruci, rărit pe frunte, formând un decupaj în faţă. Unghii curate şi scurte. Îmbrăcat elegant, cu haine costisitoare. Acelaşi şchiopătat, de pe urma unei răni suferite pe când luptase cu Wellington în Portugalia, înainte de a intra în slujba guvernului. Nicio pată, nicio urmă de murdărie nu-i umbrea prezenţa. De ce pierdeau bărbaţii atâta vreme cu înfăţişarea lor era un lucru care îl uimea continuu pe Quint.

Nimic nu părea nelalocul lui, însă ceva nu era în regulă. O ştia instinctiv. Acelaşi baston pe care Hudson îl purta mereu, în interiorul căruia se ascundea fără îndoială o sabie lungă şi ascuţită. Din mâner lipsea o mică bucată de lemn, în apropierea capului.

Însă nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să-l facă pe Quint să nu se simtă în largul său. Atunci de ce insista o parte din mintea lui să caute acolo unde nu exista nimic? Nu era decât un singur răspuns: mintea lui se deteriorase chiar mai mult decât crezuse iniţial. Ideea îl deprimă al naibii de tare.

Hudson îşi apucă bastonul şi se ridică de pe scaun. Quint se ridică şi el, tulburat.

— Te las atunci la treabă, spuse Hudson, îndreptându-se spre uşă. O zi bună, Quint!

Câteva momente mai târziu, după plecarea lui Hudson, Quint îl chemă pe Taylor în birou.

— Da, milord?

— Taylor, membrii personalului, câţi sunt în total acum? Zece?

— Nouă, milord. Servitoarea care se ocupa de partea de sus a casei a demisionat astăzi, ceva mai devreme.

Quint căută în birou o bucată goală de hârtie.

— Cere uneia dintre celelalte servitoare să-i preia sarcinile sau angajează una nouă. Nu contează pentru mine. Mulţumesc, Taylor. Asta e tot.

— Iertaţi-mă că întreb, dar v-aţi gândit vreodată să angajaţi un valet?

Cu peniţa deasupra călimării, spuse:

— Nu. De ce?

Nu voia un valet. Nu mai avusese unul de la douăzeci de ani. Valeţii nu erau de acord cu orele lui bizare de somn şi cu obiceiurile lui de a se îmbrăca. Erau mai răi decât doicile, iar Quint nu avea nevoie să fie îngrijit ca un copil. Ca un imbecil. O, la naiba…!

— Servitoarele, milord, sunt responsabile de multe sarcini într-o casă de mărimea acesteia. Solicitările suplimentare legate de garderoba domniei voastre – cusutul, lustruitul, călcatul – nu intră în sarcinile pe care le îndeplinesc în mod normal pentru stăpânul casei. E treaba valetului. Cred că am reuşi să păstrăm servitoarele mai multă vreme dacă am avea un valet. Probabil că pe faţa lui Quint se citea oroarea, căci Taylor adăugă iute: Am putea să-l ţinem jos, milord, dacă preferaţi. Domnia voastră nu trebuie să-l vadă niciodată. Dar ar putea avea grijă de haine, eliberând servitoarele de această responsabilitate.

Avea logică, la naiba. Lui Quint nu-i păsase niciodată de convenţii, dar poate că nu era cinstit să le ceară servitoarelor să facă mai mult decât trebuia.

— Bine. Găseşte unul, dar ţine-l departe de ochii mei.

— Mulţumesc, milord.

Taylor se retrase, lăsându-l pe Quint singur să reflecteze asupra dialogului cu Hudson.

Oare cum aflase Hudson informaţiile? Trebuia să fie cineva din casa lui Quint, cineva care observa şi transmitea bilete Ministerului de Interne.

Şi mai era intrusul. Deşi structura casei Beecham nu era complicată, omul ştiuse exact unde să găsească cea mai rapidă ieşire. Ceea ce sugera că era familiarizat cu casa. Şi mai ştia că el şi Sophie erau prinşi în discuţii în sala de bal. Prin urmare, cine era?

Casa Beecham atrăgea o adunătură de oameni, în principal din pricina reputaţiei lui Quint ca stăpân dificil şi a faptului că nu se deranja niciodată să ceară referinţe. Era posibil ca toţi membrii personalului să nu fie cine pretindeau. Nicio agenţie de angajare nu mai voia să lucreze cu el, astfel că toţi cei angajaţi erau luaţi de pe stradă. Nu că ar fi contat; orice i-ar fi putut spune o agenţie de angajări ar fi fost mult mai puţin decât putea observa Quint singur.

Interviul lui Taylor, cu câteva săptămâni în urmă, de exemplu. Un flăcău cu faţă proaspătă, pantofi de împrumut, exagerat de slab, cu o cicatrice vagă de la o arsură pe interiorul încheieturii drepte. Prea tânăr ca să fi slujit vreodată ca majordom, dar disperat după orice slujbă putea găsi. Quint îl angajase pe loc. Însă nu ştia nimic despre proveniența lui.

Se încruntă privind spre pereţii biroului său. Casa aceasta era ultima alinare care îi rămăsese, singurul loc unde se putea retrage. Crescuse aici… îşi îngropase părinţii aici… moştenise titlul exact în încăperea aceasta. Era singurul loc din lume unde se simţise în siguranţă.

Până acum.

Capitolul 7

Quint se holba la coşul de pe prag. Era acoperit cu o pătură roşie de lână, iar deasupra materialului gros se afla o hârtie mare, pe care scria: „Pentru domnia sa”.

— Cine spui că l-a trimis, Taylor?

— Nu se ştie, milord. Persoana a plecat înainte ca bucătăreasa să răspundă la uşă.

Quint se scărpină gânditor în bărbie. După spargerea din urmă cu câteva seri, presupunea că orice era de aşteptat.

— Ar fi mai bine să te dai înapoi, Taylor, spuse el.

Majordomul se îndepărtă, iar Quint ridică marginea păturii. Şi văzu… o blană maro. Şi nişte picioare.

Trase pătura şi dădu peste un câine adormit. Un căţeluş, mai exact. Maro-deschis pe tot corpul şi negru în jurul nasului, în jurul gâtului avea legată o fundă mare, stacojie, sub formă de papion.

— Vai, este un căţeluş, spuse bucătăreasa, privind împreună cu Taylor peste umărul lui Quint. Şi ce drăgălaş e!

Quint făcu o grimasă.

— Câinii nu sunt drăgălaşi. Câinii fac dezordine, sunt murdari şi extrem de proşti. Îţi solicită atenţia şi mănâncă…

Se întrerupse, căci animalul începuse să se mişte, trezindu-se şi dând din labe. Clipi de câteva ori şi se rostogoli pe spate să se întindă.

— E băiat, aş zice, adăugă bucătăreasa râzând, apoi deveni iute serioasă. Mă iertaţi, milord.

— Nu e nevoie să te scuzi pentru că ai tras concluzia anatomică evidentă, spuse Quint ridicându-se. Întrebarea

este ce vom face cu el? Nu îl putem păstra. Poate că băieţii de la grajduri…

Bucătăreasa spuse pe nerăsuflate:

— Dar, milord, câinele acesta este pentru domnia voastră. Cineva a dorit să-l primiţi.

Câinele să răsuci pe burtă şi se ridică. Urechile îi fluturară, atât de mari erau, şi îşi puse labele mari pe marginea coşului, încercând să sară afară.

— Da, dar nu ştiu absolut nimic despre animalele domestice. Cum să am grijă de el, cu ce să îl hrănesc?

— Vai, nu e greu, milord. Adică, după ce îl dresaţi cum trebuie. Quint îşi trecu mâna peste faţă. Hristoase, animalul va urina prin toată casa. Taylor îşi drese vocea.

— Dacă mi-e îngăduit, milord, cred că animalul e un membru bine-venit în gospodăria noastră. Servitorii vor aprecia ocazia de a avea grijă de el.

— O, da, adăugă bucătăreasa grăbită. Sunt de acord, milord. Acum, Quint ar fi părut un căpcăun dacă ar fi încercat să se descotorosească de creatură.

— Câinii au nevoie de mişcare. Cine îl va scoate la plimbare?

— Voi pune un lacheu să o facă.

— Şi presupun, i se adresă Quint bucătăresei, că îmi vei spune că tu vei hrăni animalul.

— Într-adevăr, milord. Avem destule resturi pentru el.

Căţeluşul se chinuia încă să iasă din coş, însă marginile de răchită erau mai înalte decât capul lui. Quint se aplecă şi înclină coşul până ce creatura reuşi să se rostogolească afară. Dând din coadă nebuneşte, căţeluşul coborî treptele şi începu să amuşineze pământul.

Quint ştia cine îl trimisese. Nu se putea abţine să nu-şi vâre nasul, în ciuda cuvintelor aspre pe care i le aruncase. De ce era atât de hotărâtă să îl asalteze continuu? Exerciţiul pentru duel, scrima… iar acum un

câine. Nu avea timp pentru un animal. Trebuia să-şi folosească întreaga concentrare în cercetare şi experimente, în găsirea unei căi de a redeveni cel care fusese. Cel de dinainte de accident.

Încă nu se decisese ce să facă în privinţa celeilalte identităţi a ei – Sir Stephen. Întreaga tărăşenie ar fi fost amuzantă, dacă nu era şi incredibil de nesăbuită. Escapadele ei în haine de gentilom aveau vreun scop sau era doar plictisită? Şi cum de nu-i descoperise nimeni secretul până acum? Quint ar recunoaşte-o dintr-o mie, oricum ar fi costumată.

Câinele dădu fuga pe trepte şi se ridică pe picioarele din spate, punându-şi lăbuţele din faţă pe cizmele lui Quint. Animalul părea absurd de fericit, cu ochii aceia mari, rotunzi, scânteietori şi jucăuşi, iar Quint se întrebă de ce era atât de al naibii de veselă o creatură atât de stupidă precum un câine. Părea să dorească ceva de la el, dar Quint habar n-avea ce trebuia să facă.

— Vrea să îl mângâiaţi, spuse bucătăreasa cu blândeţe. Haideţi, scărpinaţi-l în spatele urechilor, milord.

Simţindu-se ridicol, sub ochii bucătăresei şi ai lui Taylor, care îl priveau, Quint întinse mâna să mângâie capul căţeluşului cu un deget. Catifelat. Nu mai atinsese niciun câine până atunci. Mama sa nu-i îngăduise să ţină animale de companie. Studiase animalele la ţară şi călărise cai, desigur, dar nu mângâiase niciodată un câine. Însă animalului părea să îi placă ce îi făcea, dacă faptul că dădea din coadă era un indiciu.

Pe nepusă masă, căţeluşul îi linse palma. Quint îşi trase palma şi se ridică în picioare, apoi clătină din cap la propria sa ipostază ridicolă. Linsul era instinctiv pentru animalele din familia Canidae, atât ca metodă de curăţare, cât şi pentru a arăta că erau prietenoase. Cu toate acestea, îşi şterse mâna de pantaloni.

— Ce fel de rasă de câine e, ce credeţi? întrebă

bucătăreasa.

— Mastiff, cred, răspunse Taylor. Şi, judecând după mărimea labelor, se va face mare când va creşte.

— Cât de multe ştii despre câini? îşi întrebă Quint majordomul.

Obrajii tânărului se îmbujorară.

— Am crescut la ţară, milord, iar familia mea avea animale de toate felurile.

— Excelent. Consideră că este responsabilitatea ta atunci.

Căţeluşul mai făcu o tură în viteză prin curte, cu urechile săltându-i, iar Quint se miră de darul bizar. Un câine. Ce fusese în capul ei?

— Sunt încântat să-i port de grijă, spuse Taylor, dar onoarea de a-i pune un nume ar trebui să vă aparţină.

— Un nume? Pe care să-l strigăm, vrei să spui? Cum să numeşti o asemenea creatură?

Să-i dea o identitate îl stânjenea, ca şi când ar fi tratat animalul ca pe o fiinţă umană. În plus, dacă îi dădea un nume, i-ar veni mai greu să scape de el.

Desigur, dacă îl îndepărta, erau toate şansele ca Sophie să-i ofere pur şi simplu altul. Oftă.

Probabil că ar avea mai puţine bătăi de cap dacă va păstra blestemata creatură, momentan.

— *Canis horribilis.*

— Milord?

— Numele lui. *Canis horribilis.* Quint arătă spre căţeluş, care săpa acum sub un arbust. Potrivit, cred.

Taylor îşi strânse buzele, dar spuse:

— O alegere excelentă, milord.

Quint zâmbi larg.

— Mă bucur că eşti de acord, Taylor. Acum e al tău cu totul. Se întoarse şi porni către bucătărie. Făcuse deja un pas, când ceva i se izbi de gleznă. Căţeluşul aştepta la călcâiele lui. Du-te cu Taylor, Canis.

Cu limba atârnându-i în colţul gurii, câinele stătea în fund şi clipea spre el. Quint arătă spre majordom, încruntându-se la câine.

— Du-te, Canis!

Nimic. Animalul se holba răbdător la Quint.

Quint îşi trecu o mână prin păr. Dacă o cunoştea pe Sophie, era undeva prin apropiere, într-un loc de unde să-i poată observa reacţia. Aşadar, spera din suflet că se distra. Păşind înainte, trecu pe lângă Taylor şi se întoarse din prag.

— Să nu te aştepţi la recunoştinţă din partea mea, strigă el în lumina slabă.

Jură că auzise chicote înainte de a dispărea în casă.

*

Mirosul inconfundabil al Tamisei umplu trăsura, iar Sophie îşi întoarse privirea spre fereastră. În lumina zilei, cheiurile forfoteau de muncitori aspri care lucrau pe docuri şi de marinari care descărcau mărfurile, ca şi de funcţionari vamali cu o mină eficientă, patrulând de colo-colo. Însă noaptea, zona avea o neclintire stranie. Funcţionarii de la Fisc le interziceau oamenilor să umble pe cheiuri, pentru a proteja mărfurile de furt, astfel că aceştia se mutau la ţărm, în bordeluri şi baruri.

În cele din urmă, roţile se opriră. Sophie deschise uşa şi coborî. Birjarul sări jos, şi pentru o clipă o surprinse statura lui. Nu păruse atât de mare pe capra trăsurii. Băgă mâna în buzunar după câteva monede, i le dădu şi se pregăti să plece.

— Vă aştept aici, domnule, spuse birjarul, atingându-şi pălăria.

Se opri. Deşi aprecia gestul, i se păru ciudat că acesta presupusese că treaba pe care o avea ea acolo nu va fi de durată.

— Nu ştiu cât va dura.

— Nu vă faceţi griji, domnule, vă aştept bucuros.

„Hmm!” Acesta era primul birjar pe care îl angajase şi care nu plecase în secunda în care fusese plătit. Cu toate acestea, ar fi fost o prostie să îl contrazică.

Situat pe Wapping Street, la numărul 259, sediul poliţiei de lângă Tamisa era o clădire neimpozantă cu trei caturi, aflată pe malul râului. Fusese înfiinţată acolo cu douăzeci şi ceva de ani în urmă, iar poliţiştii erau însărcinaţi cu capturarea şi reţinerea infractorilor prinşi asupra faptului pe Tamisa şi în jurul acesteia. Deşi iniţial fusese o cale de protecţie împotriva pirateriei şi a hoţiei, printre responsabilităţile poliţiştilor se numărau şi cadavrele găsite în râu, întocmai motivul pentru care Sophie era acolo.

Bătu la uşă. După câteva minute apăru un bărbat, îi deschise şi o lăsă să intre. Era scund şi purta ochelari. Să tot fi avut peste treizeci şi cinci de ani.

— Bună seara, îi spuse ea, păşind înăuntru pe duşumeaua aspră. Sunt Sir Stephen Raddiff. Aş dori să vorbesc cu cineva referitor la nefericita descoperire de alaltăieri.

Omul privi pe deasupra ochelarilor.

— Îmi cer scuze, domnule, dar avem de-a face cu multe descoperiri nefericite. La care vă referiţi?

— La fată. Cea căreia îi lipseşte o mână. Ridică braţul drept demonstrativ. Mă tem că s-ar putea să fie cineva cunoscut. Aş dori să o văd, dacă se poate.

— Doctorul a dus-o jos, spuse el, îndreptându-se spre un birou mare lipit de perete, dar nu mai prea poate fi recunoscută. Aţi văzut vreodată un corp scos din apă, domnule?

Sophie se îndreptă niţel de spate. Sau cel puţin încercă.

— Nu am mai văzut, dar nu renunţ. E posibil ca fata

aceasta să fie sora valetului meu şi vreau să îl liniştesc.

Puse pe furiş câteva monede pe blatul biroului.

Funcţionarul nu ezită să vâre arginţii în buzunar.

— Desigur, domnule. Urmaţi-mă.

Ieşi din nou de după birou, cu un inel mare de chei în mână. În colţ se afla o lampă, pe care o luă cu el. Sophie îl urmă pe uşa pe care funcţionarul o deschise, dând la iveală un şir de trepte. Coborâră, iar lumina slabă arunca umbre pe pereţii goi şi murdari. Pe ambele părţi ale coridorului se aflau uşi cu lacăte grele. Continuară spre capătul îndepărtat, unde bărbatul folosi o altă cheie pentru a deschide o uşă groasă de lemn.

— O ţinem încuiată noaptea, explică el şi îi făcu semn să intre.

Încăperea aceasta era mai luminoasă decât se aşteptase, cu numeroase lămpi poziţionate în jurul camerei spaţioase. Diverse instrumente erau înşirate peste tot, argintiul lor macabru reflectându-se în licărul de lumină. Erau trei mese lungi, dintre care două acoperite cu pânză. Un tânăr cu barbă, cu sânge pe veşminte – doctorul, presupuse ea – se sprijinea de cea de-a treia masă de examinare, goală, cu un trabuc aprins între degete. Avea cearcăne întunecate sub ochi, ca şi când nu ar fi dormit de vreme îndelungată.

— Acest domn doreşte să o vadă pe fata scoasă din râu ieri, cea care nu are o mână, spuse ofiţerul de poliţie.

Doctorul îşi ridică obosit ţigara şi întrebă:

— Vă deranjează? S-ar putea să vă ajute să nu vi se umezească ochii, dacă nu sunteţi obişnuit cu celălalt miros.

Ea încuviinţă din cap, recunoscătoare. Celălalt miros era deja destul de puternic – o duhoare fetidă şi grea de came în descompunere. Gesticulă înspre o masă lungă, pe care se afla o siluetă acoperită cu pânză.

— Chiar aici.

Se îndreptă spre ea şi ridică pânza dintr-o mişcare, dând la iveală o formă dezbrăcată, palidă şi umflată, cu o incizie în centrul corpului. Sophie trebui să îşi înfigă unghiile în palme pentru a nu reacţiona. Nu mai văzuse niciodată un cadavru, ca să nu mai vorbim de unul scos din apă. Pielea era cenuşie şi lăsată, sfâşiată pe alocuri, cu stomacul dilatat. Părul îi fusese tăiat scurt, cu asprime şi haotic. Pieptul i se strânse de milă când se forţă să se apropie.

— Doi poliţişti au găsit-o ieri, în jurul amiezii. Nişte băieţi aruncau pietre înspre ceva care plutea pe apă, iar poliţiştii au mers să investigheze. Au scos-o şi au adus-o aici.

Sophie înghiţi cu greutate.

— Ştiţi de ce a murit?

Arată spre semnele purpurii din jurul gâtului ei.

— Strangulare.

— Iar mâna i-a fost tăiată.

— Da, şi foarte atent.

Se plimbă în jurul mesei, studiind cadavrul din diverse unghiuri. Mirosul devenise mai apăsător şi se luptă cu senzaţia de vomă. Scoase o batistă din haină şi şi-o puse la nas.

— Semnul de acolo, de pe picior… Este un tatuaj?

— Da. Este o o carte mică de joc, dama de pică. Probabil un semn al casei în care lucra. Nu este o practică răspândită, dar există câteva care o fac.

Aşadar, nu era Rose, care fusese angajată la Pretty Kitty. Sophie simţi o oarecare uşurare, până când îşi dădu seama că, de fapt, o altă fată fusese ucisă. Adică, în total, patru fete găsite în ultimele şase luni, iar de Rose tot nu se ştia nimic. Se gândi la Natalia, care lucra la tavernă şi care dispăruse cu câteva luni în urmă. Era posibil să fie şi ea una dintre victime?

— Îmi mai puteţi spune altceva despre ea sau aveţi

vreo idee când a fost ucisă?

El scoase un fuior lung şi subţire de fum printre buze.

— În general durează cel puţin două zile până când ajung să plutească la suprafaţa apei, în funcţie de temperatură. Era moartă înainte să ajungă în apă. Pare că a fost şi violată.

Sophie închise ochii pentru o clipă. Un sfârşit tragic pentru oricine, prostituată sau doamnă.

— Mulţumesc. Cred că asta este tot ce am avut nevoie să aflu. Pot să las bani pentru o înmormântare onorabilă?

Doctorul păru surprins.

— Lăsaţi-i la funcţionar, domnule. Cred că ar aprecia acest lucru.

Uşa se închise în spatele tânărului, iar poliţistul care trăsese cu urechea cât putuse îşi mângâie barba. Sir Stephen, spusese. Nu era niciun motiv ca un gentilom atât de tânăr să viziteze postul de lângă Tamisa în puterea nopţii. Venise să vadă fata, ultima victimă în ceea ce ziarele numeau „Crimele de pe râu”. Pusese prea multe întrebări, în opinia poliţistului. Părea că vrea să ştie mai mult decât identitatea fetei.

Sir Stephen îl întrebase pe doctor şi despre celelalte victime. De ce? Iniţial era curios cu privire la ultima fată, nu la toate celelalte. Aşadar, de ce minţise?

*

O persoană anume îi plătea poliţistului bani buni pentru a sta cu ochii în patru pe felul în care mergeau lucrurile pe Wapping Street. Rapoarte secrete săptămânale cu rezultatele investigaţiilor şi cu activităţile biroului erau scrise de poliţist fără greş şi trimise la adresa solicitată. Era motivul principal pentru care prefera să

lucreze la birou noaptea.

Cu şuvoiul constant de comisari, marinari şi sergenţi care intrau şi ieşeau din secţie în timpul zilei, era aproape imposibil să te uşurezi fără să nu-ţi privească cineva peste umăr.

Însă noaptea, poliţistul putea face exact ce voia. Doctorul putea lucra până târziu, dacă îl aştepta vreun cadavru nou, dar stătea la etajul inferior. Astfel că nu era nimeni care să-l oprească pe poliţist când luă peniţa şi găsi o bucată nouă de pergament.

*

Quint stătea exact lângă uşile terasei şi privea cum Canis alerga în grădina întunecată, cu urechile acelea mari tresăltând frenetic. Trecuseră două zile de când Canis intrase în viaţa lui, şi Quint trebuia să admită că invazia nu fusese atât de rea pe cât se temuse. Animalul nu-l părăsea aproape nicio clipă, ceea ce i se părea… straniu de reconfortant.

Nu că ar fi recunoscut.

Taylor avusese dreptate; personalul se ataşase pe loc de animal, dornic să participe la frecventele plimbări şi hrăniri ale acestuia. Dar Canis se întorcea mereu la Quint. Animalul se ataşase de el, şi nu putea face absolut nimic în privinţa aceasta.

Cum de ştiuse ea?

Canis începu să latre fericit. Era acelaşi sunet neîntrerupt ca atunci când voia ca el să-i acorde atenţie. Era cineva în grădină şi nu trebuia să fii un geniu ca să deduci cine anume se afla acolo, începea să-şi facă un obicei din asta.

— Ai face bine să ieşi la iveală, strigă el. N-o să tacă până ce nu apari.

„Tenace” era puţin spus, când bestia voia ceva.

Lătrăturile încetară şi, în curând, apăru Sophie, părând adorabil de spăşită, cu Canis cuibărit în braţele ei.

— Nu plănuiam să te deranjez. Voiam doar să mă asigur că nu l-ai dat.

Urcă treptele spre terasă, îl puse pe Canis jos, apoi se apropie. Purta o mantie şi o bonetă negre, ceea ce îl făcu să presupună că celea erau hainele ei de pândă.

— Ar fi trebuit, dar personalul s-a ataşat de nesuferita creatură.

— Doar personalul?

Nu-i păsa de zâmbetul arogant de pe buzele ei.

— I-am dat nume, nu-i aşa? Ce mai vrei de la mine?

— E mai bine fără pantofi?

Quint privi în jos la picioarele lui goale. Greu de spus când începuse să-i facă plăcere să simtă sub tălpile goale duşumeaua rece de marmură, dar cert este că îl ajuta să se simtă viu. Un adevărat gentilom nu va fi văzut niciodată fără pantofi, însă Quint nu avea de gând să se încalţe iar. Dacă ei o să i se pară jignitor, nu avea decât să o ia frumos la picior spre casă.

— E o senzaţie… reconfortantă. Ca şi cum răceala îţi leagă picioarele de podea. Ar trebui să încerci şi tu într-o zi.

Îşi ridică fustele simple, dând la iveală nişte botine maro, cu şireturi negre. Aplecându-se, îşi desfăcu şireturile, apoi se ridică şi începu să-şi scoată pantofii. Quint o privea cu un amestec de fascinaţie şi oroare. Femeia chiar avea de gând să-şi scoată încălţămintea? Buna-cuviinţă nu-l preocupase niciodată, dar până şi el ştia că asta era ceva inacceptabil.

Două pocnete uşoare şi iată că picioarele ei acoperite de ciorapi ieşiră la iveală. Inima îi bătu tare în piept, şi de data aceasta nu avea nimic de-a face cu teama. În ciorapii subţiri, picioarele ei arătau mici şi delicate. Ea îşi mişcă degetele şi suspină, sunet care îl făcu să simtă un val de

căldură în vintre.

„Instrumente ale locomoţiei bipede”, îşi spuse el şi îşi mută privirea spre grădini. „Nimic altceva.” Erau apendice funcţionale, care nu trebuiau să fie deloc tentante. Nu trebuia să se gândească cum şi-ar trece limba de-a lungul scobiturii catifelate a gleznei… sau să se întrebe ce senzaţie i-ar da tălpile ei fine alunecând pe dosul coapselor lui…

— Aş vrea să-mi pot scoate ciorapii, murmură ea. Dar chiar şi aşa, senzaţia e divină.

Quint înghiţi cu greu şi îşi încrucişă braţele la piept. Imaginea ei, cu ciorapii alunecându-i şi dezvelindu-i picioarele era prea erotică pentru a zăbovi asupra ei, asta dacă nu cumva voia să o sperie cu o erecţie evidentă.

— Nu sunt surprins. Să cutreieri pe străzile din Mayfair este o treabă epuizantă.

— Este, într-adevăr, îi răspunse ea voioasă.

— De ce te-ai întors, Sophie? Ea îşi privi ţintă degetele de la picioare, mişcându-le în sus şi în jos, cu o expresie vădită de ezitare pe chip. Fără îndoială încerca să inventeze un motiv, căci nu voia să i-l spună pe cel real. Adevărul, spuse el.

— Părea o noapte plăcută pentru o plimbare. În general stai treaz până târziu, aşa că m-am gândit că te voi vedea dacă nu te-ai dus la culcare.

El pufni. Nicio doamnă nu se plimba de una singură în toiul nopţii.

— Eşti conştientă că locuiesc singur. Că aceasta este o reşedinţă de burlac?

— Ar trebui să-mi fac griji? Plănuieşti să mă legi de pat şi să mă siluieşti după bunul-plac?

Se strădui să nu combine cuvintele „a silui” şi „Sophie” în minte; ideea nu făcu decât să-i amintească de ceea ce nu va putea avea vreodată.

— Într-adevăr. Dă-mi voie doar să o îndepărtez pe

cealaltă femeie de acolo mai întâi.

Ea râse înfundat.

— Acesta e un lucru pe care nu îl realizează aproape nimeni despre tine: cât de amuzant eşti.

Numai ea credea aşa ceva. „Amuzant” nu era un cuvânt pe care să-l fi folosit vreodată cineva pentru a-l descrie. „Straniu”) „ciudat” şi „distant” erau mai plauzibile.

— Nu toată lumea îmi apreciază umorul.

— Recunoaşte că ţii la câine, Quint.

„Niciodată.”

— Ştiai că romanii trimiteau câini mastiff în bătălie, îmbrăcaţi în armură, pentru a ataca duşmanul?

Ea oftă, iritată de eschivarea lui, iar el îşi ascunse zâmbetul.

— Ca întotdeauna, spuse ea sec, eşti un izvor de informaţii.

— De fapt, mă simt cam ignorant zilele acestea.

Ea ridică din sprâncene.

— Da? Din ce pricină?

— Nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care umbli prin Londra în toiul nopţii, îmbrăcată ca un bărbat, fie şi atunci când vizitezi postul de poliţie de pe Tamisa. Te-ar deranja să mă lămureşti?

— Cum…? Îşi încrucişă braţele la piept şi îşi ridică bărbia. Ai pus să fiu urmărită?

— Da. Şi nu ar trebui să fii deloc surprinsă. Dacă vreo femeie din istoria Angliei a avut nevoie de supraveghere constantă, tu eşti aceea.

— Birjarul. Ar fi trebuit să ştiu. Se frecă pe frunte. Nu-mi vine să cred că ai îndrăznit. Nu ai niciun drept să-mi supraveghezi activităţile şi, de altfel, mă descurc foarte bine şi singură.

— Doar pentru că nu se uită nimeni bine la tine. Cum te poate lua cineva drept bărbat e peste putinţă de înţeles.

Eşti la o aruncătură de băţ de scandalul deceniului, Sophie.

— Iar tu îţi pierzi timpul dacă te gândeşti să mă opreşti.

— Nu am spus nicicând că vreau să te opresc. Dacă aş fi vrut, i-aş fi scris tatălui tău şi l-aş fi informat despre ce ştiu. El ridică o mână când chipul ei se înnegură de panică. Nu o voi face decât dacă voi simţi că eşti într-un pericol iminent. Dar asta nu înseamnă că este înţelept ce faci. Prin urmare, am angajat pe cineva să te ducă unde doreşti şi să se asigure că nu păţeşti nimic, indiferent ce haine porţi. Dar ce nu înţeleg e de ce te dai drept Sir Stephen.

Nu credea că-i va răspunde, după un moment de linişte atât de prelungit.

— Vei râde, spuse ea încet.

— Mă îndoiesc sincer. Spune-mi, Sophie.

— Am intrat într-un fel de… diversiune, îi explică ea, fluturând din mână. Investighez lucruri. Pentru oameni – femei – fără posibilităţi. Prostituate, servitoare şi altele asemenea. Totul a început cu sora lui Alice, servitoarea mea, care a fost acuzată că a furat tacâmurile din casa unde lucra. După ce am rezolvat treaba aceasta, a venit altcineva să-mi ceară ajutorul, şi s-a tot repetat de atunci. Ne-am dat seama că îmi era mai uşor îmbrăcată în bărbat, ca să nu mai spun că oamenii mă luau mai în serios.

Deşi şi-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea astfel, nu se îndoia de spusele ei. În nicio cultură, femeile nu aveau acces oriunde, precum bărbaţii. Însă asta nu îl liniştea deloc.

— Investigaţii. Şi eu, care credeam că nu eşti într-un pericol iminent. E chiar mai rău decât mă temeam.

— Nu el se răsti ea bătând din picior. Ajut oamenii. Şi am grijă.

— Da, pufni el. Dueluri. Să fii secundul lui MacLean.

Faci vizite în spelunci unde se practică jocurile de noroc.

Ea îl privi încruntată.

— Eşti surprinzător de bine informat pentru un bărbat care nu-şi părăseşte niciodată casa.

— Şocant, nu-i aşa? Însă sunt la curent cu toate poznele tale. Ce crezi că înseamnă asta?

— Nu îndrăznesc să ghicesc.

— Înseamnă, spuse el cu toată seriozitatea cuvenită, că dacă eu am putut afla, pot afla şi alţii. Motiv pentru care am angajat pe cineva să te protejeze. Doamne, Sophie! Ştii ce ţi s-ar putea întâmpla într-un bordel? Ai putea fi târâtă într-un ungher şi forţată să faci lucruri îngrozitoare. Lucruri despre care o femeie ca tine nu ar trebui să ştie niciodată.

— O femeie ca mine. Râse chinuit şi văzu că obrajii i se îmbujorară de furie. Habar nu ai ce fel de femeie sunt, ce ştiu sau nu. Şi nu am nevoie de un protector. Nu eşti tatăl meu, Quint, nici soţul meu.

O lovitură bine plasată, pe care el o resimţi cu toată forţa, iar trupul i se încordă. Încuviinţă din cap, ţeapăn.

— Dar asta nu înseamnă că, în calitate de prieten, nu mă simt responsabil pentru viaţa ta.

— De ce?

— Deoarece, dacă vizitele tale repetate acasă la mine înseamnă ceva, şi ţie pare să-ţi pese de a mea.

Capitolul 8

Pe Sophie o cuprinse o dezamăgire stranie, ştergând orice mânie generată de aroganţa lui, şi trebui să privească într-o parte. Aşa era. Ţinea la ea – prieteneşte, desigur. La fel cum şi ea ţinea la el. Ca o prietenă. Într-adevăr.

Aşadar, atunci de ce dorise ca el să spună ceva mai mult? Ceva diferit? „Pentru că tu simţi ceva mai mult, prostuţo.”

— Şi dacă refuz? întrebă ea, revenind asupra conversaţiei.

— Dacă refuzi sau încerci să scapi de paznicul pe care l-am angajat, atunci îi voi scrie tatălui tău.

Îi studie chipul, dar expresia lui nu trăda nimic. Dacă minţea, nu-şi dădea seama. Dar recunoscu expresia hotărâtă a bărbiei lui, liniile dure, neclintite ale maxilarului.

— Bine.

Căţeluşul veni spre ei, îi amuşină degetele de la picioare lui Sophie, apoi se duse la Quint. Se aşeză în fund, lângă picioarele desculţe ale vicontelui. Picioare desculţe şi masculine. Doar privindu-le, începu să simtă un fior adânc în pântec. Pielea lui arăta aşa peste tot, uşor palidă şi acoperită ici-colo cu păr castaniu?

— Şi, continuă Quint, trebuie să-mi promiţi că te vei ţine departe de locuri precum Pretty Kitty.

Remarca îi atrase atenţia. Răsuflă întretăiat.

— În niciun caz! Trebuie să am libertatea de a merge oriunde este necesar, după informaţiile pe care le caut. Sir Stephen îmi conferă această libertate. Sunt în perfectă siguranţă în pielea lui.

— Siguranţă! Îşi lăsă capul pe spate, iar din gât îi ieşi un hohot lipsit de bucurie. Eşti departe de a fi în siguranţă, chiar şi îmbrăcată bărbăteşte. Sir Stephen nu posedă forţa necesară pentru a pune capăt unei încăierări sau pentru a scăpa de un hoţ. Aceea este una dintre cele mai periculoase zone din oraş, Sophie. Şi ce se va întâmpla dacă unui bărbat care preferă să se culce cu flăcăi tineri şi efeminaţi îi cade cu tronc Sir Stephen?

„Îi cade cu tronc… Sir Stephen? Cerule mare!” Nu putu decât să clipească la el.

— Văd că ideea nu ţi-a trecut niciodată prin cap, drăgălaşa mea inocentă. Una e să vizitezi stabilimentul lui Madame Hartley, în care domnii se poartă destul de civilizat, şi alta, o casă precum Pretty Kitty, care e mult mai imprevizibilă. Nu există reguli acolo.

— Nu sunt deloc inocentă. Şi nu sunt complet proastă. Ştiu ce se întâmplă în casele deocheate. Vei fi încântat să afli că port mereu cu mine o armă, pentru a mă proteja.

El îşi arcui o sprânceană.

— Ce fel de armă? Sigur nu e un pistol.

— Un cuţit. Îl port peste tot.

— Peste tot? Chiar şi acum?

Ea încuviinţă din cap, dornică să arate că nu era chiar imprudentă.

— Bineînţeles.

El se întoarse şi parcurse scurta distanţă dintre ei. Ea îi surprinse privirea calculată din ochii căprui. O făcu să facă un pas prudent înapoi.

El înaintă, dominând-o cu silueta lui masivă, iar ea ridică mâinile pentru a-l ţine la distanţă.

— Quint, ce…

— Dacă îl pot găsi?

— Ce să găseşti?

— Cuţitul. Dacă îl pot localiza şi te pot dezarma, vei abandona prostia asta, după ce voi dovedi cât de slab pregătită eşti?

Ea atinse cu spatele tocul uşii, însă el continua să avanseze, imobilizând-o de-a dreptul cu trupul lui. Purta doar o jiletcă peste o cămaşă subţire, care nu mai văzuse fierul de călcat de un car de timp, cu şnururile parţial desfăcute, dându-i la iveală liniile proeminente ale claviculei. Simţi fiori sub piele privindu-l.

— Nu sunt slab pregătită.

De ce îi suna vocea atât de ciudat?

Nu părea să o creadă.

— Haide să facem un experiment, vrei?

Îşi strecură mâinile în cutele mantiei ei, îi prinse palmele, apoi i le ridică şi le ţintui deasupra capului, ţinându-le strânse cu o mână. Cu mantia desfăcută, pieptul lui încordat îi atingea sfârcurile, care începură să o gâdile, recunoscătoare.

Îşi aşeză mâna liberă pe şoldul ei.

— Dacă îţi pot lua arma despre care pomeneai, atunci nu vei mai face vizite în case deocheate, locul unde se desfăşoară jocurile de noroc.

— Nu e corect! Se zbătu să scape din strânsoarea lui. Mă ţii captivă. Cel puţin lasă-mă să-mi folosesc mâinile.

El ridică brusc din sprâncene.

— Crezi că vreun ticălos beat şi aţâţat sau vreun cuţitar va lupta corect? Nu eşti la Gentleman Jack sau la Angelo. Atacatorul te va imobiliza cât ai zice peşte şi nu eşti suficient de puternică pentru a te elibera.

Auzindu-l, făcu un nou efort de a scăpa din strânsoarea lui. Însă o ţinea bine, şi o lăsă să se zbată câteva momente. Când se linişti, ea spuse gâfâind:

— Dracu’ să te ia, Quint! Nu mă amuză deloc situaţia asta. Dă-mi drumul.

— Nici pe mine nu mă amuză. Iar tu, tu, femeie încăpăţânată… trebuie să înveţi o lecţie despre siguranţă.

— Siguranţă? Trebuie să-ţi reamintesc cine a învins pe cine în sala de bal, în timpul exerciţiului nostru de scrimă? Pot să am grijă de mine.

El nu comentă, iar cu degetele mâinii libere începu să alunece pe deasupra toracelui ei, peste straturile de haine… şi trupul îi fu copleşit de valuri de senzaţii. Ea tremură când palma lui îi alunecă peste stomac, lăsându-şi degetul mare să i se odihnească între sâni. Pulsul răsunător al inimii îi duduia în urechi.

— Hmm. Nu este aici, spuse el, cu o voce profundă,

răguşită, asemenea mierii calde, aproape cuprinzându-i sânul. Unde altundeva ar putea fi?

Când degetele lui o apucară în jos, Sophie se cutremură. Nu îl putea lăsa să câştige atât de uşor – chiar dacă atingerea lui îi înmuia genunchii –, astfel că îşi răsuci trupul din nou, de data aceasta cu toată puterea de care era în stare. Surpriza se citi pe chipul lui, înainte de a-şi întări strânsoarea. Ea continuă să lupte, scuturând din braţe şi din umeri pentru a se elibera, dar el era de neclintit. Palma lui îi trecu peste şold, apoi peste partea de sus a coapsei, iar ea începu să-şi folosească picioarele, lovind, deşi fustele şi apropierea lui o împiedicau să reuşească mare lucru.

— Mă apropii, nu-i aşa? spuse el, cu ochii licărind în lumina unei lămpi din apropiere.

Expresia arogantă a gurii lui frumoase o irită. Se vedea deja învingător, iar lui Sophie nu-i convenea să fie înfrântă cu atâta uşurinţă. Îşi ridică genunchiul şi ţinti spre locul cel mai vulnerabil pentru bărbaţi, dar Quint se mişcă şi, în schimb, ea se lipi de interiorul coapsei lui.

— Blestemat să fii! mormăi ea, cu pieptul tresăltând de pe urma efortului.

Îi văzu dinţii strălucind o clipă într-un zâmbet larg, rareori exersat de el.

— Mă aşteptam clar la această primă mişcare. Era cât pe-aci să mă prinzi cu garda jos.

— Îţi face o plăcere mult prea mare treaba asta.

— Într-adevăr, de mult nu m-am mai distrat atât de bine.

Îndoindu-şi degetele, începu să-i adune fustele şi să i le ridice.

Aerul rece îi mângâie gleznele.

— În plus, cum să nu îmi facă plăcere ca o femeie frumoasă să fie la mâna mea?

Cuvintele lui o iritară şi mai tare.

— Nu sunt deloc la mâna ta.

El râse înfundat, continuând să adune materialul rochiei în mână.

— Dă-te bătută, Sophie! Vei pierde dintr-o clipă în alta. Tivul fustelor îi flutură peste genunchi, iar mânia pe care i-o stârnea propria neputinţă i se aduna ca o furtună în piept. În mod limpede, nu avea cum să-l înfrângă fizic, aşa că trebuia să folosească o oarecare strategie. Însă nu-i veni decât o idee în minte. Astfel că, ridicându-se pe vârfuri, îşi lipi gura de a lui.

El înţepeni, şocat, însă doar pentru o clipă. Buzele lui prinseră viaţă, iar apoi, cerule, o săruta, o săruta de-a dreptul. Hotărât, ca şi când ar fi aşteptat o viaţă să facă lucrul acesta, ceea ce nu era adevărat, desigur, dat fiind că se îndrăgostise de tânăra Pepperton cea perfectă. Dar lui Sophie nu-i mai păsa dacă iubea pe altcineva. Nu conta nimic în afară de sărutul lui neprietenos. Sânii i se umflară în corset, până când de-abia mai putea respira, iar mâna lui îi cuprinse maxilarul pentru a o ţine nemişcată, în timp ce o săruta cu o precizie desăvârşită.

În cele din urmă, după ceea ce părură a fi ore, îşi strecură limba printre buzele ei, iar ea le deschise dornică, primindu-l. O invadă, copleşindu-i simţurile cu o delicateţe şi o iscusinţă care i-ar fi înmuiat genunchii dacă nu ar fi împins-o în perete.

Limba lui se îngemănă cu a ei, iar Sophie îi urmă mişcările, hotărâtă să-l atingă la fel de mult pe cât o atingea el. Iar el mormăi, un sunet profund de dorinţă masculină care o încântă. Nu voia să se termine niciodată. Părea nesăbuit şi, totuşi, absolut firesc, ca şi când acesta ar fi fost lucrul care lipsise din ultimii ei trei ani de viaţă.

Subit, avea mâinile libere, aşa că îşi strecură degetele prin părul lui, pentru a-l trage mai aproape. El reacţionă înclinându-i capul şi adâncindu-şi sărutul, care deveni mai nerăbdător şi mult mai puţin blând. Limba lui

continua să o sondeze, să o exploreze, în ea se născu o dorinţă dureroasă drept răspuns, care i se adună între picioare, şi începu să exploreze şi ea, trecându-şi palmele peste braţele lui, prinzându-se de umerii lui laţi, minunându-se de senzaţia de sub buricele degetelor. Câtă forţă, iar căldura care radia din trupul lui mare i se strecura în sânge, aprinzând-o pe dinăuntru.

Îşi desprinse gura de a ei şi coborî cu sărutările pe maxilar, pe gât, aerul serii de pe faţa lui alintându-i cu blândeţe pielea.

— O, doamne, Quint!

Ar trebui să-l oprească. Să fugă din casa lui cât o ţineau picioarele. Să se ducă acasă, să se dezbrace, să se strecoare sub aşternuturi şi să-şi ostoiască dorinţa arzătoare cu propria mână. În siguranţă. Şi singură.

Dar nu o făcu. Nu voia nici în ruptul capului să se termine. În schimb, se împinse în umărul lui pentru a-şi schimba poziţia şi îi trase gura înapoi spre a ei. El acceptă, sărutând-o cu o vigoare îndoită. Palma lui îi acoperi fesa, aducându-i pelvisul la acelaşi nivel cu al lui, legănându-şi şoldurile exact deasupra locului în care simţea dorinţa cea mai aprinsă. Îi gemu în gură.

Sunetul lătratului pătrunse treptat prin ceaţa din mintea ei. Trebuie să-l fi auzit şi Quint, căci se desprinse din sărutare, odihnindu-şi fruntea pe a ei. Sophie se agăţă de el, căutând să tragă aer în piept, mai zguduită decât se aşteptase. Parcă ar fi pătruns în interiorul ei, întorcând totul pe dos.

Căţeluşul mai lătră o dată, iar Quint îi dădu drumul, cu un oftat.

— Canis, linişte!

— Ce nume i-ai pus?

— Canis horribilis.

— Câine oribil? Ar fi trebuit să ştiu că nu vei alege ceva simplu, precum Spot sau Blackie.

Quint ridică dintr-un umăr.

— I se potriveşte. Deşi nu sunt sigur de ce credeai că am nevoie de un câine.

— Deoarece trăiesc să te torturez.

— Asta explică şi de ce m-ai sărutat mai devreme până m-ai ameţit?

„Nu, asta a fost mai mult ca să mă torturez pe mine.” Nu făcea decât să-i amintească de lucrurile pe care nu le va avea niciodată. Lucruri pe care nu le merita.

Sophie se îndepărtă şi îşi strânse în jurul corpului marginile mantiei, acoperind toate acele dorinţe întunecate şi doruri neîngăduite. Îşi păstră vocea calmă.

— Încercam să câştig jocul tău prostesc. Iar acum că am făcut-o, trebuie să mă întorc acasă.

Răsucindu-se pe călcâie, traversă terasa, îndreptându-se spre grădină.

— Sophie! strigă el când ea ajunse la scări.

Când se întoarse, văzu luciul metalului în mâna lui. „Cuţitul ei.”

— Cum…?

Fără să-şi dea seama, i-l luase în timp ce se sărutau. Incredibil. Ochii lui scânteiară.

— Ai pierdut.

Ea îşi ridică bărbia, forţându-şi vocea să sune detaşată.

— Poţi să-l păstrezi. Mai am altele acasă. Începu să coboare scările, apoi se opri. Ah, şi Quint?

— Da?

O privea fix, cu o expresie enervant de arogantă.

— Uită-te în jos.

Quint îşi coborî privirea. Imediat, trupul îi înţepeni, ca şi când ar fi fost surprins pe un iaz îngheţat care ameninţa să crape sub el în orice moment.

Sub picioarele lui se afla terasa. Era afară.

*

Quint privea ţintă la suprafaţa albă şi netedă a terasei. Putea să o facă. O făcuse, cu nici zece minute în urmă, când Sophie se afla acolo. Fusese afară şi lumea nu se năruise în jurul lui.

Desigur, sărise înăuntru în clipa în care îşi dăduse seama, dar pentru câteva momente fusese normal – nu aproape un olog, incapabil să-şi părăsească locuinţa.

Trase aer adânc în piept, îl ţinu acolo şi atinse piatra cu degetele de la picioare. Pulsul i se acceleră, aşa că închise ochii şi se grăbi să pună şi celălalt picior alături. Pielea i se răci, fruntea i se acoperi de sudoare, iar plămânii i se strânseră. „Nu te gândi”, îşi repetă el, dar nu îl ajută. I se tăie respiraţia, căutând aerul cu disperare, iar inima aproape că-i năvăli afară din piept.

„La dracu’!” Îl copleşi o frică iraţională, un val de eşec imens, care îl obligă să se retragă în casă. Nu o putea face. În siguranţa locuinţei, se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi, trăgând aer cu nesaţ.

Studiase anxietatea, această „imaginaţie înşelătoare”, cum era numită. „Groaza de ceva mai rău decât prezentul.” Şi, deşi tânjea după o soluţie, latura lui raţională ştia că, probabil, nu exista una.

După cum spunea Byron: „Există o tagmă de muritori pe pământ, care nu apucă să-şi lase tinereţea în urmă şi mor înainte de vârsta mijlocie; unii pier de pe urma studiului, alţii din pricina nebuniei”.

Oftând, se îndreptă de spate. Îl apăsa dezamăgirea. În fiecare zi se aştepta să fie mai bine, însă fiecare zi se sfârşea cu o înfrângere. Cu excepţia acestei seri, când o sărutase pe Sophie. Păcat că nu o putea săruta de fiecare dată când voia să iasă din casă.

Iar ea de ce îl sărutase? Pentru a-i distrage atenţia, cu siguranţă. Mai existase vreun alt motiv sau era doar

gândul lui izvorât din dorinţă? I-ar plăcea să-şi închipuie că fusese copleşită de pasiune, disperată după el… dar rămase ancorat în realitate. În chestiuni practice. De ce l-ar vrea acum – un bărbat doborât, o marionetă laşă –, când respinsese o versiune perfect sănătoasă cu ani în urmă?

Nu îl dorea, îşi spuse el. Sophie putea alege orice bărbat şi îi spusese clar, cu mult timp în urmă, că el nu era vizat.

Privi ţintă în întuneric, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să renunţe la speranţă – la Sophie, la mersul afară, la a redeveni normal cândva.

— „Nu strica ceea ce ai, tânjind după ceea ce nu ai”, spuse el cu voce tare, citându-l pe unul dintre filosofii lui greci preferaţi, Epicur.

Ar trebui să îi ceară uneia dintre servitoare să brodeze citatul pe perne şi să împânzească locuinţa cu ele.

Trebuia să se întoarcă la chestiuni mai importante, cum ar fi identificarea intrusului. Lista lui de observaţii legate de personal era aproape completă. Însă, chiar şi aşa, nu putea spune că un servitor anume avusese un motiv evident pentru a pătrunde în birou. Furt, da. Dar dacă vreunul dintre ei ar fi intenţionat să fure, erau destule lucruri mai mărunte, chiar şi tablouri, care ar fi adus bani frumoşi, dacă erau şterpelite. Şi, deşi ignora în mare măsură ce se întâmpla în casa lui, era destul de sigur că personalul nu îl fura ca-n codru.

— Milord.

Se întoarse şi îl văzu pe Taylor îndreptându-se spre el, cu un bilet în mână.

— Da?

— Tocmai l-am primit.

Taylor îi dădu biletul direct din mână, ceea ce un adevărat majordom nu ar fi făcut niciodată. Un adevărat majordom ar fi aşezat hârtia pe o tavă şi i-ar fi prezentat-o cu mare dichis. Deşi, Quint trebuia să recunoască, prefera

în mod clar metoda lipsită de dichis. Un alt motiv pentru care îl plăcea pe Taylor.

Quint îşi strecură degetul mare sub sigiliul pe care îl recunoscu, apoi observă că Taylor era încă acolo.

— Da?

— A trecut ceva timp de când nu aţi mai mâncat, aşa că am rugat-o pe bucătăreasă să vă pregătească ceva. Mâncarea vă aşteaptă în birou, milord.

Nu-i era tocmai foame şi îi displăcea să fie împins de la spate, dar presupunea că trebuia să mănânce.

— Bine.

Privi spre pergament. Un bilet de la Colton. Julia născuse un băiat. Un moştenitor. „Dumnezeu să le ajute pe doamnele din aristocraţie peste douăzeci de ani”, gândi Quint, cu un zâmbet larg pe faţă. Pe lângă veştile despre sănătatea mamei şi constituţia exemplară a pruncului, Colton îl invita să viziteze Seaton Hall. Quint ura ideea de a-şi dezamăgi cei doi prieteni, dar era exclus să meargă undeva.

Cu toate acestea, ar face bine să ticluiască o scuză plauzibilă, sau era cât se poate de posibil ca prietenul lui să apară la uşă.

*

La Black Queen, într-o seară de vineri la ore târzii, era o activitate fremătătoare. Mese de joc, crupieri, roţi de ruletă… frenezia hrănea speranţa oaspeţilor, golindu-le buzunarele. Sophie, îmbrăcată în hainele alese ale lui Sir Stephen, se îndreptă înspre cea mai apropiată masă şi făcu vreo câteva pariuri, cercetând încăperea.

Cu totul altceva decât locul în care fusese mai devreme în seara aceea, la unul dintre primele evenimente ale sezonului, îmbrăcată în rochie de bal şi prefăcându-se că se distrează. Sophie făcea asta atât de mult în ultima

vreme – treaba cu prefăcutul –, încât devenea dificil să-şi amintească de adevărata femeie.

Când una dintre fetele casei se apropie, Sophie înclină din cap pentru a-i atrage atenţia, iar fata apăru în curând lângă ea.

— Vrei să cumperi ceva timp, iubire?

Mirosea a rachiu şi a sudoare, iar hainele îi erau transparente.

Sophie scutură din cap.

— O caut pe Molly.

Pearl trimisese un bilet mai devreme – prin Alice, desigur – cu numele unei fete pe care să o vadă în seara aceea, în speranţa de a primi câteva răspunsuri. Cu puţin noroc, persoana de contact a lui Pearl avea să fie liberă. Sophie nu voia să rămână la Black Queen mai mult decât era necesar. Era unul din localurile lui O'Shea, şi nu se afla într-o zonă cu o reputaţie prea bună.

— Ea e, cea de acolo. Fata arătă în spate, unde stătea aplecată o fată cu păr şaten, şoptind la urechea unui gentilom. Sophie îi strecură fetei o monedă, apoi se îndreptă spre Molly. Când se apropie, Molly ridică privirea şi o cercetă pe Sophie. Buzele îi zvâcniră înainte de a-şi mai lipi o dată gura de urechea bărbatului. Ce îi spuse îl făcu să râdă şi să o mângâie pe spate, iar Molly se îndreptă de spate pentru a o întâmpina pe Sophie.

— Nu doriţi să mergem undeva la adăpost, domnule?

— Ba da, vreau. Unde?

Molly zâmbi larg.

— Urmaţi-mă.

Trecu pe lângă Sophie şi continuă să meargă spre o uşă de lângă mesele de cărţi pentru jocul faraon. Un bărbat masiv şi dur, cu o expresie neîndurătoare, le deschise uşa, iar Molly intră, urmată de Sophie.

Pe palier, aproape că dădură peste o fată în genunchi. Un bărbat stătea rezemat de zid, cu pantalonii

desfăcuţi, lăsând la vedere partea de sus a coapselor albe, în timp ce fata îi manevra mădularul cu gura. Nu era vorba că nu mai auzise despre acest act, dar era prima dată când îl vedea cu ochii ei. Cu capul săltând, fata îşi trecea buzele peste carnea tare şi lucioasă, umplând spaţiul înghesuit cu sunetele pe care le scotea în timp ce sugea. Sophie rămase nemişcată, incapabilă să-şi desprindă privirea. Scena era în mod bizar aţâţătoare. Bărbatul avea pleoapele lăsate, abandonul plăcerii citindu-i-se pe chip, şi nici măcar nu observă întreruperea. Dar privirea fetei căzu pe Sophie – şi îi făcu cu ochiul.

Sophie simţi o mână pe cot, trăgând-o pe coridor.

— Aici, spuse Molly, deschizând una dintre uşi.

Traversă camera, aşezându-se pe patul mic, şi îşi duse mâinile la şireturile de pe pieptul rochiei jerpelite.

— Ce caută domnia voastră aici în seara asta?

— Nimic de genul acesta, spuse Sophie ridicând mâna. Vreau doar să stăm de vorbă.

— O, vă place să priviţi? Avem destui de-ăştia.

Apucă poalele rochiei şi o ridică.

— Nu, spuse Sophie iute. Pearl Kelly a spus că s-ar putea să mă ajuţi cu nişte informaţii.

— Pearl Kelly, spuse Molly zâmbind larg. Ei bine, nu am mai văzut-o de ani de zile. O ştiu de-o viaţă, încă dinainte să ne crească ţâţele. Şi-a făcut o viaţă frumuşică acuma. Şi pentru ce v-a trimis?

— Ai auzit de cadavrele scoase din râu? Fetele?

Molly clătină din cap.

— Nu. De ce?

— Una dintre fetele care au murit, găsită acum câteva zile, avea un semn lângă gleznă. O carte de joc mică, o damă de pică. Doctorul a zis că e un tatuaj, probabil din casa în care lucra.

Molly încuviinţă din cap.

— O’Shea ne face pe toate să ni le tatuăm. Ridică

piciorul, arătând spre glezna acoperită de ciorap. Sophie nu distinse decât o pată neagră sub lână. Zice că tre' să ţinem minte unde ne e locul. Îşi dădu ochii peste cap. De parcă am putea uita.

Practica barbară de a stigmatiza femeile permanent, ca pe nişte vite, o făcu pe Sophie să simtă că-i urcă fierea în gât.

— A dispărut vreo fată de curând? Încerc să găsesc pe cineva, o fată de la Pretty Kitty. Poliţia de pe Tamisa crede că s-ar putea să fi fost scoasă din apă acum două săptămâni. Dacă pot găsi un bărbat care le cunoaşte pe amândouă femeile acestea moarte – un client, eventual –, atunci aş putea afla cine e responsabil.

Molly clătină din cap, privind într-o parte.

— Nu-mi vine nimeni în minte care să fi dispărut.

O minciună vădită, iar Sophie nu avea nicio intenţie să o treacă cu vederea.

— Eşti sigură? Fata aceasta, cea găsită mutilată acum două zile, sigur a lucrat aici la un moment dat. Păr şaten. Avea ochi albaştri şi o cicatrice mică…

Molly scoase un sunet ca şi când s-ar fi sufocat, apoi îşi acoperi gura cu mâna. Sophie îi vedea emoţia de pe chip din cealaltă parte a camerei.

— Spune-mi, Molly. E limpede că o cunoşteai. Spune-mi cine era.

Molly trase aer în piept, gâjâind.

— Nu pot, şopti ea, iar Sophie observă ceva nou în ochii ei.

Frică.

— Bineînţeles că poţi. Sophie se încruntă şi se apropie. Mă poţi ajuta să îl găsesc pe cel care i-a făcut asta. Te rog, spune-mi ce ştii.

Pe obrazul lui Molly se scurse o lacrimă şi o şterse repede.

— Nu pot, repetă ea, pe acelaşi ton şoptit. Dacă o fac,

mă va ucide şi pe mine.

— Cine? insistă Sophie. Cine te va ucide? Trebuie să-mi spui, Molly.

Molly sări în picioare.

— Iertaţi-mă că o spun, dar nu trebuie să vă spun nimic, milady. Sophie tresări auzind apelativul, dar Molly continuă, încet şi hotărât: O luaţi ca pe o glumă, veniţi aici şi puneţi întrebări, vă băgaţi nasul. Apoi urcaţi în trăsura aia elegantă şi plecaţi spre casa bună din cealaltă parte a oraşului. Îşi puse mâna pe piept. Eu nu am de ales decât să stau aici. Şi dacă află că vorbesc despre lucruri despre ce nu trebuie, îmi ia piuitul.

Cuvintele o dureră, chiar dacă erau adevărate, dar Sophie nu le dădu bătută.

— Le violează, Molly. Molly închise ochii, iar Sophie continua: Le forţează, apoi le strangulează. Apoi le taie braţul drept înainte de a le arunca în râu ca pe un gunoi. Dacă ştii cine ar face asemenea lucruri, atunci trebuie să-mi spui înainte să mai fie ucis cineva.

— Nu, nu trebuie. Îmi pare rău pentru fetele acelea, dar nu-s io. Ridică bărbia. Şi, uneori, poţi avea o soartă mai rea decât să fii ucisă. Lui O'Shea nu-i place ca fetele lui să vorbească şi să facă vreun bucluc. Acum, trebuie să mă întorc jos.

Se îndreptă către uşă.

Sophie fu copleşită de dezamăgire. Nu avea cum să o forţeze pe fată să spună ce ştia, iar Sophie nu o putea proteja pe Molly în cazul în care O'Shea afla.

— Dar dacă te plătesc? Asta îi atrase atenţia lui Molly, aşa că Sophie spuse: Am nişte bani economisiţi. Dacă te pot plăti pentru informaţii? Ai putea folosi banii să pleci din Londra, să mergi undeva departe, unde O'Shea nu te poate găsi.

Pe buzele lui Molly apăru un zâmbet trist, resemnat.

— Nu e niciun loc în care să nu ne poată găsi O'Shea,

dacă-şi pune mintea. Aţi face bine să o lăsaţi baltă, coniţă – altfel s-ar putea să găsiţi chiar dumneavoastră vreun păstrăv în Tamisa.

Când Molly întinse mâna spre clanţă, Sophie întrebă iute:

— De unde ai ştiut că nu sunt bărbat?

Fata arătă spre prohabul ei.

— Fuduliile. Bărbaţii umblă ca şi când ar fi cele mai preţioase lucruri de pe pământ. Mergeţi de parcă nu v-ar atârna nimica între picioare.

Sophie reflecta încă la acele informaţii după ce ajunse la parter, pregătindu-se să plece. În timp ce îşi punea haina, observă un băiat-curier primind un bilet de la unul din şefii de pe catul acela. Băiatul aşteptă instrucţiunile, încuviinţă din cap şi ieşi în goană pe uşa din faţă. Sophie se grăbi să-l urmeze afară. Când băiatul o apucă pe stradă, Sophie îl urmări, strigându-i să se oprească. Îşi blestemă pantofii, care o împiedicau să-l prindă din urmă.

Băiatul privi peste umăr, cu părul roşcat răvăşit în toate părţile, şi se opri.

— Ce e, dom’le?

— Lucrezi aici, duci mesaje şi de-astea?

Expresia lui deveni îngrijorată.

— Şi ce dacă lucrez?

— Pun pariu că ştii tot ce se întâmplă înăuntru.

Se îmbătoşă, aşa cum numai puştanii pot s-o facă.

— Ştiu câte ceva.

Sophie scoase o monedă din haină şi i-o întinse.

— E a ta, dacă îmi răspunzi la o întrebare. Apoi o descrise pe fata dispărută. O cunoşti?

El clătină din cap.

— Fetele îşi văd de-ale lor, în mare. Lui O’Shea nu-i place ca ele să vorbească, când ar trebui să se mârlească.

Întinse două degete şi apucă moneda.

— Stai, spuse ea înainte ca el să o tulească. Cum te cheamă?

— Red, spuse arătând spre cap.

— Ei bine, Red, mai sunt o grămadă de monede în locul din care a venit asta. Vrei să le câştigi? Tot ce trebuie să faci e să fii dispus să mă ţii la curent.

Capitolul 9

După ce obţinu promisiunea lui Red că o va ajuta, Sophie îşi continuă drumul, privind în jur. Pe străzi nu se vedea nicio birjă. Neavând de ales, porni în căutarea uneia, trăgându-şi bine pălăria pe ochi, cu mintea la conversaţia cu Molly.

Molly cunoştea identitatea fetei. Frica o împiedicase să spună. Frică de O'Shea, cu siguranţă, dar îi mai era frică şi de altcineva? Îl cunoştea Molly pe ucigaş? Dacă da, prudent ar fi să spună cuiva, astfel încât bărbatul să poată fi prins şi atârnat în ştreang. Însă nu prea putea să o învinuiască pentru că ezitase; femeile precum Molly nu aveau cine ştie ce încredere în lege şi justiţie, dat fiind că acestea nu jucau cine ştie ce rol în propriile lor vieţi.

Poate că ar trebui să se întoarcă într-o altă seară şi să ia la întrebări o altă fată, care s-ar putea să fie dispusă să împărtăşească informaţii. Se cutremură gândindu-se la ce le făcea O'Shea fetelor angajate de el, pentru a le speria. Dacă violul, mutilarea şi strangularea păleau prin comparaţie…

Noaptea era destul de liniştită, în ciuda orei înaintate. Două pisici se luptau în apropiere, într-un ghem de ţipete şi şuierături, iar dintr-o cârciumă apropiată se revărsa în stradă sunetul vag al petrecerii. Ambele îi aminteau că nu era complet singură în această zonă pustie.

Un zgomot îi atrase atenţia. O cizmă atinsese o piatră, un sunet nelalocul lui, având în vedere pustietatea de pe stradă. I se ridică părul de pe ceafă. O urmărea cineva?

Privi în jur, verificând. Nu se clintea nimic, nici măcar vântul. Din ce în ce mai agitată, îşi mută bastonul în mâna stângă, îşi vârî mâna dreaptă în buzunar şi strânse greutatea reconfortantă a cuţitului. Mări pasul. Bishop's Gate nu era departe şi ar trebui să fie destulă animaţie acolo pentru a i se pierde urma de către cel care mergea în spatele ei, oricine ar fi fost el.

Cu inima bubuindu-i, regretă că scăpase de omul lui Quint mai devreme. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost acum în drum spre casă. Încă un sunet, de data aceasta mai aproape.

Totul se întâmplă într-o secundă. Se întoarse şi văzu o siluetă masivă repezindu-se asupra ei, dar nu avu timp să se concentreze asupra feţei, căci privirea i-a fost atrasă de luciul unei lame. Un cuţit şfichiui înspre pieptul ei. Ridicându-şi braţul drept şi schimbându-şi poziţia corpului, încercă să blocheze atacul. Greutatea loviturii o nimeri în antebraţ, făcând-o să scape cuţitul din mână. Arma căzu zdrăngănind pe caldarâm şi simţi o împunsătură ascuţită în umăr. Însă nu avea timp să o cerceteze, căci bărbatul atacă din nou, ţintind de data aceasta înspre burta ei.

Sophie sări înapoi şi ridică bastonul pentru a se apăra. Obiectul inutil de recuzită săltă pe umerii bărbatului, fără a-l răni câtuşi de puţin. Buzele lui se lăţiră într-un rânjet dispreţuitor în timp ce înainta. Nu-l mai văzuse până atunci. Avea nasul strâmb şi trăsături grosolane şi aspre. Îi lipseau doi dinţi de sus, dar, altfel, părea vânjos. Chiar dacă nu ar fi stânjenit-o mantoul greu, nu ar fi putut să îl întreacă la fugă.

Se mişca iute, ţintind înspre stomacul ei din nou, iar ea reacţionă din instinct. Folosindu-şi întreaga greutate, se

aplecă spre pământ şi se aruncă în el. Îl dezechilibră, îndeajuns încât să-şi poată strecura cizma în spatele piciorului lui, punându-i piedică. Atacatorul se prăbuşi pe spate, dar, în cădere, o trase după el, şi ea se prăbuşi cu o bufnitură sonoră la pământ. Se lovi cu lateralul capului de caldarâm, iar durerea îi explodă în spatele pleoapelor, ameţită de lovitură.

— Curvă proastă, îl auzi mormăind înainte de a se rostogoli, crestându-i coapsa cu cuţitul.

Sophie lovi cât de tare putu, izbindu-l cu cizma în genunchi. Luptându-se să respire, ştia că trebuia să se ridice în picioare. La pământ, era ca şi când ar fi murit. Dar totul o durea şi era ameţită. Dumnezeule, avea să moară pe stradă?

Ceva care semăna cu un trunchi mare de copac o izbi în stomac, lăsând-o fără pic de aer în plămâni. Sophie icni, închizând ochii şi strângându-se ghem pentru a se proteja. Apoi se auzi împuşcătura sonoră a unui pistol şi se încorda, aşteptându-se să simtă o durere înfiorătoare într-una dintre părţile corpului. Însă nu se întâmplă aşa şi ultimul lucru pe care îl văzu înainte să cadă în beznă era omul lui Quint stând deasupra atacatorului, cu un pistol fumegând în mână.

*

Quint auzi zgomotul din faţa uşii biroului înainte ca aceasta să se deschidă. Era neobişnuit să audă voci puternice în casă, ceea ce anunţa, în general, un vizitator nedorit.

Dăduse pe jumătate ocol biroului când Taylor deschise uşa.

— Milord, tocmai a sosit, spuse el, dându-se la o parte şi lăsându-l pe Jenkins să intre, cu o siluetă inertă cuibărită în braţe.

Quint simţi că îi îngheaţă sângele. Doamne, Dumnezeule, era Sophie. Îmbrăcată în haine de bărbat. Şi… moartă?

— Nu am ştiut ce altceva să fac, milord, spuse Jenkins iute, în timp ce Quint dădu fuga la el. M-am gândit că veţi dori să îl aduc aici. A pierdut ceva sânge.

Disperat, Quint întinse mâna spre ea, cu o nevoie copleşitoare de a o atinge. Din nefericire, Jenkins nu puse întrebări, mulţumindu-se să aşeze trupul în braţele întinse ale lui Quint. Era înaltă, dar slabă, şi se mişcă în clipa în care Quint o trase la piept.

— Sunt bine, murmură ea pe umărul lui. Trebuie doar să mă odihnesc câteva momente.

Simţi că i se strânge pieptul de durere, de data aceasta din pricina unei altfel de panici. Cât de rău era rănită? Trase aer în piept şi îi spuse lui Jenkins:

— Urmează-mă şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Trecu pe lângă cei doi bărbaţi şi se îndreptă către scări, coborând câte două deodată. Merse în camera de lângă dormitorul lui şi deschise uşa cu piciorul. Păşind înăuntru, o aşeză pe pat.

— Taylor! strigă el.

— Da, milord, spuse Taylor din spatele lui.

Quint începu să înlăture primele veşminte ale lui Sophie.

— Trimite un lacheu la casa Barnes după Alice, servitoarea lui Lady Sophia. Apoi adu toate rezervele medicale pe care le avem în casă. Şi cârpe curate. Şi apă fierbinte. Acum!

— Să trimit şi după un doctor, milord?

— Nu, răspunse Quint apăsat. În niciun caz. Voi avea eu grijă de ea… de el.

Îi scoase mantoul, iar ea gemu când o mişcă. Îi atrase atenţia crestătura din material, din apropierea umărului drept. Materialul era pătat de sânge. „La naiba!”

— Ce s-a-ntâmplat, Jenkins? strigă Quint, aruncând mantoul la pământ.

Apoi trecu la cizme şi observă o altă tăietură în pantalon. O pată stacojie, umedă şi întunecată se întindea pe coapsa ei. Rana aceea va trebui tratată mai întâi. Pe lavoarul nefolosit găsi un prosop curat de pânză.

— Apasă-l pe rana de pe coapsă.

Jenkins păşi înainte şi făcu aşa cum i se spuse, ceea ce îi smulse un geamăt lui Sophie.

— Scuze, milord, murmură Jenkins, apoi continuă să raporteze: A făcut exact cum aţi spus domnia voastră că va face. A încercat să se piardă de mine pe străzi, dar eram pregătit. L-am urmat până la Black Queen, în…

În încăpere dădu buzna un bărbat masiv, cu piele tuciurie, cu o stivă de prosoape curate pe braţe. Quint clipi, întrerupându-se tocmai când începuse să îi scoată cizma lui Sophie.

*

— Tu cine dracu’ eşti?

Omul îşi îndreptă umerii.

— Sunt Vander, noul valet al domniei voastre. V-am adus cârpe curate.

Era îmbrăcat englezeşte, dar vocea îi trăda ascendenţa orientală, indiană, mai exact. Quint îşi miji ochii în direcţia intrusului, fără a ţine seama de neputinţa acestuia.

— Trebuia să rămâi la parter, unde nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Vizibil tulburat, valetul încuviinţă din cap şi aşeză pânzeturile pe pat. Ieşi în fugă din încăpere, fără să mai spună vreun cuvânt.

— Quint, şopti Sophie, captându-i din nou atenţia.

Uitând de noul valet, acesta îi scoase cizma.

— Continuă, Jenkins.

— Aşadar, la Black Queen. Ştiţi locul?

— Da, scrâşni Quint.

Îşi pierduse minţile complet? O oază de jocuri de noroc din partea aceea a oraşului nu era un loc unde să mergi de una singură, fie că erai doamnă sau nu.

— Nu trecuse nicio oră de când eram acolo, şi l-am văzut ieşind şi luând-o după colţ. L-am urmat de la distanţă, ca să nu mă miroasă. Apoi a apărut un ins mătăhălos de pe o alee şi a scos un cuţit. Flăcăul s-a ţinut bine, dar insul acela a apucat să-l cresteze de două ori până să ajung eu.

Quint îi scoase şi a doua cizmă şi se grăbi să îi dea jos haina.

— Şi unde este acest ins acum?

— Mort, mai mult ca sigur. I-am tras un glonţ în cap, l-am luat pe flăcău şi am venit direct aici. Jenkins râse înfundat. Flăcăul l-a doborât pe taurul ăla. N-am mai văzut aşa ceva. L-a făcut să se dea cu turul de pământ. E curajos băiatul, milord.

— Da, foarte curajos, mormăi Quint printre dinţii încleştaţi. Mă ocup eu de el, de aici încolo. Asta e tot, Jenkins. Şi, mulţumesc.

— Bucuros să ajut, milord.

Jenkins se retrase şi Quint apăsă pe rana lui Sophie să oprească hemoragia. Zgomotul paşilor lui Jenkins fură absorbiţi de covor, apoi uşa se închise.

— Te rog să nu fii supărat pe mine, şopti Sophie, cu vocea tremurând de durere.

— Supărarea e departe de ceea ce simt în clipa de faţă.

Furie orbitoare, frică paralizantă, îngrozitoare. Frustrare din pricina incapacităţii sale lamentabile de a o proteja. Regreta că nu îl informase pe tatăl ei de aceste ieşiri. Emoţiile care clocoteau în el erau atât de mari, încât

simţea că era pe punctual de a fi înghiţit de el.

— Nu sunt rănită grav, Quint. Câteva crestături. Am dat cu capul de pământ când am căzut şi am ameţit.

— O, asta e tot? spuse el tărăgănat.

Ea oftă din toţi rărunchii.

— Contez pe raţiunea şi pe cumpătarea ta. Nu te supăra din pricina unui lucru atât de neînsemnat.

Nu se simţea tocmai cumpătat sau rezonabil în momentul acela.

— Ai umplut cuvertura de sânge. Nu aş spune că e ceva neînsemnat. Folosindu-şi o mână, îi desfăcu lavaliera, pentru a o face să se simtă mai lejeră. Voi aştepta să vină servitoarea ta să-ţi scoată celelalte haine.

— Nu e necesar. Căscă, probabil din pricina pierderii de energie şi a loviturii la cap. Fă ce e nevoie să faci. Trebuie să mă întorc acasă înainte să se descopere că lipsesc.

El o privi ţintă, cercetând mizeria şi petele care îi murdăreau pielea albă. Se citea epuizare în trăsăturile ei fine, în timp ce aşternutul devenea stacojiu de la sângele pierdut. Cineva încercase să o ucidă. Quint cunoscuse riscurile, însă îi permisese să-şi continue aventura, în ciuda acestui fapt. Era la fel de mult vina lui, pe cât era a ei.

— Nu mai are farmec să te ajut în înşelătoria asta, având în vedere ce s-a întâmplat în această seară. Poate faptul că ţi se va descoperi lipsa te va împiedica să comiţi acte de o asemenea nesăbuinţă.

Ea deschise brusc ochii, iar irisurile ei căprui erau înnegurate de durere.

— Nu ai îndrăzni. Dacă aş fi găsită aici…

Taylor bătu şi intră, întrerupând din fericire obiecţiile lui Sophie. Oricare ar fi fost argumentele ei, Quint nu dorea să le audă. Taylor aşeză o tavă mare pe masa de lângă pat, iar o servitoare intră să aprindă focul. După ce îi spuse fetei să ţină prosopul pe coapsa lui Sophie, Quint

cercetă fâşiile de pânză, alifiile şi ierburile. Majordomul avusese înţelepciunea de a aduce şi o sticlă de brandy.

— Adu-mi un cuţit, Taylor.

Quint se duse în apartamentele sale şi se spălă bine pe mâini cu săpun şi apă curată. Când se întoarse, o găsi pe servitoarea lui Sophie lângă pat, apăsându-i cârpa pe rană. Sophie avea ochii închişi şi pielea palidă. Ştia că o doare, însă era admirabil de hotărâtă să nu o arate, cu trupul încordat, pentru a îndura agonia. Acum ardea focul în vatra demult uitată, pentru a aduce o oarecare căldură în spaţiul umed. Pe stiva de pânzeturi fusese aşezat un mic cuţit.

Desfăcu brandy-ul şi turnă o cantitate considerabilă într-un pahar. Luând o fiolă, presără nişte pudră în lichid, amestecă şi îi dădu paharul servitoarei.

— Asigură-te că îl bea.

Servitoarea îl mirosi.

— Ce este?

— Chinină.

Cu cuţitul în mână, el veni lângă Sophie.

— Iertaţi-mă că întreb, milord, dar nu ar trebui să-i dăm mai bine laudanum?

— Cu o lovitură la cap, aş prefera să nu. Opiaceul îi va încetini reacţiile. Şi vom reuşi mai multe într-o perioadă mai scurtă de timp, dacă îmi urmezi instrucţiunile fără a pune întrebări.

— E în regulă, Alice, spuse Sophie răguşită. Îl voi bea. Am încredere în domnia sa.

Servitoarea o ajută pe Sophie să ridice capul îndeajuns încât să bea brandy-ul dintr-o înghiţitură. Quint şi-ar fi pus întrebări cu privire la uşurinţa cu care Sophie acceptă tăria, dacă nu ar fi fost îngrozit că va sângera până la moarte pe pat.

Duse lama la pantaloni, pregătindu-se să-i taie.

— Nu! spuse Sophie. Nu-mi tăia hainele. Scoate-mi-

le, mai bine.

— Ceea ce va fi mult mai dureros. Nu fi ridicolă, Sophie.

Îndreptă din nou cuţitul spre lână.

Ea avu o tentativă slabă de a-i prinde braţul.

— Quint, opreşte-te. Am nevoie de haine ca să ajung acasă.

Privirile li se îngemănară. Femeie îndărătnică, care te scoate din minţi. Era cât pe-aci să o lase să se târască până acasă dezbrăcată. Să-i fie învăţătură de minte pentru că se implicase în tărăşenia asta dementă.

— Te rog, şopti ea.

— Scoate-i hainele, îi porunci Quint servitoarei şi se duse în capătul îndepărtat al încăperii.

Rămase în picioare, cu spatele întors, ascultând foşnetul materialului şi icnetele de durere ale lui Sophie de fiecare dată când era forţată să se mişte. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de ea, Quint s-ar fi simţit răzbunat de acele timide expresii ale suferinţei. Dar sunetele pe care le scotea îi făceau vintrele să se strângă, ideea că fusese atacată sufocându-l.

După un geamăt, urmă un bufnet. O auzi pe servitoare îndepărtând aşternuturile.

— Gata, milord.

Răsucindu-se, văzu partea rănită a trupului ei expusă, în timp ce restul era acoperit de aşternuturi. Pielea căpătase culoarea făinii; ea îşi ţinea ochii strâns închişi. Gâfâia, cu o suferinţă vădită.

Rana de pe umăr începuse să sângereze din nou, în timp ce din tăietura din coapsă curgea un şuvoi continuu.

— A meritat?

Luă o cârpă curată şi i-o apăsă pe picior.

— Da, spuse ea fără suflu, devenind şi mai palidă.

— Mincinoaso!

Lucrând eficient, Quint curăţă rana bine. Apoi o cusu

cu grijă, în timp ce Sophie scrâşnea din dinţi la fiecare împunsătură. Când termină, îi legă piciorul strâns. Din fericire, tăietura de la umăr nu era adâncă şi nu necesita cusături, nefiind nevoie decât să fie curăţată şi bandajată.

Îi înmână recipientul cu alifie servitoarei.

— Foloseşte-o pe răni când schimbi bandajele, dar trebuie neapărat să te speli pe mâini de fiecare dată. Să nu o atingi decât după aceea.

Servitoarea strânse din buze.

— Am mâinile curate, milord.

— Nu îndeajuns. Spală-le. Cu săpun şi apă proaspătă. De fiecare dată.

— O va face, Quint, îngână Sophie. Nu-i aşa, Alice?

— Da, desigur, milady, spuse Alice, încruntându-se la Quint.

— Alice, ai vrea să aştepţi, te rog, pe coridor un moment? Aş vrea să vorbesc cu domnia sa.

Alice părea că ar fi vrut să o contrazică, dar, după o privire de avertisment în direcţia lui Quint, părăsi încăperea.

— Nu cred că servitoarea ta mă place, remarcă el când rămaseră singuri, încântat să vadă că pe buzele ei înflorea un zâmbet timid.

— Nu pune la suflet. Nu e obişnuită să vadă pe nimeni altcineva agitându-se din pricina mea.

El întinse mâna şi începu să tragă aşternuturile peste partea rănită a trupului ei. Era prima dată când îşi îngăduia să o privească cu adevărat. Piele albă, catifelată. Pânza întinsă îi cuprindea pieptul, aplatizându-i sânii. Păcat. Dar ceea ce îi puse capac fu ce purta în jurul şoldurilor. O pereche simplă de chiloţi bărbăteşti, fără îndoială cea mai erotică privelişte pe care o văzuse vreodată. Servitoarea ridicase materialul subţire în sus, pentru a lăsa rana liberă, lăsându-i lenjeria intimă doar pentru a păstra buna-cuviinţă. Însă avu efectul opus

asupra lui Quint; trupul i se încinse şi simţi că mădularul îi prinde viaţă.

Nu mai văzuse niciodată o femeie îmbrăcată în haine bărbăteşti şi i se părea ciudat de aţâţător. Şi de când se înjosise, devenind desfrânat? Pentru Dumnezeu, era rănită şi nu putea face altceva decât să se holbeze la ea. Lăsă aşternuturile să cadă de parcă l-ar fi ars, acoperind-o.

Ea deschise ochii.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Dar nu pot rămâne. Oricât de groază mi-ar fi de drumul spre casă, trebuie să plec.

Ideea de a o lăsa să plece de sub ochii lui îl făcu să scrâşnească din dinţi. Dar nu avea cum să o ţină acolo, dacă nu o lega. Îşi trecu mâna prin păr.

— La ce oră se trezesc servitorii?

Ea închise ochii din nou, ca şi când pleoapele i-ar fi fost prea grele pentru a le ridica.

— Puţin înainte de cinci.

Scoase ceasul de buzunar să verifice ora.

— E 12.30. Dormi trei ore. Îl voi pune pe birjar să te ducă acasă înainte de patru.

Ea nu răspunse, iar el rămase acolo, simţindu-se de zece mii de ori nesăbuit. Cum de-i îngăduise să-şi continue jocul acela ridicol, o poznă care ar fi putut-o ucide? Indiferent ce investiga, nu merita să-şi piardă viaţa.

— Parcă văd cum te încrunţi, spuse ea, cu ochii închişi în continuare. Vino şi stai cu mine. Încetează să mai gândeşti pentru cinci minute, Quint.

El îşi aduse un scaun şi îl aşeză la capătul patului. Se aşeză şi se concentră asupra feţei ei frumoase, asupra genelor castanii lungi care îi umbreau obrajii. Asupra buzelor cărnoase care îl sărutaseră cu atâta pasiune doar cu câteva seri în urmă. Era încântătoare şi atât de plină de energie trepidantă şi de inteligenţă, în mod obişnuit. Nu o mai văzuse atât de tăcută până acum.

— Va trebui să-mi spui, ştii.

Gura ei zvâcni.

— Doar dacă promiţi să mă ajuţi, nu să încerci să mă opreşti.

— Sophie, nu te poţi gândi să continui. Nu după seara aceasta. Indiferent peste ce ai dat, e prea periculos.

— Voi face ceea ce trebuie. Iar dacă îţi faci griji cu privire la siguranţa mea, atunci vino cu mine.

El înţepeni, muşchii săi protestând la simpla sugestie de a ieşi afară.

— Ştii că nu pot.

— Nu ştiu aşa ceva. Căscă. Cred că te-a afectat gândul că era cât pe-aci să mori, după ce-ai fost împuşcat, dar îţi poţi reveni.

Abia reuşea să articuleze cuvintele din pricina epuizării.

Dar ceva din ce spusese îi atrase lui Quint atenţia.

— Stai, de unde ştii că era cât pe-aci să mor?

Însă ea nu răspunse. Respira regulat. Adormise.

Capitolul 10

Seara trecută nu putea fi categorisită decât drept un dezastru, se gândi Sophie a doua zi dimineaţa. Dacă ar face o listă cu lucruri pe care să nu le repete, să fie înjunghiată – de două ori – pe străzile de la periferia din estul Londrei ar figura în capul listei. Cine o atacase? Un hoţ oarecare?

Şi mai bătuse şi drumul degeaba, căci Molly nu dorise să o ajute. Sophie va trebui să-i scrie lui Pearl, să vadă dacă nu cumva curtezana cunoştea alte fete care ar vrea să stea de vorbă cu Sir Stephen.

Alice intră tocmai atunci.

— Bună dimineaţa, milady. Doriţi micul dejun?

Gândul la mâncare îi întoarse stomacul pe dos lui Sophie.

— Nu, nu încă. Însă aş vrea să mă ajuţi să mă ridic.

Servitoarea încuviinţă din cap şi o ajută pe Sophie să coboare din pat. De fiecare dată când călca pe piciorul rănit simţea o durere ascuţită în partea de jos a corpului. După ce se uşură şi se întoarse să se aşeze pe pat, gâfâia, udă de transpiraţie.

— Ar fi mai bine să rămâneţi acasă astăzi, milady. Nu sunteţi în puteri ca să…

Se auzi o bătaie în uşă, înainte să intre marchiza de Ardington, mama vitregă a lui Sophie.

— O, bun. Eşti trează. Intră, închise uşa în urma ei şi se apropie de pat. S-au făcut două livrări pe numele tău în dimineaţa aceasta, Sophie. Ştiam eu că balul de aseară va fi un succes.

— Livrări?

— E incitant, nu-i aşa? Mama ei vitregă radia, sperând în mod vădit că acesta va fi anul în care Sophie o să-şi găsească soţ. A sosit un buchet uriaş de flori. Iată cartea poştală. Şi un bilet pentru tine, livrat în dimineaţa aceasta.

Îi întinse cele două bucăţi de hârtie.

Sophie le luă pe amândouă, încruntându-se. Singura persoană care i-ar trimite ceva ar fi Quint. Dar ideea că i-ar fi trimis flori o făcea să râdă. Quint nu era genul romantic. Mai curând se aştepta să zboare spre Lună decât să închine un sonet ochilor ei.

— Ei bine, deschide biletul care a venit cu florile. Să vedem de la cine sunt, o îndemnă mama ei vitregă.

Sophie rupse sigiliul şi citi sumarul bilet. „Mi-a făcut mare plăcere să dansez cu tine aseară. Slujitorul tău, lordul MacLean.” înainte să se gândească mai bine, zâmbi.

— Zâmbeşti. Trebuie să fie un semn bun. Mor de

nerăbdare să ştiu cine le-a trimis.

— Lordul MacLean. Am dansat aseară cu el.

Ultimul dans pe care avea să-l mai execute, ţinând cont de picior.

Mamei sale vitrege îi căzu faţa.

— O, Sophie. Nu sunt sigură că e bărbatul potrivit pentru tine. Ştiu că are un titlu bun şi e destul de chipeş, dar reputaţia lui nu e tocmai dezirabilă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu am nicio intenţie să mă căsătoresc cu lordul MacLean. Ceea ce îi aminti de ceva. Aseară, toată lumea nu vorbea decât despre faptul că tata mi-a ales un soţ. De fapt, am auzit că registrele de pariuri sunt pline de prinsori cu privire la identitatea nefericitului.

— I se pare că nu-l iei în serios. Crede că, dacă face vestea publică, te va convinge.

„Bine jucat, tată”, se gândi Sophie. Nu se aşteptase la asta. De ce e atât de dornic să scape de mine? Nu pot să mai locuiesc aici pentru alţi câţiva ani?

Cum ar fi, până la moarte?

— Draga mea! Mama ei vitregă se apropie şi îi prinse palma lui Sophie în mână. Căsătoria nu este atât de îngrozitoare pe cât crezi. Eu şi tatăl tău nutrim o mare afecţiune unul faţă de altul. Amândoi vrem să ai şi tu parte de aşa ceva, dar nu poţi aştepta o eternitate. Şi nu vrei să ai copii?

Îi veni în minte imaginea unor băieţi dezordonaţi, cu părul castaniu, cu telescoape şi eprubete. Sophie se arătă surprinsă de cât de mult îi plăcea imaginea. Dar apoi se gândi să-şi explice stupiditatea bărbatului care preţuia inteligenţa mai presus de orice… şi căldura plăcută din venele ei se transformă în fiori de gheaţă. El merita ceva mai bun decât o femeie atât de încuiată ca ea.

— Acum, facem nişte cumpărături astăzi? Mă gândeam că putem merge la modistă întâi, apoi…

— Nu pot, spuse Sophie iute. Nu mă simt bine.

— O, Doamne. Mama ei vitregă îşi plecă fruntea, îngrijorată. Pari îmbujorată. Ai febră?

— Nu, nimic atât de serios. Doar perioada aceea lunară.

Se simţi prost pentru minciună, dar sângerase, la urma urmelor. Din picior, dar totuşi. Şi, în felul acesta, nimeni nu o va lua la întrebări că stătea în pat toată ziua.

Chipul mamei vitrege se lumină când înţelese la ce făcea aluzie.

— Desigur. Îi voi spune lui Alice să-ţi pregătească o băutură fierbinte. Îşi trecu mâna pe fruntea lui Sophie şi se pregăti să se retragă. Trec mai târziu să văd cum te mai simţi.

Rămasă singură, Sophie începu să se foiască, când îşi dădu seama că ţinea încă în mână biletul nedeschis. Desfăcându-l, văzu pe pagină rânduri ordonate de litere aleatorii. Era… un cod. Îşi înăbuşi un hohot. Nu încăpea îndoială cine îl trimisese. Numai Quint îi putea trimite un bilet încifrat.

Zâmbind, se întinse să sune după Alice, care se retrăsese discret mai devreme. Când aceasta sosi, îi ceru instrumentele de scris. Quint nu îi oferise vreo cheie sau vreun indiciu pentru enigmă, astfel că răspunsul putea dura niţel. În curând, stătea rezemată în pat cu biroul mobil dinainte, studiind tiparele literelor, pentru a găsi o soluţie.

Dură un sfert de oră. După ce descifră în cele din urmă mesajul, citi:

AŞTEPT O EXPLICAŢIE. NU MAI TÂRZIU DE MÂINE. LA ORA ŞI ÎN LOCUL OBIŞNUITE. REFUZUL ARE CONSECINŢE. Q.

Îl citi din nou, apoi oftă. Nu încăpea îndoială ce însemnau „ora şi locul obişnuite”. Voia să vină pe terasa lui după lăsarea întunericului. Dar ce fel de consecinţe? O

ameninţase cândva că îi va spune tatălui ei. Ar îndrăzni?

Să-i asculte prelegerea în care el îi aducea la cunoştinţă idioţenia şi nesăbuinţa de care dăduse dovadă, lucru pe care Quint nu va ezita să i-l reamintească, nu părea o perspectivă prea atrăgătoare. Şi sigur va încerca să împiedice orice alte incursiuni ale lui Sir Stephen. Însă Sophie nu avea nicio intenţie să se dea bătută. Găsise ceva pentru care merita să lupte, ceva la care se pricepea. Şi dacă putea ajuta oameni, nu merita câteva cucuie şi vânătăi?

Iar Quint sau oricine altcineva, nu putea face mare lucru pentru a o opri.

*

Îl făcu să aştepte două zile.

Quint aproape că rupse tapetul de pe pereţi de nerăbdare şi frustrare. Nu avea nicio altă soluţie decât să-i trimită un nou bilet, iar ea ştia acest lucru. În orele acelea interminabile, şi-o imagina îmbrăcată bărbăteşte, petrecând în toate locurile unde se practicau jocuri de noroc, în bârlogurile cu opiu şi bordelurile din Londra. Gândul aproape că îl înnebuni.

Rectifica, îl înnebuni mai rău.

Starea lui era vădit mohorâtă când ea apăru în grădina lui înainte de miezul nopţii, a doua zi. Stătea în prag, aşteptându-l pe Canis să termine de râcâit în pământ, când din întuneric se ivi o siluetă învelită în mantie, şchiopătând uşor. Câinele sări fericit în jurul picioarelor ei, dând frenetic din coadă, iar ea se aplecă cu greu să îl scarpine între urechi.

Primirea lui Quint nu avea să fie la fel de prietenoasă. Era încă furios pe ea. Furios pentru riscurile stupide şi pericolele idioate la care se expunea. Îşi dorea să nu-i fi păsat, să o lase să facă orice vrea. Să se spele pe

mâini, după cum ar fi făcut orice om raţional, cu multă vreme în urmă. Dar era incapabil să-i dea drumul.

Ea se îndreptă şi îşi lăsă pe spate gluga mantiei. Lumina lunii îi scotea la iveală arcadele fine ale pometţilor, curba buzei superioare, linia blândă a nasului şi, pentru o clipă, Quint uită de furie. Fu cuprins de tandreţe şi dor, laolaltă cu o dorinţă de o natură mai primitivă.

Se gândi la sărutul lor din urmă cu câteva seri, exact în acelaşi loc. Cum se agăţase de el şi gemuse în timp ce gurile lor se contopeau. Va susţine şi de data aceasta că fusese un capriciu de moment?

— Văd că ai rezolvat enigma pe care ţi-am trimis-o. Ţi-au trebuit două zile?

Ea zâmbi, apropiindu-se.

— Ba deloc. A fost nevoie de mai puţin de o oră. Cred că exagerezi, Quint.

— Bineînţeles că exagerez. Sunt aproape nebun de furie. Nu ţi-ai dat încă seama?

— Nu eşti mai nebun decât mine.

El pufni.

— E reconfortant. Femeia care umblă ţopăind prin oraş în haine bărbăteşti. Şi chiloţi. La naiba!

— Nu umblu ţopăind. Deşi mi s-a spus că trebuie să îmi cizelez mersul.

— Ce?

Ea flutură din mână.

— Nu contează. Ei bine, sunt aici ca să-mi ţii prelegerea. Poţi începe oricând.

Bineînţeles că voia să-i ţină o prelegere. Să se certe şi să o contrazică până când va asculta de glasul raţiunii. Dar Sophie nu va face decât să se zbârlească, şi demersul nu va conduce la nimic. Trebuia să înţeleagă de ce, mai întâi, iar apoi putea folosi argumente logice pentru a o convinge să renunţe la chestiune.

— De ce vrei să faci asta?

— Trebuie. De ce să nu încerc să-i ajut pe alţii, când pot?

— Nu e suficient, Sophie. Dacă ar fi vorba de binefacere, ai găsi o altă cale să faci acte caritabile. Nenumărate doamne fac gesturi altruiste, dar niciuna dintre ele nu-şi pune viaţa în pericol. De ce ai ales să te îmbraci bărbăteşte şi să te amesteci cu pleava Londrei?

— Pentru că aceste femei nu au pe nimeni altcineva. Nu-şi pot permite un investigator, iar magistraţii rareori se deranjează cu ele. Nu ar trebui să aibă pe cineva la care să vină cu problemele lor?

— Bineînţeles că da. Nu sunt sigur de ce persoana aceea trebuie să fii tu. De ce nu le dai bani să-şi angajeze un investigator, dacă aceasta este grija ta?

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi strânse din buze, rămânând tăcută şi distantă.

— Este limpede că îţi fac plăcere pericolul şi duplicitatea. Riscul este răsplata, nu-i aşa?

— Nu, soluţia este răsplata. La cât de mult îţi plac enigmele, cu siguranţă poţi înţelege.

— Da, dar viaţa mea nu este în pericol când lucrez la rezolvarea enigmelor acasă la mine, în biroul meu.

Ea oftă, privind într-o parte.

— Nu, atunci e clar că nu înţelegi cu adevărat.

— Şi ce nu înţeleg mai exact? Cum e să fii prins în capcană? Cum e să fii nefericit cu soarta care îţi este scrisă în viaţă?

Privirea ei se ridică şi îl ţintui brusc.

— De unde…?

— Pentru că te cunosc, şi o persoană care pretinde de bunăvoie, în mod repetat, că e altcineva, care cochetează fără preget cu pericolul, fără a se gândi la consecinţe, este nefericită cu situaţia ei actuală. Ea clipi iute, iar el ştiu că lovise la ţintă. Aşadar, spune-mi de ce eşti atât de nefericită, Sophie?

Ea nu se grăbi să răspundă.

— Pur şi simplu am nevoie de ceva al meu. Ceva însemnat, de care să pot fi mândră. Şi sunt bună la asta. Maggie are arta şi eforturile de a îmbunătăţi vieţile acestor femei, în cazul în care vor dori să încerce să îşi facă alt rost în viaţă. Iar Julia are copii cărora să le poarte de grijă… Incluzându-l aici şi pe Colton, care este şi el un copil din cap până în picioare. Chipul lui Sophie fu străbătut de un zâmbet efemer. Dar eu nu am nimic. Nu pot desena, pentru a mă salva, şi nu voi avea niciodată copii sau soţ. Aşa că de ce n-aş face asta?

— Ce vrei să spui că nu vei avea niciodată copii sau soţ? Te-ai fi putut mărita de zece ori. De fapt, lordul Yardley te-a cerut în căsătorie cu doar două sezoane în urmă. Într-o zi, îţi vei alege un pretendent…

— Sau îmi va alege tata unul.

Sentimentul din vocea ei îl făcu să se sprijine doar pe călcâie. Nu suna ipotetic.

— Înseamnă că s-a oprit asupra asupra cuiva?

— Da, are pe cineva aminte. A spus că, dacă nu îmi aleg un soţ singură până la sfârşitul sezonului, aprobă căsătoria fără consimţământul meu.

Quint nu se aşteptase. Nu se gândise că marchizul va tranşa în cele din urmă lucrurile cu privire la căsătorie. Înghiţi în sec. Acest… acest sentiment din piept – o durere ascuţită, care îl strivea, ca şi când s-ar fi putut rupe în bucăţi în fiecare secundă, nu semăna cu nimic din ce simţise până atunci. Nu cu accesele. Nu cu momentul în care i se încheiase logodna. Nici măcar cu momentul în care Sophie îi frânsese inima.

Se luptă să tragă aer în piept.

— Cine? spuse el răguşit.

Cine va fi bărbatul atât de norocos încât să petreacă fiecare noapte lipit de silueta ei longilină şi unduitoare?

— Nu vrea să-mi spună. Se teme că îl voi speria pe

bărbatul cu pricina, dacă aflu cine este.

— Tatăl tău este un om înţelept, remarcă Quint.

— Poate, dar încă mai cred că îl pot face să se răzgândească.

— De ce?

Sincer, nu ştia de ce evita căsătoria cu mai mult zel decât un libertin experimentat. De ce se temea? Perpetuarea rasei umane era instinctivă atât la bărbaţi, cât şi la femei; bărbaţii, să-şi răspândească sămânţa cât mai departe posibil, iar femeile, să îngrijească şi să protejeze copiii. Era primitiv şi necesar. Aşadar, ce spera Sophie să câştige opunând rezistenţă?

— Întotdeauna l-am convins, în trecut. Deşi a mers cu un pas mai departe de data aceasta, făcând edictul public. A fost ceva nou.

Marchizul nu ar anunţa vestea decât dacă era serios. Sophie trebuia să ştie asta.

— Nu, vreau să spun, de ce vrei să-l faci să se răzgândească? De ce nu te-ai căsători, ca să închei povestea?

Ea făcu o grimasă. „Pentru că aş prefera să nu o fac. Iar motivele sunt personale.”

Piciorul lui Sophie protestă vehement când se aplecă să-l mângâie pe Canis, însă primi durerea cu braţele deschise, lăsându-se distrasă de ea. Spiritul de observaţie al lui Quint era, uneori, extrem de supărător. Ca acum, de exemplu. Nu era nicio surpriză că avea să descopere ce intenţiona ea. Întotdeauna o înţelesese mai bine ca nimeni altcineva.

— Haide să ne întoarcem la chestiunea acestor investigaţii.

Ea se îndreptă de spate, încercând să nu-şi arate prea tare durerea pe faţă când simţi o împunsătură în coapsă.

— Am tot discutat, Quint. Nu mă poţi forţa să mă dau

bătută.

— Dar dacă m-aş oferi să te ajut?

— Atunci te-aş întreba de ce mi-ai face o asemenea ofertă. Căci, dacă este o tentativă de a mă controla, pe mine sau metodele mele, cum ar fi să mă împiedici să vizitez bordeluri sau localuri de jocuri de noroc, voi refuza politicos.

El ridică mâinile, complet nevinovat.

— Nu vreau decât să te ştiu în siguranţă. Poate că, muncind împreună, nu va fi nevoie să-ţi cos rănile de la picior prea curând. Sau mai rău.

Ea îl privi ţintă. Spunea adevărul? Ar încerca să o ajute fără a o manipula? Oferta era tentantă. I-ar prinde bine să stea de vorbă cu cineva, cineva capabil să facă deducţii logice şi să tragă concluzii… şi nimeni nu făcea asta mai bine decât Quint.

— Ce-ar însemna să lucrăm împreună? Mă vei însoţi în misiunile mele?

Pe maxilarul lui acoperit de perciuni tresări un muşchi.

— Nu.

— De ce nu?

— Dacă aş putea, aş face-o. Crede-mă.

Nu, refuza să creadă aşa ceva. Voia să ştie mai mult, să afle despre boala aceasta care îl împiedica să iasă din casă. Dacă afla, atunci poate îl ajuta ea pe el.

Îşi aminti de sărutul lor, exact în locul unde se aflau acum. Ajunsese afară şi, deşi rămăsese surprins, nu îi fusese fatal. Fusese un sărut foarte plăcut. Un sărut uimitor. Voia mai mult. Mai multe săruturi, mai multe atingeri. Mai mult din toate. La urma urmelor, doar nu avea un soţ cu care să facă aceste lucruri.

Şi cine ştie cât îi va mai tolera Quint vizitele? Îi spusese în repetate rânduri să nu se mai întoarcă la el. Într-una din zilele acestea, s-ar putea să o spună serios.

Trebuia să se bucure de momentele acestea furate, cât mai putea.

Privirea îi fugi spre gura lui, căci îi venise o idee.

— Adică, să vin aici noaptea, să discut cu tine despre planurile mele?

— Da, exact. Dar gata cu nesăbuinţa. Decidem împreună cum procedezi.

— Sunt de acord, cu o condiţie.

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntătură.

— Şi care este aceea?

— Să mă săruţi când îţi cer.

Pe chipul lui se citi surpriza înainte de a scoate un icnet de uimire.

— Să te sărut?

— Da.

— Sophie, nu-mi poţi cere să te sărut. E… absolut necuviincios.

— M-ai sărutat deja – de două ori –, aşa că nu văd de ce e o idee atât de proastă.

— Într-una din dăţile acelea m-ai sărutat tu pe mine, şi nu ar trebui să ne sărutăm deloc. Nu ar trebui să săruţi pe nimeni până ce nu te măriţi.

Ceea ce nu avea să se întâmple niciodată.

— Relaxează-te, Quint. Pare să-ţi facă plăcere să mă săruţi, şi mie la fel. Ce e rău în asta?

„Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult.”

Sophie respinse vocea lordului Robert. Pe Quint nu păruse să îl deranjeze entuziasmul ei; totuşi, ar face bine să ţină minte să nu se lase dusă de val prea tare.

— Of, Doamne, mormăi el printre dinţi, trecându-şi mâna peste faţă. Eşti incredibilă.

— Adevărat. Şi ştii cât de hotărâtă pot fi când vreau ceva.

Să-i îndure săruturile uimitoare şi să-l ajute să-şi învingă teama în acelaşi timp? O, da, voia să facă asta.

Mult de tot îşi dorea.

— Şi mai ştiu că niciodată nu renunţi să analizezi lucrurile până la capăt. Eşti prea inocentă să-ţi dai seama, dar săruturile duc, în general, la lucruri mai intime.

Dorinţa dădu năvală în venele lui Sophie la gândul „altor lucruri mai intime” cu Quint şi căldura i se cuibări jos, în pântec, înghiţi şi spuse:

— Pentru asta te am pe tine, să-ţi păstrezi capul limpede.

La urma urmelor, nu simţea nimic altceva pentru ea în afară de prietenie. Ar trebui să-i fie uşor să rămână stăpân pe el, lui, cel puţin.

— Ar trebui să refuz, spuse el. Dar sunt într-un mare dezavantaj, dat fiind că ai putea foarte bine să decizi să pleci şi să nu te mai întorci niciodată. Nu aş putea face prea multe pentru a te forţa să te întorci. Mă cutremur gândindu-mă ce ţi s-ar putea întâmpla atunci.

Emoţia şi incitarea îi clocoteau în piept.

— E adevărat. Asta înseamnă că eşti de acord?

— Newton să mă ajute, da. Te voi săruta şi te voi ajuta în investigaţiile tale.

„Iar eu voi găsi o cale să te fac să-ţi revii.”

— Excelent! Ştiam că vei vedea lucrurile ca mine. Începem acum?

El îi aruncă o privire piezişă.

— Cu investigaţia, vrei să spui?

Ea clătină din cap.

— Cu sărutul.

Cu braţele încrucişate la piept, el ridică dintr-o sprânceană.

— O, deci asta crezi, că poţi pocni din degete, iar eu mă voi supune? Oi fi eu ţicnit, Sophie, dar toate celelalte părţi îmi funcţionează foarte bine. Sunt încă bărbat. Şi acest bărbat sărută o femeie când vrea, ca de exemplu atunci când îl face să râdă. Sau când zâmbetul ei îl dă pe

spate. Sau când e atât de frumoasă, că nu poate respira. Nu când e obligat.

Sophie clipi. Cuvintele refuzau să se formeze, iar gura i se uscă auzindu-i declaraţia avântată. Era o minune că putea sta în picioare, dat fiind că oasele i se lichefiau rapid.

— Bine, reuşi ea să spună, în cele din urmă.

Privirea lui se întunecă.

— Desigur, privirea aceea funcţionează şi ea întâmplător, spuse el încet, înaintând spre ea.

— Care privire?

Făcu instinctiv un pas înapoi, apoi tresări la împunsătura de durere care îi radie prin piciorul rănit.

El încremeni, iar pe frunte i se citi îngrijorarea. Fără un cuvânt, Quint se aplecă, o ridică şi o duse în casă.

— Stai, unde mergem? întrebă ea.

— În birou. Să stai jos. E limpede că te doare piciorul.

Sophie îi cuprinse gâtul cu braţele, bucurându-se de mişcarea şi jocul muşchilor de sub veşmintele lui. Când ajunseră în biroul lui, nu o lăsă jos. În schimb, se duse la fotoliul de lângă foc şi se aşeză, ţinând-o în poală.

— Lasă-mă să-ţi văd cusăturile, spuse el blând. Vreau să mă asigur că rana nu e infectată.

— E bine, spuse Sophie.

Nu era timidă, dar faptul că stătea în poala lui Quint la miezul nopţii, pentru o examinare medicală a rănii ei, o făcea să se agite.

— Stai nemişcată. Vreau să mă uit singur. Ridică straturile subţiri ale fustelor şi juponului. Cracul pantalonaşilor ei era îndeajuns de larg încât să-l poată împinge în sus să vadă rana de pe coapsă.

„Excelent. Pielea e sănătoasă. Probabil că Alice îşi menţine mâinile curate.”

Se aştepta ca el să-i aşeze fustele pentru a o acoperi,

dar nu o făcu. În schimb, îşi trecu mâna peste piciorul ei expus, alunecând cu privirea pe pielea ei, în vreme ce inima ei tresălta în piept.

— Sophie, trebuie să-ţi spun… te aştepţi să-mi păstrez capul limpede, dar nu ar trebui să te bazezi pe mine. Nu-mi controlez prea bine gândirea în perioada aceasta. Iar faptul că te văd aşa nu mă ajută. Arătă cu mâna spre partea de jos a trupului ei. Şi nu vreau să te rănesc. Te implor, regândeşte-ţi solicitarea.

Dacă avusese vreo grijă cu privire la starea lui mentală, vorbele lui o eliminară. Oare un nebun ar avertiza-o cu sinceritate? Dar mai putea exista un motiv pentru şovăiala lui, unul mult mai umilitor.

— Nu mă vei răni. Şi cred că tragi de timp. Dacă nu vrei să mă săruţi…

Micşoră distanţa dintre ei într-o clipită, apăsându-şi gura pe a ei şi strecurându-şi limba. O sărută cu pasiune, cu disperare, cu gura aspră şi catifelată totodată, şi îi plăcu la nebunie fiecare secundă. Ea nu opuse nicio rezistenţă, folosindu-şi limba şi mâinile pentru a-l explora, în vreme ce buzele lui alunecau peste ale ei iar şi iar.

Căldura din pântecul ei se întinse, până când sânii i se îngreunară dureros. Se umezi între picioare, iar locul acela începu să-i pulseze ritmic. Simţi erecţia lui Quint în spate – o dovadă încântătoare şi avântată a dorinţei lui pentru ea. Pentru Sophie, nu pentru tânăra Pepperton cea perfectă sau oricare altă femeie. O dorea, şi se entuziasmă la acest gând. De-abia se putea abţine să nu se frece de erecţia lui.

Apoi o făcu.

El gemu în timp ce gurile li se contopeau, un sunet chinuit, însă excitat, pe care nu-l mai scosese până atunci. Dorinţa o făcu să simtă fiori pe şira spinării. Îşi trecu degetele peste umerii lui laţi, desfătându-se cu fierbinţeala care emana din trupul lui. Deschizătura din cămaşa lui era

îndeajuns de largă încât să-şi strecoare mâna dincolo de ea, cercetând pielea netedă şi tare de pe pieptul lui. Inima lui îi bubuia sub palmă, iar părul moale îi gâdila degetele. Îşi trecu mâna peste pieptul lui, iar vârful degetului îi atinse sfârcul.

El trase iute aer în piept, apoi se retrase, murmurând:

— Sophie, mă ucizi. Ar trebui să ne oprim înainte ca lucrurile să meargă prea departe.

Tot ce auzi a fost „oprim”, aşa că se ridică să-l mai sărute o dată.

Capitolul 11

„Un sărut”, îşi promise el.

Să o sărute repede, însă îndeajuns de lung încât să fie sigur că nu se va plânge. Acela fusese planul. Dar nu se aşteptase ca ea să fie atât de entuziasmată. O virgină, chiar şi una de douăzeci şi şapte de ani, nu ar trebui să-l tulbure atât de tare doar cu nişte sărutări. Probabilitatea acestui fapt păruse incredibil de scăzută când începuse acest exerciţiu.

Ar fi trebuit să ştie că Sophie va sfida logica.

Quint îşi pierdu controlul în secunda în care gura ei o găsi iarăşi pe a lui şi uită rapid gândurile de a pune capăt la ceea ce făceau. Săruta la fel cum făcea orice altceva: cu exuberanţă şi pasiune, cu o nepăsare nechibzuită faţă de orice altceva în afară de momentul acela. Nu se putea abţine să nu îi răspundă la fel.

Cuprinzându-i capul cu o mână şi ţinând-o pe cealaltă pe piciorul ei, o strânse la piept. Îi linse gura. Îi muşcă blând buzele. O gustă până când scoase un scâncet nerăbdător. Sunetul îşi croi calea spre vintrele lui,

înteţindu-i dorinţa. Pentru Dumnezeu, cât tânjea după ea. Se masturbase atât de des în ultimele câteva zile gândindu-se la ea, încât era o minune că nu se iritase.

De-abia mai putea gândi şi respira, iar instinctul animalic de a oferi şi primi plăcere preluă controlul. Cu femeia aceasta în poală, îi era imposibil să reziste. Trecuse ceva vreme de când simţise această pasiune carnală îmbătătoare trăgându-l dincolo de suprafaţa raţiunii şi primi cu braţele deschise dulcea uitare.

Îşi desprinse gura de a ei, trecând-o peste maxilarul ei. Îi supse lobul urechii, prinzându-l uşor între dinţi. Ea scoase un icnet şi strânse iute buzele, ca şi când ar fi vrut să oprească zgomotul. Ceea ce nu era cazul.

— Vreau să te aud, Sophie, îi şopti el în ureche. Fiecare sunet. Fiecare suspin. Nu te abţine.

Apoi îşi croi cale de-a lungul pielii moi şi mătăsoase de pe gâtul ei. Ea îşi lăsă capul pe spate, făcându-i loc, iar Quint profită din plin. Se simţea beat după ea, ieşindu-şi din minţi de atâta dorinţă. O părticică a raţiunii lui, care încă mai funcţiona, nu putea să creadă că îi îngăduia să meargă atât de departe. Bărbatului căruia nu-i permisese să o curteze. Însă ea stătea acolo, în poala lui, moale şi docilă, fără să protesteze deloc. Trăgându-l mai aproape. Sărutându-l. Încă nu era atât de nebun să lase să-i scape un dar atât de rar. Îşi strecură două degete pe sub straturile corsetului şi ridică un sân palid şi perfect, scoţându-l peste veşmânt, dezvăluindu-l.

— Atât de frumos, murmură el înainte de a-i cuprinde sfârcul rozaliu cu gura.

Trase cu putere, apoi îi linse sfârcul întărit cu limba, hotărât să o înnebunească.

Ea îşi strecurase degetele prin părul lui, ţinându-l aproape.

— Quint, suspină ea, cu un sunet care de-abia întrecea o şoaptă.

Cu cât sugea mai mult, cu atât mai agitată devenea.

— Nu te opri, spuse ea. Dumnezeule, Quint, ard de vie.

Mâna lui se întoarse la coapsa ei, înaintând şi cuprinzându-i muntele lui Venus. Fierbinţeala îi arse pielea, iar ea îşi împinse şoldurile în palma lui.

— Da, gemu ea, frecându-se de mădularul care îl durea şi aproape făcându-l să-şi dea ochii peste cap.

Dacă mai făcea câteva mişcări, avea să-şi dea drumul în pantaloni, cu siguranţă.

Dându-i drumul la sân, o lăsă jos, sprijinind-o de braţul scaunului, până când ajunse să stea aproape întinsă în poala lui. Ochii ei, pe jumătate închişi şi arzători, îl priveau, în timp ce pieptul îi tresălta grăbit.

— Stai nemişcată, îi spuse el. Lasă-mă să te simt.

Cu fustele strânse deja în jurul taliei, nu trebui decât să-i găsească locul acela pe sub lenjeria intimă. Îi desfăcu picioarele şi îi văzu zona intimă, care lucea, dezvelită în faţa lui – părul castaniu pufos îi acoperea muntele lui Venus şi buzele roz şi înrourate. Înghiţi în sec. Perfecţiune. Perfecţiune absolută.

Fără să se gândească, îşi trecu un deget prin umezeala adunată la intrarea în vagin şi îl duse la gură. Închise ochii şi savură gustul pregnant al pasiunii ei. Dulce. Cerule mare, ce n-ar da să-şi îngroape faţa între coapsele ei. Dar nu voia să o sperie.

— Te rog, gâfâi ea, ca şi când i-ar fi simţit ezitarea. Nu te opri.

Privirea ei scânteietoare îl implora să continue, iar dorinţa din vintrele lui se înteţi.

Încă o dovadă a nebuniei lui, fără îndoială, dar nu avea nicio intenţie să se oprească.

Îi mângâie fără grabă pliurile labiilor cu degetul mare, explorând fiecare părticică din ea, înainte de a-şi împinge degetul în vagin. Pleoapele ei se închiseră cu un

geamăt şi îşi avântă şoldurile în sus, adâncindu-l în ea. Pereţii erau fierbinţi şi alunecoşi. Şi strâmţi. Se cutremură, imaginându-şi ţesutul acela umed şi cald cuprinzându-i mădularul.

Controlându-şi dorinţa dezlănţuită, începu să se mişte aţâţător înlăuntrul ei, înainte şi înapoi. Făcând-o să reacţioneze. Apoi introduse încă un deget, lărgind-o mai tare.

— O, da, o auzi spunând.

Îi privi trupul primindu-i degetele adânc în ea. O simţi tremurând. Apoi îşi arcui degetele, căutând punctul acela spongios, sensibil…

Ea strigă, zbătându-se în poala lui.

— Quint, o, Dumnezeule! Ştia că era aproape. Clitorisul, ţesutul acela vascular dilatat de celule din partea de sus a despicăturii ei, era umflat şi încordat, aşa că îl apăsă cu degetul mare cu o intensitate neobosită.

— Simte, Sophie. Lasă-l să vină.

Sophie se agăţă de el, de braţul scaunului, de materialul acestuia, de orice putea apuca.

— O, Doamne! Da, scânci ea. Chiar acolo.

Coapsele ei se cutremurară, iar pereţii vaginului se strânseră în jurul degetelor lui. Se încleştă, apoi ţipă, copleşită de orgasm. Era frumos. Genul de imagine pe care un bărbat o purta cu el până la moarte. Cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, cu buzele trandafirii de sărutări, tremurând de extaz. Se ţinu cât de tare putu, prelungind experienţa, până când ea zvâcni, retrăgându-se cu un spasm.

Îşi lăsă capul pe speteaza scaunului, o eliberă şi se luptă să-şi recapete suflul. Trebui să facă ceva efort pentru a se calma. Şi Sophie părea epuizată, zăcând inertă în poala lui, cu o mână apăsată pe pieptul lui şi cu ochii închişi strâns. Ceasul din birou continua să ticăie ca de obicei, ca şi când lumea nu s-ar fi întors pe dos în clipa

aceea.

Iad etern, ce făcuse?

Ruşinea şi ura urlau în el. O… pângărise. Fiică de marchiz. Nu conta că i-o ceruse. Ar fi trebuit să ştie mai bine – la dracu', ştia mai bine. Pur şi simplu nu fusese capabil să o refuze.

Nu fusese în stare să se oprească.

Ceea ce era încă o dovadă a declinului său iminent. Tatăl său vorbise neîntrerupt despre copulaţie în timpul acceselor sale – cuvinte urâte, murdare – şi se masturbase până când îi legaseră braţele. Faptul că şi el supusese o doamnă de condiţie bună la acest act absolut necuviincios nu făcea decât să-i confirme ceea ce ştia deja despre viitorul său.

Nu era demn să stea în preajma altora.

Iar mădularul lui prost nu asculta. Zăcea tare şi greu în pantaloni. Gata să se împerecheze în orice secundă.

Dumnezeule, se ura în momentul acela. Îi aranjă fustele, acoperind-o.

— Sunt… Habar n-aveam, murmură ea.

În tonul ei se distingeau satisfacţia şi mirarea.

— Îmi cer iertare pentru asta. Nu ar fi trebuit să merg atât de departe.

Ea se încruntă.

— De ce nu? Recunosc, a fost ceva mai mult decât un sărut, dar nu mă plâng deloc. Se chinui să se ridice în capul oaselor, iar el o ajută să se îndrepte de spate. Îndrăznesc să spun că nu mă voi mai uita niciodată la mâinile tale în acelaşi…

— Sophie.

Îi dădu drumul din braţe.

Ea râse.

— Quint, nu e nevoie să fii atât de serios. A fost ideea mea, iar posibilele regrete ar trebui să fie lăsate în seama mea. Nu că aş regreta, să ne înţelegem.

— Ar trebui.

— De ce? Pentru că nu suntem căsătoriţi?

— Şi de-asta, da, dar există un motiv şi mai important.

— Care?

— Acela că sunt aproape nebun.

*

În următoarea seară, Quint scria cu furie, ideea clocotindu-i în minte. Trebuia să noteze gândul în întregime, înainte să fie uitat şi să dispară. Ce-ar fi dacă ar segmenta mesajul codat, iar apoi ar efectua o analiză a frecvenţei fiecărei litere, pe secţiune?

Era trecut bine de miezul nopţii şi trimisese servitorii la culcare cu ceva timp în urmă. Cărbunii se stinseseră, iar în cameră se făcuse răcoare. Însă continua să scrie. După ce termină de scris, puse peniţa pe tavă şi presără nisip, să usuce cerneala.

— Ţi-a plăcut plimbarea cu lordul MacLean?

În încăpere se auzi un icnet.

— Ştiai că sunt aici?

Doar în clipa în care intrase. O simţea până în cel mai profund strat subcutanat.

— Desigur. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Ea îşi ridică bărbia cu încăpăţânare, expresie pe care, întâmplător, o adora.

— Pierdere de timp, dar cum de ştii despre plimbarea mea absolut inocentă cu MacLean din dimineaţa aceasta? Se opri şi îşi puse mâinile în şolduri. Nu-mi place că ai pus să fiu urmărită. Mai ales în timpul zilei. Nu era necesar.

El nu era de acord – şi, cu MacLean în preajmă, Quint avea cu atât mai multe motive să o ţină sub supraveghere. Scoţianul era un desfrânat notoriu, iar Sophie, o inocentă nesăbuită. O reţetă clară pentru dezastru, dacă existase

vreuna cândva.

— Cred că e necesar, îi spuse el, având în vedere activităţile tale nocturne. Criminalii şi hoţii nu dispar la lumina zilei.

— Sunt conştientă de asta. Dar sunt destul de sigură că MacLean ar putea alunga orice ticălos care ar îndrăzni să se apropie.

Quint îşi încleştă maxilarul. Da, MacLean o putea proteja, fără îndoială. Lordul scoţian, sănătos la cap, putea ieşi din casă. O putea duce la plimbare în parc. Putea, probabil, să altoiască orice atacator, folosind un stejar întreg, dacă era nevoie. Dar cine o va proteja pe Sophie de MacLean?

— S-ar putea să fie aşa, însă eroul tău îmbrăcat în kilt nu ştie ce ştiu eu, şi s-ar putea să fie prins cu garda jos. Şi îţi pierzi timpul argumentând.

— Eşti exagerat de îndărătnic.

— Din punctul acesta de vedere, ne potrivim de minune. Nu trebuie decât să renunţi la aventurile tale sub identitatea de Sir Stephen şi îl voi concedia bucuros pe Jenkins.

Ea pufni drept răspuns.

— Ai spus că mă vei ajuta, nu că vei încerca să mă opreşti.

Da, aşa făcuse, dar nu se aşteptase nicidecum la târgul pe care i-l sugerase. Un târg care îl făcea să aibă erecţie şi să-l strângă pantalonii toată ziua. De-abia se abţinea să nu se repeadă la ea şi să-i ridice fustele.

Însă nu va îngădui să se întâmple din nou.

Şi nu din pricina convingerii desuete că femeile ar trebui să aştepte pentru a afla plăcerea în patul conjugal. Nu, hotărârea lui avea de-a face cu el însuşi. Dintr-un motiv sau altul, ea voise să-şi facă de cap cu el. Nu avea pretenţia că înţelegea şi îngăduise nechibzuit ca sentimentele lui faţă de ea să-i întunece judecata.

Dar merita mai mult decât un laş, un nebun care se temea să iasă din casă. Frumoasa şi perfecta fiică de marchiz era mai curajoasă şi mai inteligentă decât jumătate din bărbaţii din Europa. Iar el era… strivit. Acelaşi băiat de unsprezece ani care stătea în frigul îngrozitor, ştiind că ceva era în neregulă cu el. Nu avea niciun drept să o forţeze pe această femeie să-l accepte, să o atingă în vreun fel.

Astfel că, în ciuda dorinţei puternice şi arzătoare pe care o nutrea faţă de ea, trebuia să se abţină de la orice alt contact fizic. Chiar şi de la sărutări.

— Am spus ca te voi ajuta, şi mă voi ţine de cuvânt. Vino cu mine.

Îşi luă hârtia şi se ridică.

— Unde mergem?

Stătea destul de aproape de ea încât să-i vadă venele zvâcnind la baza gâtului. „Ignoră”, îşi spuse el.

— Trebuie să pun asta sub lacăt. Şi putem vorbi între patru ochi acolo.

— Şi aici nu?

Privi în jurul încăperii vădit goale.

— Poate, dar nu se ştie niciodată.

Mai ales că era posibil ca unul dintre membrii personalului său să transmită informaţii la Ministerul de Interne.

Fără să mai aştepte alte proteste, o conduse înspre şirurile de cărţi din capătul îndepărtat al biroului. Pe un raft înalt, trase de cotorul Leviatanului lui Hobbes şi încuietoarea se deschise. Sophie scoase un sunet de surpriză când văzu raftul dându-se în lături.

— Ai un pasaj secret!

— Care nu va mai rămâne secret dacă nu vorbeşti mai încet.

O luă de mână şi păşi pe coridorul îngust, închizând uşa ascunsă din spatele lor. Se lăsă întunericul. Nu lua

niciodată o lumânare când folosea pasajul, căci nu avea nevoie. Era un drum pe care îl făcea adesea, uneori de nevoie, alteori de oboseală.

Sophie îl strânse mai tare de mână, iar respiraţia i se acceleră.

— Nu ar trebui să avem o lampă?

— Nu. O conduse prin spaţiul strâmt. Nu era îndeajuns de lat pentru a putea înainta unul lângă altul, aşa că aproape se lipi de spatele lui. Să nu-mi dai drumul. Altfel s-ar putea să ratezi o cotitură şi să cazi în groapa cu crocodili.

Se trezi cu o palmă peste umăr. Quint zâmbi.

— Aici sunt scările, îi spuse el. O ghidă spre prima treaptă. Numără optsprezece. Apoi, la capăt, găsi clanţa şi trase, deschizând uşa. Lumina pâlpâitoare a focului pe cale să se stingă îi lumina dormitorul. Dădu drumul mâinii lui Sophie, puse hârtia pe pat şi se duse să mai pună cărbuni.

— Închide-o, te rog.

Sophie închise uşa pasajului, în timp ce el se ocupa de foc, apoi se îndreptă spre pat. Concepuse rama din lemn de trandafir cu stâlpi scunzi şi pătraţi şi fără baldachin. Fiecare stâlp avea o calotă decorativă. Quint ridică şi răsuci calota stâlpului din faţă, de pe dreapta, dând la iveală o cutie de lemn ascunsă în el. Scoase cutia, care era cam cât antebraţul lui, şi o aşeză pe cuvertură.

— Ce Dumnezeu… şopti ea peste umărul lui. Absolut genial! Ce ţii acolo?

El deschise atunci capacul, scoţând la iveală compartimentul interior.

— Una, alta. Rulând foaia cu adaosul la cod, strecură paginile înăuntru, lângă alte desene. Să încerce Hudson să-l găsească.

— Lucrezi la ceva important?

Era aproape, atât de aproape, că fustele ei îi atingeau piciorul, tulburându-l.

— Posibil. Nu voi şti până ce nu aflu soluţia.

— Crezi că s-ar putea ca asta să aibă legătură cu spargerea?

— Da. În trecut, Ministerul de Interne mi-a solicitat ajutorul pentru a descifra diverse coduri. Există un cifru care este considerat a fi inexpugnabil, fiind deseori numit *le chiffre indechiffrable.* Dacă pot găsi o cale să sparg cifrul fără codul necesar, s-ar putea ca unele guverne, inclusiv al nostru, să-şi manifeste interesul. Ar fi ca şi când aş deţine singurul cod-cheie al tuturor uşilor încuiate din lume.

Cutia se închise şi o puse la loc în stâlp.

— Eu… habar n-aveam că ai făcut o astfel de treabă pentru guvernul nostru.

El o privi pătrunzător. Avea o expresie ciudată.

— De ce ai fi avut? Nu ştie nimeni, în afară de omul pentru care lucrez. Şi am încredere că nu vei spune nimănui. Sophie clătină din cap. Bun. Acum, discutăm despre investigaţia ta?

— O, sigur, spuse ea iute, băgând mâna în buzunarul rochiei, de unde scoase o bucată de hârtie împăturită. Am scris totul, după cum mi-ai cerut.

— Excelent.

Desfăcu hârtia şi îi parcurse scrisul foarte ordonat.

Dispărută: *Rose Hoyt, sora lui Joselle (numele adevărat?) Hoyt, de la Madame Hartley*

Loc de muncă: *Pretty Kitty, Cheapside* Descriere: *Păr blond, ochi căprui, tatuaj cu pisică deasupra gleznei*

Văzută ultima dată: *La sfârşitul lui martie* Deces:?

Cadavru: *Dispărut*

Vizitatori regulaţi: *Sweaty, La Gauche, The Watcher, regele George, Limbă-încâlcită. (Unul dintre ei era probabil un aşa-zis protector.)*

— La Gauche? întrebă el. Pentru că prefera mâna stângă? Chipul lui Sophie se făcu stacojiu şi strânse din buze.

— N-nu tocmai, se bâlbâi ea. E legat de… de…

Arătă vag în direcţia taliei ei.

El râse înfundat.

— Înţeleg. A fost extrem de educativ pentru tine, nu-i aşa?

Se întoarse la lectură.

Dispărută: *Femeie necunoscută*

Loc de muncă: *Black Queen, estul Londrei*

Descriere: *Păr castaniu, ochi albaştri, tatuaj cu dama de pică deasupra gleznei*

Văzută ultima dată:?

Deces: *Poliţia de pe Tamisa a extras-o din apă pe 16 aprilie 1820*

Cadavru: *Mâna dreaptă lipsă, violată şi strangulată*

Vizitatori regulaţi:?

— Acesta a fost motivul vizitei tale la Black Queen? Pentru a vedea dacă poţi face vreo legătură între cele două femei?

— Da. Speram ca una dintre celelalte fete de acolo să îi confirme identitatea şi pe clienţii regulaţi.

— Şi?

— Erau prea speriate, temându-se de O'Shea mult mai tare decât de ucigaşul nostru care colecţionează mâini. Probabil că au un motiv întemeiat. O'Shea nu avea reputaţia de angajator cinstit, mai ales cu femeile. Dar e clar că una dintre ele o cunoştea pe fată, continuă Sophie. Era evident din reacţia ei. M-aş putea întoarce să vorbesc cu…

— Nu, spuse Quint apăsat. Prezenţa lui Sir Stephen a fost observată şi e clar că nu a fost apreciată, având în

vedere ce s-a întâmplat când ai plecat.

Ea îşi îndreptă umerii, iar lumina pâlpâitoare îi dansă pe ceafă. El încercă să nu observe.

— Nu neapărat, spuse ea. E posibil să fi fost o întâmplare.

— Improbabil. Şansele unui atac întâmplător sunt foarte scăzute, mai ales dacă iei în considerare vizita ta la poliţia de pe Tamisa. E foarte posibil să existe un poliţist corupt sau doi, care nu au apreciat faptul că cineva le punea întrebări. Cred că ai atras atenţia cui nu trebuia, cu ocazia ambelor vizite.

— Nu înţeleg cum de eşti aşa sigur.

— Nu sunt sigur. Nimeni nu poate fi sigur. Dar am cântărit matematic diverşi factori, folosind regula lui Bayes, şi cred că există o mare probabilitate ca atentatul la viaţa ta să fi fost planificat.

Îşi dădea seama că vestea o supăra. Îşi muşca buza de jos cu dinţii.

— De ce-ar vrea cineva să mă ucidă?

Quint ridică hârtia cu notiţele.

— Răspunsul se află undeva aici.

Capitolul 12

Sophie dăduse de bucluc – nu chiar atât de grav ca atunci când cineva încercase să o ucidă pe o stradă în Whitechapel, desigur. Un altfel de bucluc, însă unul nu mai puţin tulburător pentru starea ei de spirit.

Fapt: era singură cu Quint în dormitorul lui.

Fapt: vorbea de teoreme, mesaje secrete şi probabilitate matematică.

Fapt: era incredibil de excitată şi de tulburată.

Căldura din pântec îi alunecă în jos, o gâdilitură

insistentă, care o făcu să simtă un zvâcnet între picioare. Cum de putea să fie atât de atrasă de un singur bărbat şi să nu se topească la picioarele lui era o dovadă a voinţei ei neclintite.

Îşi drese vocea:

— Aşadar, cum găsim răspunsul?

— Căutând tipare, ceea ce ai început să faci deja, ducându-te la Black Queen. Trebuie să mergem ceva mai departe. Ce ştim despre cele patru fete scoase din râu, în afară de faptul că fiecăreia îi lipsea mâna dreaptă?

— Toate erau bănuite a fi prostituate. Toate, destul de tinere.

— Aproximativ, cu vârste cuprinse între nouăsprezece şi douăzeci şi doi de ani, dezvoltă el. Ceea ce nu e semnificativ. Majoritatea femeilor care se prostituează sunt tinere. Stătea pe marginea patului şi îşi încrucişă braţele la piept. Ce altceva? întrebă el, fluturând din mână, ca şi când ar fi vrut să o grăbească.

Sophie închise ochii un moment, concentrându-se asupra informaţiilor pe care le auzise.

— Fiecare fată a ieşit la suprafaţă în alt loc de pe râu…

— Deloc surprinzător, având în vedere curenţii imprevizibili.

Variaţiile vremii şi detritusul din apă influenţează şi ele distanţa parcursă de cadavre. Şi?

— Ăă, prima a fost descoperită de copii ai străzii. Numărul doi şi trei, de lucrătorii de pe chei. Pe a patra a descoperit-o poliţia de pe Tamisa.

— Deci ignorăm metoda de descoperire. Dar cadavrele?

— Fiecăruia îi lipsea mâna dreaptă. De ce crezi?

— Greu de spus. Quint îşi frecă falca. Încearcă să înlăture simţul tactil? Dat fiind că majoritatea oamenilor preferă mâna dreaptă, simbolizează răpirea forţei? De

asemenea, e o unitate de măsură; le foloseşte ucigaşul pentru a „măsura” crimele, la figurat? Sau le face să folosească mâna aceea pentru un act fizic pervers, păstrând-o ca suvenir?

— Văd că te-ai gândit un pic, spuse ea, uimită.

— Nu sunt prea multe de făcut când eşti prizonier în propria casă, spuse ridicând din umeri.

— Ai aflat ceva despre celelalte două fete scoase din râu? Unde lucrau şi dacă ar putea fi identificate de cineva?

— Nu, nu încă. Se descompuneau deja rău când le-a văzut doctorul. Nu mi-a putut spune multe.

El îşi înclină capul.

— Mai lipsesc alte fete de la Kitty sau Queen?

— Una de la Kitty. Sora ei este cea care m-a angajat iniţial. Nu am reuşit să aflu ce s-a întâmplat cu ea. A dispărut fără urmă, aşa că bănuiesc că a căzut şi ea victimă.

— Ai grijă, avertiză Quint. S-ar putea să ţi se adeverească presupunerea. Dar când cauţi coincidenţe, ajungi să le găseşti. Trebuie să te limitezi la fapte.

— Absolut logic. Două fete, ambele prostituate de-ale lui O’Shea şi ambele dispărute într-o perioadă atât de scurtă de timp. Nu e un indiciu clar?

— Nu există relaţii cauzale în cazul coincidenţelor. Ceea ce înseamnă că nu există o cauză şi un efect. Doar pentru că doi fraţi mor exact în aceeaşi zi, la o distanţă de zece ani, nu înseamnă că există ceva sinistru la mijloc. Doar pentru că a mai dispărut o femeie nu înseamnă că a fost ucisă de acelaşi bărbat sau măcar că a fost ucisă. E posibil să-şi viziteze mătuşa în Shropshire.

Ea oftă nefericită, iar Quint râse înfundat.

— Nimeni nu a spus că va fi uşor.

— Ar putea fi pentru tine, dacă ai fi dispus să ieşi din casă.

El se încruntă.

— Nu e o chestiune de a fi dispus. Mi-ar plăcea să ies. Sunt incapabil să ies.

O traversă o undă de compătimire.

— Nu-mi arunca privirea aceea, spuse el răstit, ridicându-se în picioare şi îndreptându-şi degetul spre ea. Să nu-ţi fie milă. Doamne, aş vrea să simţi orice altceva, numai asta nu.

— Nu mi-e milă de tine, Damien, spuse ea. Cred că eşti îndărătnic şi copilăros.

El îşi răsfrânse buzele.

— Da? Tata era îndărătnic şi copilăros când a început să-şi smulgă smocuri întregi de păr din cap? Delirând şi strigând la orice oră? Dându-se cu capul de pereţi?

Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru el, când nu era decât un copil, să vadă pe cineva drag înnebunind. Dar nu înţelegea ce legătură avea asta cu el.

— Şi crezi că vei avea în curând aceeaşi soartă?

El îşi smuci capul, îi evită privirea şi rămase tăcut.

Aşadar, da. Asta credea. Totul începea să se lege.

— Nu mă instruiai tu mai devreme să nu trag concluzii acolo unde este posibil să nu existe relaţii cauzale? Da, poate că tatăl tău a fost nebun. Dar nu e garantat că tu vei urma exact aceeaşi cale.

— Poate. Însă majoritatea teoriilor medicale susţin întocmai acest rezultat.

— Da, dar…

— Crezi că nu am răsucit-o pe toate părţile în minte, de nenumărate ori? Că nu am căutat chiar şi cea mai slabă speranţă care să-mi spună că e o boală fizică, nu una legată de acuitatea mentală? Că nu am petrecut ore în şir căutând un leac? Am încercat zeci de remedii, am experimentat aproape tot ce ştiam…

Închise gura brusc şi se răsuci pe călcâie. După câteva secunde, îşi trecu mâna tremurândă prin părul castaniu răvăşit. Inima ei se strânse. Pentru el trebuia să

fie absolut îngrozitor şi nu dorise să îl supere.

— Îmi pare rău, spuse ea după un moment îndelungat. Nu ar fi trebuit să insist.

— Nu, nu ai făcut nimic rău. Sunt… Răsuflă din rărunchi şi îşi puse mâinile în şolduri. Sunt în cea mai deplorabilă stare când mă aflu în preajma ta.

Se apropie şi văzu emoţia din adâncurile ochilor lui căprui-aurii, o reflecţie a durerii şi confuziei din el.

— Cea mai deplorabilă stare a ta e totuşi mai bună decât a mea. Probabil mai bună decât a celor mai mulţi din Londra, de fapt.

El clătină din cap.

— Mă flatezi doar pentru că îţi cunosc secretul.

Se înşela, dar nu îl corectă.

— A fost vreunul din experimentele tale de ajutor? Sau măcar ai făcut vreun progres?

— Doar atunci, pe terasă. Cu tine. Când ne sărutam.

— Păi, bine că îmi eşti încă dator pentru seara aceasta. Vino cu mine.

Quint se holba afară, apoi îşi întoarse privirea spre Sophie.

— E o idee proastă.

— Cred că e o idee bună.

Reveniră la parter. Ea ieşi pe uşa terasei şi se întoarse cu faţa spre el.

— Mă săruţi şi, la un moment dat, te voi conduce afară. Atâta timp cât ţii ochii închişi şi mă laşi să fac toată treaba, va fi bine.

— Dar cum rezolvă asta problema? E o soluţie temporară.

— E un început, Quint. Poate că, dacă o vom face suficient de des, nu te vei mai îngrijora să o faci singur.

— Sophie…

— Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?

— Mi-ai spus Damien, zise el pe nepusă masă.

Ea clipi înspre el, iar zâmbetul ei poznaş se reflecta în lumina difuză a camerei din spatele lor.

— Da?

El încuviinţă din cap.

— Da, în dormitor. Nu te-am mai auzit spunându-mi astfel.

Chiar şi în lumina aceea slabă, văzu îmbujorarea cuprinzându-i obrajii.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să presupun…

— Nu, mi-a plăcut. Nu mi s-a mai spus aşa de multă vreme. Ridicând mâna, îi atinse obrazul cu dosul palmei. Apoi îi aşeză o şuviţă castanie scurtă după ureche. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla e să am un nou atac de panică.

— Pe care l-am văzut deja, spuse ea normal. Aşa că nu ai de ce să te temi.

Doar pentru că văzuse unul nu însemna că era încântat să repete experienţa. Şi aceasta nu era singura lui temere.

— În caz că ai uitat, sărutul nostru de aseară a cam scăpat de sub control.

Puţin spus. O gonise din casa lui, temându-se de ce ar fi putut face dacă ar fi rămas. Voise să o ia valvârtej, să se îngroape în ea, până când explodau amândoi.

— De dragul inocenţei tale, cred că e mai bine să sărim peste sărut în seara aceasta.

— Dă-mi voie să-mi fac singură griji cu privire la inocenţa mea. Şi nu cred că mă vei poseda pe terasă, pentru Dumnezeu.

Nu era atât de sigur, nu când venea vorba de Sophie. De câte ori o atingea, simţea că îşi pierde şi ultima fărâmă de raţiune.

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui, apropiindu-se. Inima îi bubuia sub palma ei, în vreme ce în capul lui se ducea o luptă. Într-o parte a minţii lui, logica flutura din mâini ca

să-i atragă atenţia. De cealaltă parte, pofta carnală şi dorinţa îşi frecau mâinile de nerăbdare.

Când ea îşi lăsă capul pe spate să-i întâlnească privirea, hotărârea şi pasiunea din ochii ei strălucitori îl făcură să-şi recunoască înfrângerea.

Aplecându-se, îi cuprinse gura. Buzele ei moi, pregătite, îi răspunseră dornice. O strânse tare, atât de tare, încât îi simţea toate rotunjimile lipite de el. Noaptea ţesea un cocon întunecat şi protector în jurul lor, iar el uită curând de tot, în afară de buzele şi de limba lui Sophie.

Braţele ei îi înconjurară gâtul, iar sânii i se striviră de pieptul lui. Mai înaltă decât majoritatea femeilor pe care le cunoscuse, se potrivea perfect cu el, iar coapsele le erau aproape la acelaşi nivel. Prin urmare, nu trebui să se întindă mult pentru a-şi pune mâinile pe şezutul ei de o rotunjime apetisantă.

Îşi adânci sărutul, cerând mai mult. Nu îl dezamăgi, îngemănându-şi limba cu a lui. Sângele îi năvăli în vene, adunându-i-se în vintre, umflându-i penisul cu iuţeală. Toată fiinţa lui implora după frecare, după capacitatea de a împinge şi de a se adânci. De a se înrădăcina şi de a marca. De a devora şi a cuceri.

Îşi împinse şoldurile în pelvisul ei, iar Sophie scânci, înfigându-şi unghiile în scalpul lui. Era înnebunit după reacţiile ei. Nu se abţinea deloc, o femeie complet lipsită de artificii când venea vorba de dorinţa ei. O raritate printre doamne, în special printre cele nemăritate.

— Quint, te rog, icni ea când el se desprinse să-i sărute coloana zveltă a gâtului.

— Cine?

Îşi strecură o mână spre sânul ei, i-l cuprinse şi găsi sfârcul prin straturile subţiri de material. Îl ciupi.

— Damien, gâfâi ea. O, Doamne! Nu te opri.

— Ce vrei, *delicia?*

Buzele lui alunecară pe pielea dezgolită, de-a lungul

marginii corsajului.

— E în italiană?

— Latină. Dar voi folosi italiana dacă vrei, *cara mia.* Ea se înfioră. Sau greacă ori rusă: *psihi mou.* Sufletul meu. Ei i se tăie răsuflarea. Îi sărută rotunjimile voluptuoase de sub decolteu. *Liubov moia.* Iubirea mea. Încă un sărut. Sau în germană: *Ohne dich kann ich nicht leben.* Nu pot trăi fără tine.

Ea gâfâia deja. Nu trebuia să înţeleagă ce-i spunea el, căci, altfel, avea să fugă ţipând. El îşi dădu brusc seama că rostise din suflet fiecare cuvânt.

Prinzându-i capul în mâini, îl trase înapoi într-un sărut frenetic, arzător. Îşi pierdu repede abilitatea de a vorbi, în orice limbă.

La naiba, voia… avea nevoie de… un zid. Era unul în spatele ei. Fără să se desprindă de gura ei, o făcu să meargă cu spatele, până când spinarea ei atinse zidul. Îi apucă fustele în mână şi i le ridică până la talie. Îi cuprinse muntele lui Venus prin lenjeria intimă. Atât de fierbinte. Iar pânza era umedă.

— Da, sâsâi ea. O, da. Mai mult.

Îndepărtă pânza cu degetele. Îi atinse crăpătura alunecoasă, gemând. Dacă exista un rai, acesta era. Îşi strecură un deget în teaca aceea strâmtă. Doar că nu fu îndeajuns de data aceasta. Trebuia să o guste.

Căzu în genunchi.

— Ţine-le în locul meu, spuse el, ridicând straturile de fuste.

Ochii ei, strălucind de dorinţă, priveau ţintă în jos spre el în întunericul aproape deplin, în timp ce îşi ţinea materialul cu mâna.

— De ce? Ce…?

— Pune-ţi piciorul stâng pe umărul meu.

Fără să mai aştepte, îi aşeză piciorul unde dorea. Apoi îşi strecură mâinile pe coapsele ei, îi îndepărtă

lenjeria şi o linse. Mădularul îi zvâcnea, dar îl ignoră. Nu conta nimic în afară de Sophie. Felul în care tremura. Felul în care icnea când limba lui i se plimba pe clitoris. Scâncetele, când o supse cu blândeţe cu gura. Gemetele, când îi desfăcu deschizătura spre vagin cu limba.

Şi, când ajunse – încordându-şi trupul întâi, apoi cutremurându-se în spasme –, rămase acolo, însoţind-o în extaz. În cele din urmă, se opri din tremurat şi îi dădu drumul. Încercă să-şi recapete calmul trăgând de câteva ori aer adânc în piept, odihnindu-şi fruntea pe coapsa ei. Trupul îi era într-atât de excitat, că îi amorţise mintea de durere.

Îl dureau genunchii şi îşi puse mâinile pe duşumea să se împingă în sus. Piatra tare de sub palme îi atrase atenţia şi deschise brusc ochii. Era pe terasă. Afară.

Tocmai îi ridicase fustele lui Sophie şi o satisfăcuse cu gura, afară. Pe un perete. Unde i-ar fi putut vedea oricine. Era adevărat că terasa era aproape cufundată în întuneric, iar gardul viu de la stradă era mai înalt decât el. Şi era miezul nopţii. Însă… totuşi. Sophie nu merita să fie tratată ca o curvă de doi bani într-o zi de lucru.

Afurisit să fie, o făcuse din nou!

Avusese încredere în el că nu o va seduce pe terasă şi exact asta făcuse. Va trebui să se scuze. Din nou.

Oftând, se ridică şi o găsi aplecată pe zid, respirând cu greu. Se agăţă de umărul lui.

— A fost… Pe chip i se citea uluirea. Cum nu mi-aş fi putut imagina. Şi ai văzut? Eşti afară. Zâmbi larg. Ţi-am spus că o putem face.

Îl durea pieptul, dar prea puţin conta.

— Sophie, începu el, apoi îşi linse buzele. Gustul ei ispititor era încă pe pielea lui, ameninţând să-l facă să-şi piardă controlul. Trebuie să-mi cer se…

— Să nu îndrăzneşti. Îşi puse mâinile în şolduri. Nu-ţi cere scuze, Quint.

Aşadar, reveniseră la Quint. El clătină din cap.

— Trebuie. E absolut necuviincios ce am făcut şi am dat dovadă de o lipsă crasă de respect. Nu ar trebui să te ating astfel. Chiar dacă nu mă îndepărtezi, ar trebui să mă înfrânez mai bine. Doar că…

— Ce?

— Mă pierd cu totul când sunt în preajma ta.

Expresia ei se înmuie.

— E cel mai dulce lucru pe care l-ai putut spune vreodată.

— Nu ar trebui să fii flatată, îi spuse el repezit. Ar trebui să fii îngrozită. Numai Dumnezeu ştie ce urmează să fac.

— Nu mi-e teamă de tine. Crezi că mă sărut cu orice bărbat care îmi iese în cale? Îţi promit că nu. Am încredere în tine, Quint.

— E o greşeală. Nu ar trebui să ai încredere în mine. Sunt… Se ciupi de arcada nasului. Ar trebui să pleci de aici şi să nu te mai întorci niciodată. Acum, cât reputaţia ta mai e încă intactă.

— La dracu’ cu reputaţia mea!

— Nu vorbeşti serios.

Părea că voia să spună ceva, privirea ei pătrunzătoare nedesprinzându-se nicio clipă de a lui. Simţea lupta din ea, neputând presupune decât că avea de-a face cu ceea ce tocmai se întâmplase pe terasă.

— Eşti mai sănătos decât îţi dai seama. Îţi înţeleg accesele, Quint, dar cred că situaţia ta e controlabilă. Arătă cu mâna împrejurul lor. Vezi?

— Controlabilă? Scoase un râset sec şi spart. Aşadar, am permisiunea ta să-ţi ridic fustele ori de câte ori trebuie să ies din casă?

— Ar ajuta?

El îşi ridică mâinile în aer.

— Hristoase, Sophie!

Se întoarse şi o apucă spre casă.

— Aşteaptă! strigă ea. Nu ţi-a plăcut să te afli măcar o dată afară?

— Crede-mă, spuse el peste umăr, mi-a plăcut. Şi nu te mişca. Trezesc un lacheu să te ducă acasă.

*

Târziu în dimineaţa următoare, Sophie se afla în biroul lui Madame Hartley, luând notiţe. Cu mai puţin de o oră în urmă, matroana bordelului îi trimisese vorbă prin Alice:

Una dintre fetele mele a dispărut. Vă rog să veniţi, repede.

M.H.

Sophie îşi făcuse toaleta în grabă şi alergase să prindă o birjă. Din pricina burniţei care cădea, durase mai mult decât de obicei să găsească un vehicul. În cele din urmă, sosise la Madame, în faţa intrării din spate, purtând o mantie mare, căci nu avea de ales în timpul zilei şi trebuia să se îmbrace femeieşte. Madame o condusese iute înăuntru.

Matroana era extrem de agitată. Se mândrea foarte tare cu stabilimentul ei, ceea ce se reflecta în felul în care erau tratate fetele aflate în grija ei. Aveau îngrijire medicală, zile libere, salarii mai mari decât se obişnuia.

De asemenea, nu le suprasolicita. Dar una dintre fetele ei mai noi, Pamela, dispăruse peste noapte. Era ca şi când ar fi intrat în pământ.

Întâi, Sophie vorbi cu Annabeth, una din colegele de cameră ale Pamelei. O rugase pe Madame să le lase singure, în caz că lui Annabeth îi venea mai uşor să

vorbească, decât dacă şefa ei ar fi fost de faţă. Numai că Annabeth nu se oprise din plâns îndeajuns încât să-i dea lui Sophie vreo informaţie.

— Annabeth, ştiu că e îngrozitor. Dar trebuie să vorbeşti cu mine. Orice aş putea afla ne va ajuta să o găsim.

Fata se şterse la ochi şi încuviinţă din cap.

— Îmi cer iertare, milady, dar se pare că, pur şi simplu, nu mă pot opri din plâns.

Sophie încercă să gândească precum Quint. „Nu face presupuneri. Descoperă fapte.” La urma urmei, Pamela nu lucra ca prostituată decât de două luni. Poate că îşi dăduse seama că nu era viaţa pe care o dorea.

— Părea fericită aici? Vreo plângere?

Ochii roşii ai lui Annabeth se făcură mari.

— Nu, milady. Îi plăcea aici. Zicea că era mai bine decât la ultima ei slujbă şi le trimitea bani părinţilor, în Dublin. Eram prietene. Mi-ar fi spus dacă era nefericită.

— Avea planuri să se întoarcă în Dublin?

Annabeth clătină din cap.

— Era un unchi de care voia să se ţină departe. Se purtase necuviincios cu ea de la zece ani şi a jurat că nu se va mai întoarce niciodată la el.

— Avea clienţi regulaţi? Bărbaţi care o căutau, despre care vorbea?

— Nu sunt sigură, milady. Madame vă poate da numele lor, mai mult ca sigur.

— O voi întreba, dar mă gândeam dacă îţi vine cineva în minte? Un bărbat pe care îl prefera? Sau unul pe care era îngrozită să-l servească?

Annabeth se gândi un moment.

— Doi gentilomi erau foarte drăguţi cu ea. Mi-amintesc că vorbea despre un scoţian mare.

„MacLean?”

— Un duce a cerut-o de vreo două ori. Încerca să se

înţeleagă cu toată lumea. Era dulce ca mierea, aşa era Pammy.

— Ei bine, dar cei care nu erau prea drăguţi?

— Recent a fost un domn care a încercat să fie un pic dur. Dar Madame a instalat clopoţei în camerele noastre, după cele întâmplate la începutul acestui an. Sophie încuviinţă din cap, amintindu-şi de fata care fusese bătută şi tăiată cu un cuţit. Aşa că Pammy a sunat din clopoţel şi Madame a venit în fugă. L-a tras de pe ea iute.

Sophie notă totul.

— Ştii cine era bărbatul, sau ai vreo descriere?

— Nu, lui Pammy nu-i plăcea să vorbească despre asta.

— Avea vreo bijuterie la ea sau ceva după care să poată fi identificată?

— Nu avea nimic de valoare, dacă asta întrebaţi. Nimic pentru care să o jefuiască cineva. Dar avea un inel pe care îl purta. Arăta elegant, dar era fals. Fusese al mamei ei şi spunea că nu se va despărţi nicio clipă de el. Nu am văzut-o vreodată scoţându-l.

— Cum arăta inelul?

— Argintiu, cu pietre mici verzi. Arăta ca un trifoi din acela, ştiţi, din Irlanda.

— Da, ştiu cum arată. Mulţumesc, Annabeth. Cred că am suficiente informaţii. Dacă îţi mai aminteşti ceva, te rog să o anunţi pe Madame.

Annabeth plecă, şi Madame se întoarse. Sophie trecu direct la subiect.

— Cine a fost bărbatul care a brutalizat-o pe Pamela, cel care a fost tras de pe ea?

Madame îşi ridică bărbia elegantă, stând pe scaunul de vizavi.

— Nu îmi place să discut despre clienţii mei, nici măcar cu dumneavoastră, milady. Preferinţele unui bărbat pot părea dezgustătoare pentru altcineva. Încercăm să ne

mulţumim toţi clienţii, indiferent de înclinaţiile lor.

— Da, înţeleg asta. Dar o fată ca Pamela nu ar cunoaşte diferenţa dintre duritatea în joacă şi duritatea care te bagă în sperieţi? Dacă a sunat după ajutor, aş crede că a fost suficient de înspăimântător.

— Pamelei nu-i plăcea niciun fel de joacă dură. Trăise experienţe care o făceau o companie nepotrivită pentru acest bărbat în special. La momentul respectiv am avertizat-o, şi a decis să continue oricum. Probabil a crezut că banii vor compensa neplăcerile. Dar bărbatul acesta nu a rănit-o, dacă la asta vă gândiţi.

— De unde ştiţi?

— Pentru că este un client regulat, milady, şi nu am mai avut niciodată probleme cu el până atunci. Cred că el şi Pamela nu s-au potrivit.

— Cine erau clienţii ei regulaţi?

— Nu avea clienţi regulaţi, milady. Adevărul este că abia a venit la noi.

— Ei bine, puteţi să-mi povestiţi despre seara trecută. Cu cine s-a văzut?

— Vă cer iertare, dar aş prefera ca asta să rămână confidenţial.

— Madame, spuse Sophie cu asprime, îmi dau seama că este stânjenitor, dar pentru a afla ce s-a întâmplat, trebuie să pun cap la cap ultimele ei ore aici. Promit să nu-i chestionez direct pe bărbaţi cu privire la Pamela. Dar trebuie să pornesc de undeva.

Madame strânse din buze.

— A coborât pe la nouă. A urcat cu ultimul client pe la unu. Au fost trei bărbaţi aseară. *Comte de* Saxe, lordul Weston şi lordul Tolbert.

— Tolbert a fost ultimul bărbat cu care s-a văzut?

Madame încuviinţă din cap.

— Da, dar Mulrooney l-a văzut plecând la scurt timp după două. Pamela nu era cu el.

— Când s-a observat că a dispărut?

— Nu înainte de opt, azi-dimineaţă. Nu dormise în patul ei. Sophie notă toate acestea pentru a le discuta cu Quint mai târziu.

— Şi aceşti trei bărbaţi vin deseori aici? A fost vreo problemă cu ei în trecut?

— *Le comte* nu ne vizitează decât atunci când călătoreşte la Londra, o dată sau de două ori pe an. Ceilalţi doi sunt clienţi regulaţi, da, milady.

— Vreo problemă cu Weston sau Tolbert?

— Nu. Niciuna care să pară relevantă. Doriţi să vorbiţi cu Mulrooney?

Sophie o privi cu suspiciune pe matroană. Încerca Madame s-o împiedice să mai pună alte întrebări?

— Da, spuse după un moment, aş vrea.

Capitolul 13

Când se întâmplă, în cele din urmă, Quint ştiu că nu era nimeni de vină în afară de el.

Soarele după-amiezii îi încălzea chipul şi umerii, în timp ce stătea pe terasă, bucurându-se de aerul proaspăt. De la incidentul cu Sophie, revenise în mica zonă deschisă de câteva ori, măcar pentru a-şi aminti lui însuşi că putea. Trăia un sentiment de libertate, ca să nu mai spună că i se părea de-a dreptul ameţitor. Nu îndrăznea să meargă mai departe de terasă. Dar era un început.

Îşi dorea ca Sophie să poată vedea.

— Aici erai.

Quint se întoarse şi simţi că i se strânge stomacul.

„La naiba!” Ducele de Colton înainta în clipa aceea spre el. Părea sănătos şi fericit, iar părul negru ca pana corbului îi strălucea în soare.

Quint îşi dădu seama că nu răspunsese invitaţiei prietenului său de a veni la Norfolk. „Draci împieliţaţi!”

— Majordomul a spus că te voi găsi aici. M-a anunţat că nu eşti acasă pentru vizitatori, ceea ce, presupun, e din pricină că eşti în mijlocul unuia dintre proiectele tale care te absorb cu totul.

Mai bine să nege, se gândi Quint.

— Şi totuşi, te-a lăsat să treci.

— Farmecul meu desăvârşit, fără îndoială. Ce mai faci? Colton îl bătu pe Quint pe spate. Am fost surprins că nu mi-ai dat nicio veste. Dar ai fost ocupat, bănuiesc.

— Da. Şi felicitări, apropo.

Colton zâmbi larg.

— Mulţumesc. Julia a făcut cam toată treaba, desigur. Dar e un flăcău arătos. Exact ca tatăl său.

Quint aproape că îşi dădu ochii peste cap.

— Bucură-te acum. Mă cutremur gândindu-mă la buclucul în care te va băga peste douăzeci de ani.

— Nu va reuşi să mă depăşească. Dezavantajul de a avea un degenerat reformat în calitate de tată.

— Şi de ce ai plecat din Norfolk? Mă gândeam că vrei să stai lângă Julia şi Olivia. Olivia era fiica de doi ani a ducelui. Nu să umbli aiurea prin oraş.

— Julia m-a trimis. Îşi face griji pentru Lady Sophia. Cred că scrisorile ei au fost vagi şi impersonale şi a refuzat să vină la Seaton Hall pentru a-l vizita pe viitorul duce. Julia este îngrijorată, şi când soţia mea se simte astfel, nu pot să dorm. Îşi încrucişă braţele la piept. Nu ai văzut-o pe Sophia, nu-i aşa?

Doar aproape fiecare centimetru delicios din ea. Când închidea ochii, îi vedea încă zona intimă dezgolită dinaintea lui, ca pe un ospăţ.

— Nu, spuse el răguşit. Dar nu am prea ieşit.

Privirea insipidă a lui Colton îl cântări.

— De ce nu? A început sezonul. Nu ai prelegeri,

şedinţe şi dezbateri la care să participi?

— Lucrez la câteva lucruri care mi-au ocupat aproape tot timpul, răspunse el.

— Ei bine, acum că sunt aici, poţi să faci o pauză, să te distrezi puţin. A venit şi Winchester în oraş. Ce-ar fi să ne ducem la White şi să ne întâlnim cu el, să luăm masa?

— Urăşti locul acela. Ai spus că membrii sunt mai scorţoşi decât pâinea.

— Atunci, hai să mergem la Brooks. Sau la Boodles. La naiba, un loc cu jocuri de noroc. Nu-mi pasă. Hai să mergem oriunde.

Quint înghiţi în sec. Acesta era momentul de care se temuse de aproape patru luni.

— Nu pot. Nu astăzi. Dar i-aş putea cere bucătăresei să încropească ceva pentru noi. Lucrează de ceva vreme aici. Este destul de bună.

Colton îşi înclină capul. Se încruntă.

— Quint, eşti un mincinos îngrozitor. Este unul dintre motivele pentru care eu şi Winchester nu te lăsăm să joci niciodată cărţi, deşi poţi memora tot pachetul. Ce îmi ascunzi?

— Nimic. Dar nu toată lumea poate sări să-ţi îndeplinească dorinţele în secunda în care apari în oraş.

Sunase mai aspru decât intenţionase, iar Colton ridică subit din sprâncene.

— Nu mi-am dat seama că prietenia mea este o asemenea povară pentru tine. Nu te ceream în căsătorie, Quint. Doar să luăm masa împreună.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să sune astfel. Sunt ocupat, atâta tot.

Colton îl privi ţintă, fără să spună nimic, timp de un minut îndelungat.

— Bine. Atunci te las cu treaba.

Quint se relaxă, uşurat. Nu exista nicio şansă ca prietenul său să renunţe, dar cel puţin avea ocazia să se

replieze pentru a ticlui o minciună mai bună la următoarea vizită.

— Dar aş vrea să te rog ceva mai întâi.

Quint îşi făcu curaj.

— Ce anume?

— După cum ştii, l-am rugat pe Winchester să fie naşul Oliviei. Se mută de pe un picior pe altul discret, iar Quint îşi dădu seama că prietenul său era emoţionat. Ei bine, am vrea ca tu să fii naşul lui Harry.

— L-ai botezat Harry, după fratele tău?

Colton încuviinţă din cap.

— Da. O vei face? Ar însemna mult pentru mine şi Julia.

Quint simţi un nod de emoţie în gât. Voia să refuze, să-i spună lui Colton că probabil va înnebuni în câţiva ani. Dar nu putea refuza. Nu pe Colton, omul căruia îi datora atât de mult.

— Bineînţeles. Aş fi onorat.

— Excelent! Îl bătu din nou pe spate. Mai durează câteva luni, dar vei veni la Seaton Hall. Te voi anunţa când, desigur.

— Desigur, mormăi Quint. Voi fi acolo.

Dumnezeule, cum va reuşi să o scoată la capăt?

— Ce este acela?

Canis venea săltând pe scări.

— Este câinele meu.

— Un câine. Colton se răsuci cu faţa spre el. Tu ai un câine? Tu, care nu-ţi ţesali propriul cal?

— Caii sunt diferiţi. Iar Canis a fost un dar pe care nu l-am putut înapoia.

Expresia lui Colton deveni pătrunzătoare, cercetându-i chipul lui Quint.

— Un dar de la cine?

Quint strânse din buze, rămânând cu privirea îndreptată spre grădină. Colton avea să detecteze

minciuna oricum.

— Dumnezeule! O femeie?

— Nu fi ridicol, pufni Quint, deşi îşi dădea singur seama că suna lamentabil.

— Nu-mi trece prin minte vreun alt motiv pentru care să nu fi pomenit un nume. Ceea ce explică de ce nu ai alungat animalul.

Era cazul să-şi găsească prieteni mai puţin inteligenţi.

— Nu erai pe punctul de a pleca?

Gura lui Colton se arcui.

— Ştii, cred că îţi accept oferta de a mânca împreună.

*

Sophie intră în grădina lui Quint. Ciudat să facă asta în timpul zilei, gândi ea, un zâmbet înflorindu-i pe buze. Dar nu avea cum să mai aştepte până seara, nu când avea atât de multe de discutat cu el.

Ploaia se oprise, cel puţin pentru moment, iar soarele făcea un efort eroic de a pătrunde prin stratul de nori. Se hotărî să pătrundă în casă de pe terasă, în loc să intre pe uşa servitorilor. Ajungea mai rapid în biroul lui Quint în felul acela.

Apăru Canis, galopând spre ea şi dând frenetic din coadă.

— Bună, băiete.

Se aplecă şi îl luă în braţe. Părea să crească într-un ritm alarmant. Probabil că personalul lui Quint avea mare grijă de câine, se gândi ea, în timp ce Canis o lingea pe faţă.

Râzând, urcă treptele terasei, se duse la uşă şi o deschise. Intră… şi se opri brusc. Trei perechi de ochi uimiţi erau fixaţi asupra ei în clipa aceea.

Sophie folosea rareori cuvinte vulgare, dar părea a fi o împrejurare absolut potrivită pentru a o face.

„O… la naiba!”

*

Contele de Winchester, ducele de Colton şi Quint săriră toţi în picioare. Canis se agita în braţele ei, implorând să i se dea drumul, aşa că se aplecă pentru a-l lăsa pe podea. Înghiţi în sec, se ridică şi, cu toată demnitatea de care era în stare, făcu o reverenţă adâncă.

— Domnilor.

Colton vorbi primul.

— Lady Sophia. Ce… surpriză. Privirea lui se întoarse către Quint, apoi din nou spre ea. Habar nu aveam că intenţionezi să ni te alături la prânz.

— Da, spuse contele, făcându-i semn lacheului să mai aducă un tacâm. Îţi mulţumim că te-ai alăturat micului nostru grup, pentru a sărbători întoarcerea mea şi naşterea fiului lui Colton. Căci din ce alt motiv ai veni la Quint…

— … neînsoţită, interveni ducele.

— … în mijlocul zilei, spuse contele.

— … prin grădină, încheie ducele.

— Colton. Winchester. Quint le aruncă priviri crunte celor doi prieteni ai săi, vorbind cu o voce scăzută şi serioasă. Comportaţi-vă cum trebuie. Se îndreptă către uşile interioare. Lady Sophia, o vorbă, te rog.

— Desigur, murmură ea şi îl urmă pe coridor. El deschise uşa şi o închise în urma ei. Însă, în loc să vorbească acolo, el îşi continuă drumul spre birou. După ce închise uşa în urma lor, întinse mâna să îi cuprindă obrazul.

— Îmi pare rău. Habar n-aveam că vor…

— Nu, e greşeala mea că am venit în mijlocul zilei,

crezând că vei fi singur.

— O presupunere rezonabilă în orice altă zi, dar nu astăzi, se pare. Ce ai vrea să faci?

— Cred că trebuie să stau la prânz, nu?

Quint încuviinţă din cap, părând la fel de nefericit cu privire la turnura evenimentelor.

— Da, probabil că aşa e cel mai bine. Însă, fii pregătită. Înclin să cred că nu te vor lăsa să scapi uşor. Rămâi pe poziţie. Şi nu te teme…

— Le fac faţă, Quint. Era drăguţă această preocupare a lui. Dar îl cunoştea pe Winchester de o grămadă de timp, iar Colton era un mieluşel, acum că devenise tată. Mai mult, le considera pe soţiile lor drept foarte bune prietene. Şi dacă existaseră vreodată doi bărbaţi care nu doreau să-şi mânie soţiile…

— Nu vor spune nimănui, să ştii. Doar vor…

— Cere răspunsuri de la tine în secunda în care nu vă mai pot auzi.

El făcu o grimasă, chipeş în iritarea lui posacă, iar ea se apropie de el cu un pas şi îşi puse mâna pe pieptul lui, ridicându-se pe vârful degetelor pentru a-şi lipi buzele de ale lui. A fost un sărut adânc, însă blând, care se sfârşi mult prea curând.

— Şi îmi cer scuze. Ştiu că acesta este ultimul lucru de care aveai nevoie acum.

El se aplecă să îi mai fure un sărut, mai lung de data aceasta.

— Putea fi mai rău, spuse el în cele din urmă, cu gura aproape lipită de a ei. Puteau fi prezente şi soţiile lor.

Sophie ştia că Julia şi Maggie vor fi informate în clipa în care grupul se va despărţi după prânz. Nu mai era nimic de făcut acum.

— Cel puţin, dacă mă chestionează pe mine, nu se vor concentra asupra ta.

— Îndoielnic. Dar spune, de ce-ai venit?

— Ah! Făcu un pas înapoi şi scoase o hârtie din buzunarul mantiei. A mai dispărut o fată. Una de la Madame Hartley. Am fost acolo astăzi, ceva mai devreme, ca să interoghez personalul. Îi înmânã hârtia. Credeam că putem discuta ce am aflat.

— În seara aceasta, promise el, punând hârtia în sertarul biroului, unde era în siguranţă. Haide să ne întoarcem, înainte să dea buzna.

O apucă de cot şi o conduse înapoi în sufragerie. Colton şi Winchester renunţaseră la pretenţia de a mânca, holbându-se curioşi amândoi la uşă, cu gurile zvâcnind de amuzament.

Sophie încercă să-i ignore, înmânându-i mantia unui lacheu. Quint îi trase un scaun.

— Mulţumesc. Cu mâinile tremurând, îşi aşeză şervetul în poală. Ei bine, Colton, de ce nu ne povesteşti tot ce e de povestit despre fiul tău?

*

A fost cea mai lungă masă din viaţa lui Quint, deşi cândva participase la un banchet de stat cu treizeci şi două de feluri de mâncare, în Constantinopole.

Sophie dădu dovadă de graţie sub presiune, trebuia să recunoască, îndreptând conversaţia înspre subiecte sigure. Fiul lui Colton. Recuperarea Juliei. Luna de miere a lui Simon. Ultima expoziţie de artă a lui Maggie. Cu zâmbetul ei strălucitor şi râsul sincer, Quint de-abia îşi putea desprinde privirea de la ea. Şi buzele ei… îl sărutase în birou. Îl sărutase ca şi când fusese cel mai uşor şi mai firesc lucru din lume. Îi plăcuse. Foarte mult, de fapt.

Era obişnuit să o aibă în preajmă. În ciuda faptului că ştia că el nu era bun pentru ea, era încă suficient de sănătos la cap să ştie că ea era bună pentru el. Experimentul de pe terasă o dovedise. Dar nu mai trebuia

să profite de ea.

Pur şi simplu nu era sigur că se putea opri.

— Ai auzit ce-am spus, Quint?

Quint clipi înspre Winchester.

— Ai întrebat dacă intenţionez să particip la vernisajul lui Maggie, care are loc peste trei săptămâni.

Colton râse înfundat.

— Tare aş vrea să ştiu cum faci asta. Stai cu o ureche la conversaţie, în timp ce mintea ta e în altă parte.

— Abilitate pe care aş putea-o negreşit folosi în parlament, interveni Winchester. Aşadar, vei veni? Maggie a descoperit nişte tehnici noi, în timpul călătoriei noastre, şi vrea să ţi le arate.

Vinovăţia îi apăsa pieptul.

— Voi încerca, negreşit.

Canis alese momentul acela pentru a se apropia de scaunul lui Sophie, distrăgând atenţia grupului. Ea luă o bucată de pui din farfurie şi i-o întinse căţeluşului.

— Ştii, Olivia ne roagă să-i luăm un câine, începu Colton. Poate îi pot îndeplini dorinţa, dacă tot sunt în oraş. De unde l-ai cumpărat pe Canis, Sofia?

— De la proprietarul unei mici ceainării din… închise gura brusc, dându-şi seama imediat că se dăduse de gol. Quint aproape că scoase un mormăit. Winchester şi Colton schimbară o privire. Însă Sophie îşi reveni repede. L-am cumpărat pentru mine, dar tata nu îngăduie câini în casă. Aşa că i l-am dat lui Quint.

— Desigur, spuse Colton tărăgănat. Căci Quint…

— … este un iubitor notoriu de animale, încheie Winchester.

— Corect, spuse ducele râzând înfundat.

Quint simţea că îl îneacă furia. Plesni cu palma în masă, făcând argintăria şi paharele să zdrăngăne.

— Ajunge! Amândoi cereţi-vă scuze acum sau vă dau afară.

Winchester îşi tamponă colţurile gurii cu şervetul. Quint avu enervanta impresie că prietenul său îşi ascundea un zâmbet în spatele pânzei.

— Îmi cer iertare, Lady Sophia.

— Şi eu, spuse ducele, neobosindu-se să îşi ascundă zâmbetul. Suntem de o nepoliteţe impardonabilă.

Ea flutură din mână.

— Ştiu că pare ciudat. Totuşi, uneori nu ştii ce vrei, până când nu te bate cineva la cap în legătură cu asta. Nu sunteţi de acord?

Cei doi bărbaţi se foiră stânjeniţi şi veni rândul lui Quint să îşi ascundă zâmbetul. Trebuia să o lase pe Sophie să dreagă lucrurile, comentând perioada furtunoasă în care Colton şi Winchester îşi curtaseră soţiile. Din acea clipă, prietenii lui se purtară bine (în mare parte), iar Sophie plecă (pe uşa din faţă) la scurt timp după aceea. Când se întoarse, după ce o conduse la uşă, Colton şi Winchester aşteptau. Nimeni nu vorbi un moment îndelungat, în cele din urmă, Colton îşi drese vocea, frecându-se pe falcă.

— Quint, sunt ultimul om care ar pune la îndoială înţelepciunea alegerilor tale când vine vorba despre…

— Flirt, completă Winchester când ducele se opri.

— Exact. Dar simt, de dragul soţiei mele, că trebuie să te întreb: Ţi-ai pierdut minţile pe care le iubeşti atâta?

„Nu, nu încă.”

— Nu flirtez cu ea.

Winchester icni.

— Chiar? Îţi dai seama cu cine vorbeşti, nu? Nu numai că detectăm o minciună de la o leghe distanţă, însă voi doi v-aţi întors de la întrevederea tête-à-tête cu buzele umflate. Ce se întâmplă?

— E inocentă, Quint, spuse Colton văzând că nu primeşte răspuns. Fiică de marchiz. Nu poţi să crezi că vei scăpa de repercusiunile faptelor tale.

Îl priveau amândoi ţintă ca şi când ar fi fost un străin, ceea ce părea adecvat, dat fiind că însuşi Quint de-abia se mai recunoştea în ultima vreme. Ruşinea şi regretul cu privire la ceea ce îi făcuse lui Sophie se împrăştiaseră precum o văpaie în pieptul lui, dar o parte din el voia să se apere. Nu o forţase – ba chiar îi plăcuse – şi nu voia să renunţe la ea. Chiar dacă să nu avea s-o mai vadă niciodată, era lucrul corect care trebuia făcut, din motive pe care Colton şi Winchester nu le puteau şti, iar Quint avea nevoie de Sophie mai mult decât avea s-o recunoască vreodată.

Cu toate acestea, ştia că, în curând, totul se va termina.

Cei doi le vor spune soţiilor, iar femeile vor interveni imediat, în numele lui Sophie, împotriva lui, percepându-l drept omul care profită de virtutea tinerei. Nu mai conta că ea declanşase – ba chiar ceruse – fiecare dintre contactele lor fizice.

Simţea că îi fuge pământul de sub picioare exact când începuse să îşi recapete echilibrul.

Îl cuprinseră căldurile, o furie grăbită şi aprigă, care îi făcu tâmplele să-i zvâcnească.

— Niciodată, spuse el printre dinţii încleştaţi, în tot timpul de când ne cunoaştem, nu am intervenit în relaţiile voastre. Nu am cerut răspunsuri la întrebări care nu mă priveau. Nu am încercat să vă fac să vă simţiţi vinovaţi pentru felul incredibil de prostesc în care v-aţi purtat amândoi de-a lungul anilor. În timp ce inima îi duduia de furie, începu să răsufle greu şi să i se întunece vederea. Nimic nu vă dă dreptul să interveniţi în viaţa mea, să o insultaţi – trase cu greu aer în piept – şi să faceţi glume.

Sudoarea îi îmbroboni pielea şi ştiu că trebuia să iasă de acolo. Dacă făcea o criză în încăpere, în faţa celor doi, nu va mai fi în stare să dea ochii cu ei. Se ridică brusc.

— Eşti bine? întrebă Winchester, încruntându-şi

fruntea de îngrijorare.

— Sunt. Indigestie. Quint flutură dintr-o mână. Lăsaţi-o pe Sophie în pace. Suntem prieteni, şi nu vom fi – gâfâi – nimic altceva vreodată.

Ieşi grăbit din cameră, dispărând la adăpostul casei.

Nick privi ţintă spre uşă după ce Quint dispăru.

— A fost…

— Ciudat.

Privi înspre Winchester.

— Într-un cuvânt. Nu aş fi crezut niciodată, dacă nu aş fi văzut cu propriii ochi.

Winchester încuviinţă din cap.

— S-a aprins rău.

— Ca un rug. Li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi, Colt. Dar are dreptate. Nu ar fi trebuit să-i dăm bătăi de cap.

Nick ridică dintr-o sprânceană.

— Când nu ne-am dat noi bătăi de cap unul altuia? La naiba, noi doi ne-am încăierat de câteva ori când m-am întors din Veneţia. Quint ştie prea bine asta, aşa că de ce este atât de sensibil dintr-odată?

— Nu aş putea spune. Ce-a fost cu răsuflarea întretăiată de la sfârşit? Părea că e gata să leşine.

Nick se rezemă de spătarul scaunului.

— Era furios, cred.

— Nu era furie. Era altceva, spuse Winchester, răsucind absent o lingură pe masă. Nu m-am întors decât de câteva zile, dar am auzit zvonuri.

— Zvonuri legate de ce?

— Despre Quint. Că trăieşte ca un pustnic.

Nick scoase un sunet neîncrezător şi îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog. Personalul lui născoceşte mai mereu povestiri fantasmagorice.

— Asta nu e de la personal. Nu a mai fost la cluburi.

Nici la reuniunile sale ştiinţifice. Şi-a cerut iertare că nu va fi prezent la discursul de deschidere de la Societatea Regală. Se spune că nu iese niciodată din casă şi că nu primeşte niciun vizitator – niciodată.

— Cu excepţia lui Lady Sophia.

Nick se gândi la asta. Ceva se întâmplase negreşit cu el mai devreme, când îl întâlnise pe Quint pe terasă. Majordomul se dăduse peste cap să îl împiedice să intre în casă, deşi era duce şi prieten de-o viaţă. Dacă Nick nu ar fi fost atât de vesel şi nepăsător, nu ar fi reuşit să intre deloc. Asta explica totodată de ce Quint ezita să iasă în vreun club.

— E bolnav?

Winchester ridică din umeri.

— N-aş putea spune. Părea bine, în afară de ieşirea de la final. E oarecum drăguţ să vezi că îi ia partea unei femei, nu ţi se pare? Nu aş putea spune că l-am văzut vreodată atât de aprins.

— Ştiu, spuse Nick zâmbind larg. Nu i-aş fi văzut niciodată împreună. De ce după tot acest timp, ce crezi?

— Nu e ceva tocmai nou, spuse Winchester. S-a întâmplat ceva între ei chiar înainte de logodna lui. Nu i-am spus niciodată Juliei, dar am dat peste Quint şi Sophia, singuri, la un bal, sărutându-se de mama focului, din câte îmi amintesc.

Nick clipi auzind vestea.

*

— Dar logodna?

— O greşeală. Lui Quint nu-i păsa deloc de fătuca Pepperton.

— Însă era pregătit să o ia de nevastă.

— Într-adevăr, deşi cred că nu i-a cerut mâna decât pentru că nu au progresat niciodată lucrurile cu Sophia.

Ca şi când încerca să îi atragă atenţia curtând o altă femeie. Interesant, nu-i aşa?

Nu mai spuse niciunul din ei nimic o vreme. Nick realiză, nu fără regret, că nu va putea să se întoarcă a doua zi la Norfolk, cum sperase. La naiba!

— Ce vei face în legătură cu asta? întrebă Winchester. În legătură cu Quint şi Sophia, vreau să zic.

— Nu m-am hotărât. Julia o să facă o criză dacă îi ascund povestea. Va vrea, de asemenea, să vină la Londra, iar doctorul nu doreşte ca ea să călătorească pentru încă alte câteva săptămâni.

— Şi Maggie va dori să ştie. Ne-am promis că nu vor mai exista minciuni, aşa că nu pot să îi ascund aşa ceva.

— Nimeni nu zice că trebuie să-i spui imediat, sugeră Nick.

Cei doi rămaseră tăcuţi, gândindu-se la soţiile lor. Furia Juliei nu îl deranja deloc pe Nick. Când era furioasă, faţa i se îmbujora, iar sânii îi tresăltau în cel mai ademenitor… Se foi pe scaun, nevrând să insiste asupra acelui gând tocmai acolo. Încercase să se ţină departe de ea de când născuse, să îi dea timp să îşi revină, dar fusese al naibii de dificil.

— Ştii vechea zicătoare, care e cel mai bun lucru la o soţie furioasă? întrebă Winchester.

— Nu, care?

Prietenul său zâmbi larg.

— Să o seduci ca să te ierte.

Nick râse înfundat.

— Foarte adevărat. Bine. Le dau două săptămâni. Apoi îi voi spune Juliei.

— Două săptămâni, fu de acord Winchester. Sigur ştie că trebuie să se căsătorească cu ea.

— Dacă Sophia va fi de acord. Întotdeauna a fost dificilă cu privire la acest subiect.

— Nu mai contează, dacă e să se afle. Ar fi distrusă.

Nicio femeie nu doreşte asta.

Winchester ştia acest lucru. Soţia sa fusese implicată într-un scandal în timpul lansării în societate şi alungată la ţară timp de ani de zile.

— Quint trebuie să aibă un plan în minte. Nu face niciodată nimic fără să se gândească bine într-o mie de feluri.

— Adevărat. Şi ce e cu treaba asta că nu vrea să iasă din casă?

— Ridicol. Quint este prea logic pentru a deveni un pustnic. Cel mai probabil se ocupă iarăşi de vreuna dintre enigmele sale. Haide să îi acordăm câteva zile.

— Iar apoi ce?

— Atacăm.

Capitolul 14

Sir Stephen îşi înăbuşi un căscat, în timp ce sălta în trăsură care îl ducea spre casă.

„Prea multe nopţi târzii”, se gândi Sophie zâmbind. Dar meritase. Investigaţia ei progresa frumuşel. Pornind de la dispariţia Pamelei, din casa lui Madame Hartley, avea trei suspecţi clari: *Comte de* Saxe, Weston şi Tolbert.

Încercase să abordeze chestiunea logic, cum ar fi făcut Quint, şi să nu se repeadă asupra ideii că Tolbert ar fi persoana responsabilă doar pentru că nu îl plăcea. Aşa că îi cercetase pe toţi trei în aceeaşi măsură.

Contele era cel mai uşor de eliminat. Sosise în Londra cu doar o săptămână în urmă, locuind în Viena în ultimul an, iar prima fată fusese găsită cu luni în urmă.

Cu lordul Weston fusese mai dificil. Locuia în Londra în cea mai mare parte a anului, şi Sophie obţinu confirmarea că frecventa atât bordelul Kitty, cât şi pe cel al lui Madame Hartley. Trebuise să afle dacă fusese

vreodată la Black Queen, căci, datorită tatuajelor victimelor, omul pe care îl urmărea cunoştea în mod clar toate cele trei stabilimentele.

În seara aceasta descoperise că nu fusese niciodată la Black Queen. Îi spusese lui Sir Stephen că nu ştia despre bordelul acela şi întrebase dacă fetele erau talentate. Sophie ridicase din umeri şi făcuse aluzie la o noapte sălbatică, cu o anumită brunetă, pe nume Molly. Poate că limba lui Molly se va dezlega, dacă se va gândi că Sir Stephen îi trimitea clienţi.

Ceea ce făcea ca Tolbert să rămână singurul suspect. Acum nu mai trebuia decât să o dovedească – căci nu puteai să acuzi un aristocrat, fără să ai dovezi.

Bucuria descoperirii ameninţa să-i facă inima să explodeze. De-abia aştepta să-i spună lui Quint. De fapt… Bătu cu bastonul în tavan.

Jenkins deschise uşiţa.

— Da, domnule.

— Jenkins, du-mă acasă la lordul Quint.

— Prea bine, domnule. O iau prin spate.

Încercă să ignore palpitaţiile de nerăbdare din stomac. Nu îl mai văzuse pe Quint din ziua în care luaseră prânzul cu Winchester şi Colton. Fusese destul de stânjenitor şi nu voise să îl bage pe Quint într-un bucluc şi mai mare, întorcându-se atât de curând. Oricum, fusese o prostie să se ducă la el în mijlocul zilei.

Iar acum că prietenii lui se întorseseră, trebuia să fie mai atentă. Nu mai era posibil să apară la el acasă oricând voia. Chiar şi acum, la ora aceasta târzie, trebuia să se asigure că era singur.

„Nu vrei decât să te sărute din nou.”

Ei bine, da. Nu avea rost să nege, se gândi ea cu chipul în flăcări. Fusese… într-adevăr; niciun cuvânt pe care îl cunoştea nu putea reda cum trebuie experienţa. Şi totuşi, oricât de mare ar fi fost satisfacţia, voia să îl ducă

pe aceleaşi culmi ale plăcerii. De fiecare dată după ce o satisfăcuse, o alungase pe uşă afară. Neoferindu-i niciodată şansa să îl răsplătească în acelaşi fel.

Ideea de a-l atinge, de a-l face să se cutremure şi să se înfioare de dorinţă i se înrădăcinase în minte. Tânjea ca el să o ia aşa cum ia un bărbat o femeie, să fie goi amândoi, zvârcolindu-se în extaz împreună. Se udă între picioare doar gândindu-se.

O voce, care apărea mai des în ultima vreme, îi şopti că se implicase prea mult. Că sentimentele ei pentru Quint depăşiseră de mult prietenia, transformându-se în ceva mai profund. Sophie ignoră hotărâtă avertismentul acela enervant.

Avea nevoie ca el să o ajute cu investigaţia, iar el avea nevoie ca ea să îl ajute să îşi revină. Asta era tot. După ce o să se termine ancheta, se vor întoarce la vieţile lor obişnuite.

Sau, cel puţin, el se va întoarce la viaţa lui normală. Sophie nu mai ştia ce era normal pentru ea.

Când pătrunse în grădina lui Quint, luna trecuse bine de miezul nopţii pe cer. Strălucirea ei se reflecta pe frunzele şi florile care abia începeau să înflorească, iar mirosul firesc al nopţii o învăluia. Când urcă treptele, pe terasă se afla o siluetă familiară.

— Sunt impresionată, îi spuse ea lui Quint. Eşti afară şi fără niciun ajutor de data aceasta.

Dinţii lui luciră în întuneric.

— Da. Şi trebuie să-ţi mulţumesc ţie pentru asta.

— Nu, tu ai făcut-o. Meriţi laudele. Ai încercat să mergi mai departe?

El clătină din cap.

— Nu încă. Nu ştiu sigur dacă sunt…

„Pregătit.” Auzi cuvântul ca şi când l-ar fi rostit.

— Ei bine, atunci e un lucru bun că sunt aici.

— Da, am remarcat că te-ai ţinut departe. Ca să mă

pedepseşti pentru prânz?

— Să te pedepsesc? Simţi că se încruntă. De ce aş vrea să te pedepsesc?

— Pentru că le-am permis lui Colton şi Winchester să te trateze atât de îngrozitor. Dacă te face să te simţi mai bine, i-am pus la punct după ce ai plecat.

— Nu am fost supărată pe tine, Quint. Nu era nimeni de vină, în afară de mine. Nu ar fi trebuit să vin neanunţată în timpul zilei. Au fost îndreptăţiţi să-mi atragă atenţia asupra nechibzuinţei mele.

Se apropie şi inima începu să-i bată cu putere. Devenise atât de slabă când venea vorba de el. Simpla amintire a mâinilor şi a gurii lui o ameţeau de dorinţă. Îi cuprinse obrazul în palme, trecându-şi degetul mare cu tandreţe peste obrazul ei şi privind-o cu figura lui chipeşă şi aspră.

— Îmi făceam griji că te-au speriat pentru totdeauna. Şi că nu aş putea face mare lucru, captiv cum sunt.

„Captiv acum”, voi ea să-i spună. Căci se va face bine. Va avea ea grijă.

Ea îi cuprinse încheieturile cu mâinile.

— Mă puteai ruga oricând să mă întorc.

Ochii lui căprui luciră în lumina lunii.

— Şi ai fi făcut-o?

— Da, şopti ea. Nu pot sta departe, se pare.

— Şi îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, murmură el înainte de a se apleca să o sărute.

A fost un sărut mai tandru decât cele pe care i le oferise de obicei. Un sărut de bun-venit. Pentru a se reobişnui unul cu altul. Avea gust de ceai de mentă, remarcă ea în clipa în care limba lui se îngemănă fără grabă cu a ei. El continua să îi atingă faţa, iar mâinile ei îi strângeau încheieturile, lăsându-se învăluită de prezenţa lui calmă şi impunătoare.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse el în timp ce îi

atingea gura cu buzele, când se opriră să-şi tragă sufletul. Voiai să discutăm despre investigaţiile tale?

Cu mintea înceţoşată bine de sărut, se agăţă de el.

— Investigaţii?

El râse înfundat.

— Intră, Sir Stephen. Haide să vedem ce ai aflat.

Era îmbrăcată bărbăteşte, mirosea a pomadă de păr, însă nu-l inhiba câtuşi de puţin pe Quint. Nu se osteni să o conducă în birou. În schimb, o luă prin casă şi o conduse în apartamentele lui. Nu-şi putea desprinde nicidecum mâinile de pe ea şi căuta intimitate pentru ce avea în minte.

Ea avea obrajii îmbujoraţi când închise uşa în urma lor. Se gândea şi ea la ce o să se întâmple?

O privi scoţându-şi mantoul maro-deschis, aşezându-l pe pat. Haina ei de lână, de un albastru intens, fusese căptuşită la umeri, dar, altfel, era bine croită, pe măsura siluetei ei zvelte. Avea şolduri de femeie, dar croiul hainei ajuta să ascundă niţel acest fapt. Picioarele ei lungi şi zvelte erau clar vizibile în pantaloni, deşi materialul maro fusese strâns cu generozitate în jurul taliei, evident pentru a-i ascunde liniile feminine.

„Concentrează-te”, îşi reaminti el.

— Aşadar, cei trei bărbaţi, *Comte de* Saxe, Weston şi Tolbert, începu el. Ce ai aflat?

Privirea lui Sophie scânteia în timp ce îi povestea despre eliminarea contelui şi a lui Weston de pe lista de suspecţi.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să fie Tolbert, încheie ea entuziasmată.

— Nu, înseamnă că s-ar putea să fie Tolbert. Doar pentru că a fost ultima persoană care a văzut-o pe Pamela în viaţă nu înseamnă că a ucis-o. De fapt, Mulrooney l-a văzut pe Tolbert plecând în seara aceea. Singur.

— Mi-ai citit notiţele, spuse ea, părând surprinsă.

El se îndreptă spre pat şi se aşeză pe marginea saltelei.

— Bineînţeles că da. Le-ai lăsat aici. Am presupus că asta voiai să fac.

— Da. Şi ţi-a venit vreo idee? Sophie se sprijini de stâlpul patului. De exemplu, ce spui despre bărbatul care a fost dur cu Pamela, cel pe care Madame nu a vrut să-l deconspire?

— Nu e ceva ieşit din comun pentru locuri de genul acela. Bărbaţii caută adesea ce nu pot găsi acasă. Astfel că Pamelele din lume văd lucruri pe care majoritatea celorlalte femei nu le văd.

Ea îşi ronţăi buza, iar el simţi că i se aprinde sângele. Devenea din ce în ce mai greu să se controleze în preajma ei. Era precum febra în fiinţa lui şi îşi pierdea întreaga raţiune când se afla lângă ea. Iar faptul că o vedea îmbrăcată bărbăteşte în seara aceea nu îi diminua deloc pasiunea.

— Deci nu crezi că bărbatul merită investigat?

— Posibil. E greu de spus. Pamelei îi displăceau din start genul acela de lucruri, astfel că e posibil să fi reacţionat exagerat. Intuiţia mea e că Madame ar fi dat numele în vileag dacă ar fi simţit că era o ameninţare reală.

— Presupun că e adevărat.

— Au găsit scrisori sau suvenire printre lucrurile ei?

— Nu, răspunse Sophie. Nimic din toate astea. A lăsat în urmă bani, haine şi câteva bijuterii.

— Deci nu a fugit. Ceea ce înseamnă că s-a furişat să se întâlnească cu cineva, fără să ştie că era periculos. Ai vorbit cu poliţistul, pentru a afla dacă a apărut cadavrul ei?

— A întrebat Madame. Şi nu, nu au găsit pe nimeni cu semnalmentele Pamelei.

— Ai putea încerca să iei legătura cu familia ei, să

vezi dacă a scris cuiva şi dacă a pomenit de vreun bărbat.

— Nu era apropiată de familia ei, dar aş putea încerca. Plănuiesc în continuare să îl supraveghez pe Tolbert, pentru a vedea dacă e implicat.

El simţi în piept o greutate stânjenitoare.

— Nu îmi place ideea de a-l urmări pe Tolbert în tot oraşul, de una singură. Ce speri să-l vezi făcând, răpind o fată, strangulând-o, tăindu-i mâna şi aruncând-o în Tamisa?

— Nu mă va observa, zâmbi ea sigură pe sine. Şi nu ştiu ce sper să îl văd făcând. Dar dacă el e cel care le răneşte pe fetele acelea, vreau să-l fac să înceteze.

— Sophie, spuse el suspinând. Este extraordinar de periculos. Nu pot să-ţi permit să…

— Să-mi permiţi? întrebă ea repezit. Iar ne întoarcem la asta?

El îşi încleştă maxilarul.

— Una e să cauţi şi să strângi indicii, şi cu totul altceva, să urmăreşti un potenţial ucigaş, sperând să-l prinzi în flagrant.

— Trebuie să îl observ. Trebuie să strâng dovezi. Sigur poţi înţelege.

Da, putea înţelege. Dar nu însemna că trebuia să-i placă. Orice o punea în pericol nu-i convenea.

— Poate voi veni cu tine.

Ei, de unde îi venise ideea aceea? Ea făcu ochii mari.

— Crezi că ai putea?

Quint se gândise deja la asta. Ea reuşise să înfăptuiască un miracol cu terasa. Poate că nu era corect să mai aştepte altul.

— Nu sunt sigur. Poate că, dacă aş sta în trăsură… Dar e foarte posibil să am o criză…

— Ceea ce am spus deja că nu e o problemă. Şi voi fi acolo tot timpul.

El înghiţi în sec, încuviinţă din cap şi se întinse după

mâna ei, căutându-i apropierea. Ea era precum talismanul lui personal împotriva nebuniei din viitor.

— Probabil că starea mea doar se va înrăutăţi, ştii. Nu ar trebui să fim prea entuziasmaţi de ceea ce s-a întâmplat pe terasă.

— Prostii. Nu cred asta. Se aşează între picioarele lui şi îi netezi părul de pe frunte. Te faci mai bine. Sunt sigură.

Nu îl lăsa inima să o dezamăgească. Nu pomeni de cele două experimente pe care le făcuse după ce o văzuse ultima dată. Mai întâi o baie cu săruri, care îl lăsase deshidratat şi mai slab decât la început. Al doilea, o cataplasmă cu usturoi strivit, aplicată la subsuori, în dosul genunchilor şi pe glezne. Pe lângă faptul că se simţise ridicol, mirosise îngrozitor. În cele din urmă, niciun remediu nu îi diminuase anxietatea când încercase să iasă afară. O trase pe Sophie mai aproape, mai mult decât pregătit să o distragă de la conversaţie. Ea veni dornică, întâlnindu-i gura într-un sărut tandru, hotărât. Mâinile ei i se lăsară pe umeri, în vreme ce degetele lui i se strânseră în jurul şoldurilor. Îşi trecu vârful limbii de-a lungul buzei lui inferioare, apoi îl muşcă încet.

Plăcerea şi durerea se combinară, trezindu-i scântei în vintre. O strânse mai tare, îşi adânci sărutul, strecurându-i limba în gură pentru a o atinge pe a ei.

Înainte să-şi dea seama, îi dăduse haina jos. Fu nevoie de puţin efort pentru a-i înlătura jiletca şi lavaliera. Apoi, mâinile ei erau pe gâtul lui, desfăcându-i lavaliera, în timp ce continua să-l sărute, cu o gură iscusită şi fierbinte. Mădularul îi pulsa de nerăbdarea de a o gusta din nou, de a o avea goală în patul lui. Când începu să se ocupe de jiletca lui, se desprinse de gura ei.

— Sophie, opreşte-te.

Avea nevoie de cât mai multe bariere între el şi trupul ei în curând gol.

— De ce? Cu ochii pe jumătate închişi, privi în jos spre el. Lasă-mă să te ating, Quint.

Dumnezeule, simplul gând îl făcu să simtă fiori pe şira spinării, întărindu-l şi mai tare.

— Nu, îi spuse el. Nu poţi.

Gura ei se arcui în zâmbetul acela plin de neastâmpăr şi de farmec, pe jumătate schiţat, care preceda frecvent o năzdrăvănie din partea ei.

— O, pot. Şi cred că vrei.

Arătă spre erecţia evidentă din pantalonii lui.

— Dacă mă atingi, nu voi fi capabil să mă controlez.

— Poate că vreau să-ţi pierzi controlul.

— Eşti aproape goală în patul meu. Unul din noi trebuie să-şi păstreze capul limpede.

— Nu, unul din noi nu trebuie.

Întinse mâinile şi îi desfăcu câţiva nasturi de la jiletcă înainte să o poată opri.

O trase înapoi, şi ea se opri. Trebuia să existe o distanţă între ei. Nu mai dorise niciodată o femeie atât de mult. Dar o dorea pe Sophie, îşi dorea să o posede… atât de mult. Ca un animal în călduri, doar instinct pur, fără ca nimic să conteze, în afară de dorinţă şi plăcere. Însă riscurile erau mult prea mari. În primul rând, nu putea să rişte să însămânţeze o femeie cu un copil Beecham. Să facă aşa ceva ar fi fost o cruzime din partea lui.

— Nu ştii ce-mi ceri. Dar eu da, şi nu se poate întâmpla.

Apoi, Sophie îşi trase cămaşa peste cap, iar el uită să mai respire. Toată pielea aceea senzuală, cremoasă, bandajul alb din jurul sânilor. Braţe zvelte, umeri mici, coloana delicată a gâtului ei.

— Ştiu precis ce vreau, Quint. Şi acela eşti tu.

Respirând întretăiat, privirea lui alunecă pe trupul ei, flexându-şi degetele, cu braţele pe lângă corp, impulsionat de dorinţa de a o atinge.

— Eşti sigură? întrebă el, cu ochii întunecaţi de dorinţă.

Mădularul i se iţea prin material, în prohab, iar Sophie tânjea să îl atingă, să-l simtă zvâcnindu-i în palmă. Să-şi treacă limba pe deasupra trupului lui, să-l cuprindă cu buzele.

— Da. Nu se mai prea gândise la altceva de trei zile. Îi oferise deja mai multă plăcere decât visase vreodată şi avea încredere în el.

Era atât de umilitor de recunoscut stupiditatea debutului ei în societate. În special în faţa lui Quint cel mereu logic, care se gândea înainte de a acţiona, cântărea posibilităţile şi îşi ţinea sub control impulsurile. Sophie se aruncase cu capul înainte dintr-o trăsnaie în alta toată viaţa ei şi nu îi venea uşor să recunoască.

El închise ochii şi se prinse de arcada nasului. Ea ştia că el medita profund, ceea ce făcea mult prea des. În anumite împrejurări era nevoie să gândeşti puţin sau deloc. Aceasta era una dintre acele împrejurări.

Ea veni spre el şi-i termină de descheiat jiletca de o înfiorătoare culoare de un roşu-brun. I-o scoase de pe umeri. El privi în jos la ea, cu sprâncenele încruntate de confuzie, dar nu o opri. Ea o luă ca pe o încurajare.

Prinzându-i cămaşa în pumni, i-o trase din pantaloni şi începu să i-o ridice spre piept. El preluă sarcina, ridicându-şi-o peste cap cu o singură mişcare rapidă. Dându-se înapoi, ea se desfătă cu întreaga privelişte. Umeri laţi, păr castaniu presărat pe piept şi un abdomen plat ducând spre şoldurile înguste… incredibil de masculine. Avea muşchi la care nu se aştepta, şi tânjea să-i exploreze. Cicatricea de pe gâtul lui aproape că se vindecase, cu pielea strânsă şi rozalie acum. Îşi trecu vârful degetelor pe deasupra ei, iar el se înfioră uşor.

— Sunt foarte bucuroasă că nu ai murit.

Se aplecă să o sărute drept răspuns, strecurându-i

limba în gură, atingând-o pe a ei. Iubea felul în care o săruta. Atât de posesiv. O femeie se putea îneca în săruturile lui.

Când degetele lui îi atinseră prohabul pantalonilor, ea se desprinse de gura lui.

— Quint, trebuie să îţi spun ceva.

El se opri şi îi îndepărtă părul de pe frunte.

— Voiai să ne oprim?

— Absolut deloc. Trase aer adânc în piept. Ar trebui să ştii… nu sunt fecioară.

— Bun.

Se reapucă să-i desfacă nasturii.

Sophie se luptă să respire. „Bun.” Asta era tot ce avea de spus? Şi o spusese atât de firesc, ca şi când nu ar fi avut nicio importanţă. Uşurarea şi şocul o ameţiră. Acest eveniment, această greşeală o urmărise întreaga ei viaţă de adult. Nu era dezgustat? Oripilat? Dezamăgit? Ea se dădu înapoi şi se prăbuşi pe pat.

El îngheţă, înclinându-şi capul şi privind-o.

— Ai crezut că îţi voi face reproşuri pentru un asemenea fapt.

Ar fi trebuit să se aştepte ca el să aibă o perspectivă neconvenţională asupra virginităţii. Dar păstrase acest secret de atâta timp, lăsându-l să-i determine cursul aproape întregii ei vieţi adulte. Cum de putea să nu-i pese?

— Cei mai mulţi bărbaţi aşa ar proceda.

Veni lângă ea şi o ridică în picioare. Privirea lui ardea, ţintuind-o cu irisurile lui căprui-aurii, strălucitoare şi arzătoare. Nu mai fusese privită de niciun bărbat aşa cum o făcea Quint, ca şi când ar fi studiat şi memorat fiecare detaliu. Ca şi când ar fi fost singura femeie de pe Pământ. Ca şi când ar fi contat.

Îi cuprinse faţa cu palmele, trecându-şi degetele mari peste pomeţii ei.

— Bărbatul potrivit nu s-ar plânge de pierderea

virginităţii tale. Bărbatul potrivit ar vrea să se asigure că ai fost tratată cu grijă prima dată, cu respect şi afecţiune. Bărbatul potrivit s-ar aşeza în genunchi, mulţumind cerului că eşti în patul lui – fecioară sau nu. Eu sunt bărbatul acela.

Înainte ca ea să poată răspunde, înainte să poată respira după o asemenea declaraţie, el se aplecă, îşi strecură braţele pe sub şezutul ei şi o ridică de la pământ. O aşeză pe cuvertură şi se întinse lângă ea. Îi atinse bandajul de pe sâni cu vârful degetelor.

— L-ai iubit pe bărbatul care ţi-a luat fecioria?

— Da.

Păru să mediteze la ce-i spusese.

— Răpirea inocenţei nu era decât o mică parte din motivul pentru care nu voiam să mă culc cu tine, Sophie. Sunt lucruri mult mai importante în joc decât himenul tău. Cum ar fi faptul că nu te pot lua în căsătorie.

Ea ignoră valul de dezamăgire care i se instală în inimă la auzul acelor cuvinte.

— Cine a spus ceva de căsătorie? Nu am nicio intenţie de a te forţa să te căsătoreşti cu mine. Dar ai spus „lucruri”, aşadar, ce mai e?

— Trebuie să ne luăm măsuri de siguranţă ca să nu rămâi însărcinată. De fiecare dată. Fără excepţie.

Suna rezonabil. Nu voia responsabilitatea unui bastard.

— Mai e vreun alt motiv pentru care nu vrei să împărţi aşternutul cu mine?

— Da. Se rostogoli pe spate, trăgând-o după el, astfel încât ea ajunse deasupra. Pentru că, odată ce te voi avea, nu voi mai vrea să te las să pleci.

Îi întoarse gura înspre a lui şi îi cuprinse buzele într-un sărut arzător. Se topi lipită de el, trupul lui masiv susţinându-i cu uşurinţă greutatea. Mişcările iscusite şi ritmice ale limbii lui dibace o ameţiră, iar mâinile îi

cuprinseră coapsele. Îşi împingea pelvisul în al ei, mădularul lui tare lipindu-se suav de locul la care tânjea cel mai mult.

— Damien, icni ea.

— Dumnezeule, Sophie, mormăi el deasupra gurii ei. Cum să fi putut să-ţi rezist vreodată?

Înţelegea ce voia să spună, căci nici ea nu fusese capabilă să-i reziste, încă din momentul în care îl întâlnise. O sărută din nou – arzător, cu disperare –, iar ea de-abia mai putea gândi sub asediul lui.

Cu mâinile pe umerii ei, o ridică în şezut.

— Stai, haide să scoatem asta.

Mişcându-şi degetele cu iuţeală, îi scoase bandajul, eliberându-i sânii. Sfârcurile i se întăriră în aerul rece, micile rotunjimi provocându-i deja dureri din pricina dorinţei. Nu făcu nicio mişcare să o atingă, privindu-i ţintă pieptul timp îndelungat.

— Eşti atât de încântătoare.

Ridică vârful unui deget şi îi contură sânul drept. Ea închise ochii, atingerea uşoară alergându-i prin sânge ca focul. Cerule, ura să se gândească la ce avea să se întâmple când el…

O fierbinţeală intensă îi învălui sfârcul şi deschise ochii. Quint se ridicase, sugându-i sânul. Apoi, folosindu-şi buzele, dinţii şi limba, continuă să o scoată din minţi. Cu genunchii de o parte şi de cealaltă a şoldurilor lui, cu pubisurile suprapuse perfect, fiecare mişcare a buzelor lui o făcea să se frece de mădularul de sub ea.

El căzu pe spate cu un geamăt, cu faţa îmbujorată şi strângând din pleoape.

— Trebuie să te opreşti, gâfâi el, prinzând-o de şolduri pentru a o ţine nemişcată. Vreau să dureze.

În loc să asculte, ea se aplecă să-l sărute pe gât, pe piept, desfătându-se cu gustul unic şi cu textura din care era alcătuit bărbatul acela fascinant. Îi atinse sfârcul cu

buzele, iar el tresări, aşa că o făcu din nou.

Într-o clipă, răsturnă poziţiile.

— Femeie nebunatică. Ridicându-se, îi desfăcu pantalonii şi îi lăsă în jos, de-a lungul picioarelor. Urmară pantalonaşii, apoi ciorapii, lăsând-o complet goală. *Ty prekrasna,* şopti el, într-o limbă aspră pe care nu o înţelese. Eşti frumoasă.

— Mai puţin cicatricea.

Parcurse conturul rănii care se vindeca de pe coapsa ei. Nu o mai durea, dar Sophie ura felul în care arăta.

— Ne potrivim, spuse Quint, ridicându-i mâna şi aşezând-o pe cicatricea de pe gâtul lui.

Îi simţi pielea aspră, cu asperităţi, în vreme ce mâna lui continuă să-i urce pe coapsă, adâncindu-se între picioarele ei. Mormăi când găsi umezeala de acolo.

— O, Doamne, Sophie. Eşti atât de umedă. Mă faci să cred că am murit şi am ajuns în rai.

Ea întinse mâna spre talia lui, spre nasturii pantalonilor pe care îi purta încă.

— Damien, te rog. Desfăcu doi, înainte ca el să se retragă. Se ridică din pat şi se duse la dulap. Deschise sertarul şi se întoarse în curând cu două fâşii lungi de… pânză? Erau moi şi aveau o mică fundă la un capăt. Aruncă una pe masa din lateral şi veni cu cealaltă în pat.

— Ce este?

— Un prezervativ, spuse el. Te va proteja să nu rămâi însărcinată.

În scurt timp, îşi scoase cizmele şi pantalonii, apoi îşi puse prezervativul. Îngrijorarea îi licări o clipă în ochi văzându-i mărimea, înainte de a se aşeza între coapsele ei. Folosi un deget, apoi două, pentru a o lărgi, apoi simţi capul tare al mădularului lui croindu-şi drum înăuntru. Era mult mai mare decât lordul Robert, dacă o ajuta memoria. Şi atunci se chinuise. Se încordă.

— Relaxează-te, îi spuse el. Am loc. Înaintă un

centimetru, apoi şuieră printre dinţi. Ai fost făcută să te potriveşti cu mine.

Sprijinindu-se de pat cu mâinile, împinse treptat, invadându-i lent trupul, cum nu mai simţise de mult. Nu făcea nicio concesie, nu-i lăsa nicio şansă să scape, chiar dacă Sophie dorise acest lucru. Dar nu o făcu, căci, în cele din urmă, se instalase cu totul în ea, iar şoldurile li se lipeau şi era cea mai plăcută senzaţie din lume. Era o parte din ea, aşa cum Robert nu reuşise nici pe departe să fie.

— Eşti atât de strâmtă. Spune-mi că mă pot mişca, Sophie.

Trupul ei se obişnuise, aşa că îi spuse:

— Mişcă-te, Damien.

El se lăsă în coate, sprijinindu-şi genunchii de saltea şi lăsându-şi greutatea pe ea mai mult, înainte de a se retrage uşor, pentru ca apoi să împingă din nou. Focul îi goni prin vine şi îi apucă umerii. Când rămase nemişcat, ea spuse fără răsuflare:

— Spune-mi că o vei face din nou.

— O, *kotyonok,* râse el înfundat. Promit că o voi face din nou. Îşi desprinse şoldurile, iar ea icni. O voi face iar şi iar, până când te vei dezintegra.

Începu să o pătrundă grăbit, într-un ritm neabătut. Restul încăperii dispăru, până când nu mai rămaseră decât ei doi, gâfâind şi asudând, pe măsură ce urcau pe culmile extazului.

— Mişcă-ţi şoldurile odată cu ale mele, îi spuse el, iar ea o făcu, uimită de felul în care simpla schimbare a unghiului mărise împunsăturile plăcerii.

Totul se precipita în ea, un ghem de senzaţii, când el întinse mâna şi îşi trecu un deget peste mugurele dintre picioarele ei. La a treia atingere, explodă, iar trupul i se dezintegră într-un milion de bucăţi, şi strigă, şi se cutremură sub el. Vag, îşi dădu seama că mişcările lui nu se mai coordonau şi înţepeni, iar din piept i se smulse un

strigăt răguşit.

Când îşi reveni din plutire, el se prăbuşi lângă ea. Se rostogoli o clipă mai departe, apoi veni înapoi, trăgând-o lângă el. Îi cuprinse sânul posesiv.

— Cum te simţi?

— Uluită, răspunse ea, singurul cuvânt coerent care îi veni în minte.

El zâmbi.

— Atunci de-abia aştept să-ţi arăt de ce mai suntem capabili.

Capitolul 15

Quint îşi trecu mâna peste şoldul lui Sophie, mulţumit să stea întins lângă ea în timp ce-şi reveneau. Va fi destul timp pentru regrete mâine. Dar acum, intenţiona să se desfete cu bucuria pe care i-o adusese faptul că făcuseră dragoste. Să se gândească la toate lucrurile pe care i-ar plăcea să i le facă. O va mai avea măcar încă o dată înainte de a se duce acasă.

— Spune-mi ce îţi place, o îndemnă el.

— La tine? Îşi înclină faţa spre el. Te simţi nesigur, Damien?

El întinse mâna şi o ciupi jucăuş de coapse, ceea ce o făcu să scoată un mic ţipăt.

— Nu, vreau să spun în pat. Îţi place să fii deasupra? Să fie bărbatul deasupra? În genunchi? Spune-mi ce preferi, căci încă nu am terminat cu tine.

Ea clipi nedumerită. Colţurile gurii i se lăsară în jos, iar el îşi dădu seama de greşeala făcută.

— Aşteaptă, am presupus…

— Că am avut mulţi parteneri. Înţeleg. Ea oftă, iar el îi simţi respiraţia precipitată pe piele. Ce altceva să fi

crezut? Ar fi trebuit să-ţi spun totul. Nu a mai existat decât un singur bărbat înaintea ta, şi asta s-a întâmplat cu multă, multă vreme în urmă.

Aşa se explica faptul că era strâmtă, presupuse el.

— Dar de ce nu te-a luat în căsătorie bărbatul acela?

Ea hohoti sec.

— Treci direct la miezul problemei. Mi-a promis că mă va lua în căsătorie. Era în anul în care am debutat în societate şi, vezi tu, mă îndrăgostisem de el. A spus că multe cupluri aşteaptă cu nerăbdare noaptea nunţii şi că în curând vom fi logodiţi, aşa că ce-ar fi fost rău în asta?

El înjură în sinea lui. Nu era prima inocentă care se lăsa convinsă de minciunile sfruntate ale unui ticălos. Quint se afla într-o călătorie care se întinsese pe parcursul a câţiva ani, în momentul debutului ei, însă îşi dorea să fi fost acolo. Poate că, dacă ar fi întâlnit-o el în schimb…

— În orice caz, continuă ea, am făcut-o. Adică am anticipat noaptea nunţii. Şi am tot aşteptat ca el să-l caute pe tata, să îmi ceară mâna.

Quint îi mângâie abdomenul, calmând-o, iar în piept i se aduna furtuna. Nu-i plăcea încotro se îndrepta această poveste. Câtuşi de puţin.

— Şi am mai aşteptat ceva. În cele din urmă, l-am încolţit la un eveniment, singur. L-am întrebat când a vorbit cu tata, şi mi-a spus că niciodată. Că nu fusese sânge deloc şi că fecioarelor inocente nu le place atât de mult pe cât mi-a plăcut mie.

El îşi strânse pumnii, presiunea din capul lui crescând şi făcându-i tâmplele să zvâcnească.

— Ţi-a spus că ţi-a plăcut prea mult?

— Da, răspunse ea degajată, ca şi când Quint nu ar fi fost gata să explodeze în orice clipă. Şi ce altceva puteam să fac în afară de a mă retrage ruşinată? Nu-i puteam spune tatălui meu, nu despre asta, şi în clipa aceea, chiar dacă nu m-aş mai fi căsătorit cu Rob…

Se întrerupse, dar Quint trebuia să ştie.

Rob? Robbie? Robert?

Ea înţepeni la auzul ultimului nume, oferindu-i răspunsul.

— Robert şi mai cum? Era gentilom?

Trebuie să fi fost, dacă te-ai gândit că era îndeajuns de bun să vorbească cu tatăl tău. Se lăsase pe spate şi îşi împreunase mâinile sub cap. Debutul ei trebuie să fi avut loc cu opt ani în urmă. Rapid, enumeră numele tuturor bărbaţilor numiţi Robert, cu titlu, pe care îi cunoştea. Erau câţiva, căci era un nume obişnuit în rândurile aristocraţiei. Cine să fi avut cam aceeaşi vârstă ca ea, necăsătorit…?

— Încetează, spuse ea. Ştiu ce încerci să faci. Încetează. S-a încheiat cu mult timp în urmă.

— Nu mă pot abţine. Vreau să-i smulg capul. După ce îl pocnesc timp de o săptămână.

Sprijinindu-se într-un cot, ea îşi aruncă un picior peste coapsa lui. Îşi trecu degetele prin părul de pe pieptul şi de pe abdomenul lui.

— Habar n-aveam că eşti atât de însetat de sânge. O trăsătură neobişnuită pentru un om de ştiinţă.

— Încerci să-mi distragi atenţia.

Ea râse înfundat, atingându-l pe interiorul coapsei.

— Funcţionează? Mădularul lui prinse viaţă, sângele dând năvală, producând erecţia, iar ea râse mai tare. Aş spune că da.

— Nu am terminat de vorbit, Sophie. Vreau un nume.

Ea se strecură între coapsele lui, potopindu-l cu săruturi de-a lungul osului şoldului.

— Nu vei termina, Damien. Las-o baltă.

Cu gura lipită de trupul din ce în ce mai aţâţat, respiraţia ei umedă şi fierbinte îi întărâta pielea. Se înfioră când ea spuse:

— Ţine de trecut.

Nu, nu era deloc de domeniul trecutului. Dar Quint

decise să o lase să creadă că ieşise învingătoare de data aceasta.

Mai ales că limba ei îi atinse glandul penisului. Aproape că îşi ieşi din fire.

— Da. Dumnezeule, fă-o din nou.

O privi în timp ce vârful limbii ei roz ieşi la iveală, alunecând în jurul capului sensibil, şi se simţi traversat de flăcări din mădular până în testicule.

— Spune-mi ce să fac, spuse ea. Vreau să te satisfac, dar nu ştiu cum.

— Nu prea ai ce să greşeşti, spuse el, cu un râset scurt. Doar să nu-ţi foloseşti dinţii prea mult. Ea se îndreptă spre organele lui genitale confuză, astfel că îi explică: Ştii cum e clitorisul tău? Mugurele acela mic pe care îl freci ca să ajungi…

— Da, spus ea iute, cu obrajii îmbujorându-i-se.

— Ei bine, asta – arată el înspre erecţia lui – este absolut la fel, doar că e un pic mai mare. Însă se aplică aceleaşi principii.

— Adică linsul?

— Şi suptul, adăugă el cu o voce aspră, la gândul că va fi cuprins de gura ei.

Ea îşi umezi buzele şi îl apucă. Încercă să stea nemişcat, să o lase să-l exploreze, dar era agonizant. Începu cu sărutări uşoare, apoi îşi mişcă încet limba, pentru a-i afla gustul şi forma. El gâfâia deja când Sophie îl luă în gura ei umedă şi caldă, acoperindu-i capul complet cu buzele şi sugându-l. Aproape că îşi pierdea controlul, scoţând un geamăt lung.

— Mă ucizi, *kotyonok.*

Prinzând curaj, îl trase mai adânc. Îl strângea între buze, sugându-l iscusită, alunecând din nou în sus. Voia să privească, dar era mult prea plăcut, pentru a-şi ţine pleoapele deschise. Ştia el că Sophie va învăţa repede. Continuă mişcarea, clătinându-şi capul în sus şi în jos, iar

el începu să respire sacadat. Dacă o ţinea în ritmul acesta… întinse mâna şi o apucă de umeri, aducând-o deasupra lui şi sărutând-o cu gura deschisă. Îl încălecă, iar el se gândi cât de uşor putea pătrunde în ea, goală, neprotejată. Dar nu voia să rişte să o lase însărcinată. Linia familiei lui era blestemată şi nu dorea să dăruiască un copil Beecham nici unei femei.

— Sophie, dă-mi prezervativul de pe masă.

Ea întinse mâna, punându-i sânii pe faţă. El profită din plin, prinzându-i sfârcul şi trăgându-l în gură. Se ocupă o vreme de sânii ei, copleşindu-i cu atenţie, în timp ce ea icnea şi se zbătea deasupra lui. Când Sophie începu să-l implore, îşi puse noul prezervativ şi o apucă de şolduri, aşezând-o pe mădular.

— Ce să fac? gâfâi ea, iar ochii ei căprui scânteiau de aţâţare.

— Călăreşte-mă. Leagănă-ţi soldurile aşa. O prinse de şolduri şi îi mişcă pelvisul. Ea făcu ochii mari. E bine, nu-i aşa? Poziţia aceasta conferă o stimulare mai directă…

Ea o făcu din nou, mai tare de data aceasta, iar el nu-şi putu încheia propoziţia. Se pare că femeia nu avea nevoie să i se spună de două ori.

După aceea, nu rămase nimic altceva în afară de senzaţii. Sophie se mişca iute deasupra lui, în timp ce sânii îi tresăltau, iar salteaua protesta. Îşi arcui degetele pe pieptul lui, îngropându-şi unghiile în pielea lui, iar el începu să-i iasă în întâmpinare, pătrunzând în fierbinţeala ei şi izbindu-şi şoldurile. Sudoarea îi curgea pe frunte şi în păr. Excitarea crescu, adunându-i-se la baza coloanei vertebrale, şi ştia că nu va mai fi în stare să se ţină prea mult.

— Vino, Sophie. Doamne, lasă-mă să te simt. Întinse mâna şi îi apăsă clitorisul cu degetul mare, iar pereţii ei se strânseseră instantaneu în jurul mădularului lui. Îşi dădu capul pe spate, strigă şi se cutremură în spasme, ceea ce îl

făcu să explodeze, la rândul lui. Dură la nesfârşit, iar valurile groase şi compacte de spermă care îi ieşeau din trup se opreau în bariera protectoare, în timp ce se cutremura sub ea.

Ea îi căzu pe piept, inertă şi transpirată. Şi el se simţea exact la fel, complet relaxat şi satisfăcut. De fapt, nu-şi mai amintea ultima dată când se simţise atât de bine. Probabil că niciodată, acum că stătea să se gândească.

— Nu cred că mă pot mişca, murmură ea culcată la pieptul lui.

— Atunci nu o face. O cuprinse cu braţele, sărutându-i creştetul capului. Îmi place exact unde eşti.

*

Sophie habar n-avea cât o să dureze această stare diafană de relaxare totală, dar intenţiona să se bucure de ea. Quint nu părea să se grăbească nici el. Ea se odihnea cu jumătate din corp lipit deasupra lui cu piciorul atârnând peste gamba lui. Îşi încolăci degetele în părul moale de pe pieptul lui, în timp ce el desena agale cercuri pe spatele ei gol, cu palma.

— Nu-mi aduc aminte de ultima dată când m-am simţit atât de bine, murmură el.

Ea zâmbi pe umărul lui.

— Bine, cum?

— Te simţi nesigură, Sophia, o tachină întorcându-i cuvintele pe care i le spusese mai devreme.

— Poate. Nu am atâta exerciţiu la asta pe cât ai tu.

— Lucru bun. Dacă ai fi avut mai mult exerciţiu, s-ar fi putut să mă omori.

Ea îl pocni peste umăr.

— Fii serios.

— Sunt aproape întotdeauna serios, *kotyonok.*

Cuvântul străin o făcu să se înfioare, mai ales felul în

care îl spunea, cu consoanele acelea dure, guturale.

— Îmi tot spui aşa. Ce înseamnă?

— Pisicuţă. În rusă.

— Îmi place cum sună.

— Am observat, spuse el şmechereşte. Şi ţi se potriveşte.

Arătă spre piept, aşa că ea se ridică puţin şi văzu zgârieturile roşii de pe pielea întinsă a abdomenului lui.

— Eu am făcut asta? spuse ea, acoperindu-şi gura îngrozită. Dumnezeule, Quint, sunt atât de…

— Nu-ţi cere scuze, spuse el brusc. M-ai însemnat pentru că te simţeai bine şi te bucurai de mine. Ceea ce înseamnă că atunci când voi vedea aceste semne mâine, îmi voi putea aminti de expresia de pe chipul tău când ai descoperit plăcerea, stând deasupra mea. Sophie, orice bărbat care nu apreciază aşa ceva este demn de dispreţ.

O întinse pe spate şi se aplecă deasupra ei.

— Vreau să-ţi placă tot ce îţi fac şi ce îmi faci tu mie. Ar trebui să-ţi placă, şi niciodată nu mă voi sătura să mi-o arăţi sau să mi-o spui. Femeile ar trebui să se bucure de plăcerea fizică la fel de mult ca bărbaţii.

— Dar doamnele…

— Sunt tot femei. Ştiu că ai fost învăţată că nu este cuviincios să îţi placă actul sexual şi că bărbatul care te-a avut întâi te-a făcut să crezi asta, dar nimic din ce facem împreună, dacă ne aduce plăcere amândurora, nu e greşit. Dacă nu crezi nimic altceva din ce spun, măcar asta să crezi.

Suna logic, dar nu se putu abţine să nu creadă că era ceva în neregulă cu ea. Îl zgâriase ca o leoaică.

— Voi încerca, răspunse ea.

— Bine. La ce oră trebuie să pleci? E aproape patru.

Ea oftă. Ura momentul în care trebuia să plece, dar nu se punea problema să rămână.

— Ar trebui să plec acum, înainte să se trezească

servitorii.

O sărută, un sărut tandru, blând şi îndelungat, care o făcu să simtă fiori până în vârful degetelor de la picioare.

— Mulţumesc pentru această seară.

— Plăcerea a fost de partea mea.

El râse înfundat.

— Şi de-a mea. Acum, haide să te îmbraci şi să te urc într-o trăsură.

Ridicându-se, îşi găsiră diversele articole vestimentare pe podea şi începură să se îmbrace. Ochii lui se întunecară când ea îşi trase chiloţii.

— Nu am crezut niciodată că lenjeria bărbătească mi se va părea atât de atrăgătoare, spuse el.

Ea şi-i legă în talie.

— Nu mai avem timp pentru asta încă o dată, cel puţin nu în seara asta.

— Atunci este bine că ştiu unde să-l găsesc pe Sir Stephen în viitor.

— Asta înseamnă că vrei să mă întorc doar atunci când sunt îmbrăcată în haine bărbăteşti? spuse ea, trăgându-şi pantalonii.

El îşi băga deja cămaşa în pantaloni, fiind, în mod vădit, mai obişnuit să se îmbrace singur decât era ea.

— Bineînţeles că nu. Îmi placi orice ai purta. Însă mai ales atunci când nu porţi nimic.

— Şi tu mie. Ascunzi ceva muşchi pentru un bărbat care nu îşi părăseşte niciodată biroul.

— Ştiind că îţi plac, mă voi asigura să mi-i arăt mai des. Îi ridică bandajul de pe jos. Ce păcat că trebuie să-l pui la loc.

— Nu este nevoie. Sânii mei nu sunt atât de mari şi vor fi ascunşi de haină în drum spre casă.

El veni în spatele ei şi îi cuprinse rotunjimile goale cu palmele, făcându-le să se umple. Ea îşi înăbuşi un geamăt.

— Asta înseamnă că vor sălta şi se vor legăna în

drum spre casă, mormăi el. Îşi împinse şoldurile în fundul ei. Este de-ajuns să mă facă să am o nouă erecţie.

Ea îşi aminti de conversaţia lor de mai devreme despre intenţia lui de a o însoţi la investigaţii. Poate acum, când era relaxat şi satisfăcut, ar fi cel mai bun moment să îl facă să-şi înfrângă temerile. Se împinse în şoldurile lui.

— Atunci cred că ar trebui să vii cu mine, ca să te convingi singur.

El lăsă mâinile în jos şi încercă să se îndepărteze. Ea se răsuci şi îl prinse de cămaşă.

— O poţi face, Damien. Ştiu că poţi.

El se încruntă, gata să-şi recunoască înfrângerea încă înainte de a încerca. Ea rămase pe poziţii. Voi fi cu tine. Doar eu. Nimeni altcineva. Şi promit că îmi vei putea mângâia sânii tot timpul.

Lui îi scăpă un râs şovăielnic înainte de a se putea opri.

— O ofertă tentată, cu siguranţă. Dar de ce eşti atât de hotărâtă să mă vezi făcându-mă de râs?

— Deoarece nu-ţi văd slăbiciunile ca fiind ceva stânjenitor. Mi se par, mai degrabă, omeneşti. Te temi, Damien. Şi înţeleg, probabil, mai bine decât îţi dai seama. Am lăsat teama şi ruşinea să-mi conducă viaţa atâta timp, iar acum tu m-ai eliberat. Lasă-mă să te ajut eu de data aceasta.

O strivi de pieptul lui, ţinând-o atât de strâns, că de-abia mai putea respira.

— Nu voi face decât să te dezamăgesc, în cele din urmă, spuse el cu gura în părul ei.

— N-ai de unde să ştii sigur lucrul ăsta. El începu să clatine din cap, iar ea spuse: Vorbeşti doar despre indicii şi dovezi. Aşadar, dovedeşte-mi că mă înşel, Quint. Haide să mergem afară şi să vedem cât de rău poate fi.

*

Quint privea ţintă spre grădină, cu inima bubuindu-i. Începuse deja să-l doară capul în zona cefei.

— Vei regreta, îi spuse lui Sophie, care îi stătea alături. Când mă vei culege de pe jos şi mă vei căra înapoi în casă. Să nu spui că nu te-am avertizat.

— Vom vedea, se auzi răspunsul îndărătnicei femei. Trăsura este pe stradă. L-am rugat pe Jenkins să privească doar în faţă, indiferent ce se va întâmpla, şi să nu intervină. După ce vom urca în trăsură, ne vom plimba puţin. Apoi te vei întoarce acasă.

El răsuflă exasperat, ştergându-şi palmele umede de pantaloni.

— De ce contează atât de mult pentru tine?

După un moment, ea spuse:

— Pentru că îmi place teribil să asist la prelegerile tale. Să te văd aşezându-te în faţa unei încăperi pline de cărturari şi oameni învăţaţi, cu ideile clocotind. Toţi ochii sunt pe tine, aşteptând să soarbă cunoştinţele pe care le împărtăşeşti cu dărnicie. E… emoţionant.

— Eu… habar n-aveam. Nu ai venit niciodată la mine după vreo prelegere. De ce nu mi-ai spus mai demult lucrul ăsta?

Nu o văzuse niciodată în mulţime, nu că ar fi ţinut atât de multe prelegeri. Nu erau mai mult de una sau două pe an. Dar i-ar fi plăcut să ştie că era acolo.

— Nu am spus nimănui vreodată. Nici măcar Juliei. Era o prostie, de fapt. Ca şi când aş fi fost o fanatică, unul dintre adepţii tăi devotaţi. Stând pe rândul din spate, ascunzându-mă, doar ca să te aud.

Cuvintele răsunară ca o lovitură în stomac. Totul se înmuie în fiinţa lui, căldura înmugurindu-i în vine.

— Sophie, spuse el şi întinse mâna.

— Nu, nimic de genul acesta, se scăpă ea. Păstrează-ţi concentrarea. În plus, cunoşti definiţia fobiei. Este o

teamă iraţională, iar tu eşti un bărbat raţional, cu o gândire logică. Poţi s-o faci. O vei face.

El expiră şi îşi trecu o mână prin păr.

— Bine. Haide să terminăm odată.

— Doar să nu-ţi desprinzi privirea de pe mine. Sophie stătea în faţa lui, strângându-i mâinile. Te voi conduce. Bine?

El încuviinţă din cap, iar ea începu să meargă cu spatele, ţinându-l tot timpul de mâini. El înainta, dar rămânea concentrat asupra chipului ei. Nasul mic, obraznic. Arcul în formă de inimă al buzei de sus, odihnindu-se pe buza de jos, plină şi senzuală. Ochii mari şi rotunzi, atât de încrezători, plini de un sentiment atât de profund, încât credea că putea face orice.

Ajunseră la capătul scărilor şi îşi dădu seama că erau în grădină. Plămânii începură să i se precipite când impulsul de a se întoarce în casă îl lovi în plin. Inima îi bătea frenetic, de parcă ar fi fost într-o cursă.

— Continuă să te uiţi la mine, Damien, îl îndemnă Sophie. Gândeşte-te la ce îmi vei face când vom ajunge la trăsură.

Asta era interesant. Se gândi la sânii ei, acum goi sub jiletcă şi cămaşă, săltând în trăsură, aşa cum făcuseră când o pătrunsese. Ea îşi muşcă buza, ca şi când i-ar fi ghicit gândurile. Dulce cadmiu, era încântătoare. Iar gura ei…

Continuă să deruleze o serie de imagini înflăcărate în minte, toate lucrurile pe care i-ar plăcea să i le facă lui Sophie, dacă ar avea timp. Aţâţarea, alimentată de panică şi excitare, îi palpita în vine, de parcă nu s-ar fi golit de două ori în ultima oră. O dorea din nou. Vag, îşi dădu seama că întinsese mâna să deschidă uşa trăsurii. Îşi menţinu privirea lipită de chipul ei, chiar şi atunci când ea privi scurt în lături.

Se aflau în trăsură şi aproape că o împingea pe

ultimele scări rămase. Ea căzu pe perne, iar el îşi dădu drumul, acoperind-o cât putea, în spaţiul înghesuit şi întunecat, în timp ce roţile începură să se mişte.

Se aplecă să-i cuprindă gura, flămând după ea, delirând de dorinţă, ca şi când nu ar fi avut-o niciodată. Ea se agăţă de el, răspunzându-i la sărut şi trecându-şi mâinile pe spinarea lui. Îi desfăcu mantoul în grabă şi îi îndepărtă cămaşa şi jiletca, ridicând materialul atât cât să poată ajunge la pielea ei. Aplecându-se, îi prinse sfârcul cu gura, sugând cu nesaţ.

Degetele ei i se afundară în păr.

— O, Doamne, Quint!

Îi eliberă sânul şi se întoarse la gura ei, sărutând-o frenetic.

— Dacă nu am fi într-o trăsură, aş fi deja în tine, şopti el pe un ton sumbru, împingându-şi mădularul între picioarele ei.

— O, da, scânci ea, apucându-i coapsele cu amândouă mâinile.

— Nu mă mai satur de tine. Se frecă de ea din nou. Dacă ai fi purtat fustă…

Ea începu să gâfâie, zvârcolindu-se sub el.

— Data viitoare, promise ea.

Dorinţa îl cotropea, iar erecţia era aproape dureroasă.

— Atinge-mă, Sophie. Te rog. Ea îşi mişcă mâna, mângâindu-i mădularul prin pantaloni. Mai mult. Dumnezeule, Sophie! Am nevoie de tine.

Împreună, îi desfăcură nasturii în grabă, iar el gemu când ea îi găsi bucata de carne.

— Da. Mai tare. Atinge-mă. Mai repede. Da. Aşa. Mâna ei îl freca, iar el se împingea în strânsoarea ei. Atât de bine. Atât de strâmt. Dumnezeule, da. Continuă. Nu putea gândi, nu putea respira şi totul se încorda în fiinţa lui. Sophie era acolo, vorbindu-i cu cuvinte dulci, de

încurajare, iar el continua să se înfigă în pumnul ei. Apoi simţi momentul de extaz apropiindu-se, spatele i se curbă, corpul i se încleştă şi îşi revărsă sămânţa în spasme fierbinţi pe jiletca de mătase a lui Sophie. Se cutremură, gâfâind când îi pronunţă numele, în timp ce spasmele continuară să-i reverbereze prin membre.

Când în cele din urmă se linişti, observă că trăsura se oprise.

— Ne-am întors, spuse Sophie încet.

El clipi. „O, Dumnezeule.” Îşi îndreptă ţinuta, ridicându-se şi făcându-i loc, în timp ce încerca să se adune. Încă o dată îşi pierduse total controlul în preajma ei. Răsuflând, se frecă la ochi. Nu mai tratase niciodată o femeie cu atâta lipsă de respect. Iar Sophie merita cu siguranţă mai mult din partea lui. O înjosise, ejaculase peste tot pe ea. Hristoase, ce o fi crezând despre el? Nu avea batistă, aşa că îşi smulse lavaliera legată în doi peri şi îi curăţă hainele cât de bine putu.

— Ei bine, asta e o pată la care Alice nu se va aştepta, spuse ea sec.

— Mai bine scoate-o şi dă-mi-o mie. Îl voi pune pe valetul meu să o spele. Ţeapăn, o ajută să-şi scoată haina şi jiletca murdare. Apoi o ajută să-şi îmbrace haina din nou. Nici măcar nu se putea uita la ea în timp ce îşi încheia nasturii.

— Îmi pare rău.

— Damien. Îi puse palma pe obraz, făcându-l să o privească. Aminteşte-ţi, nimic din ce facem împreună şi ne aduce amândurora plăcere nu e greşit.

— Mă îndoiesc că a fost plăcut pentru tine să te folosesc astfel.

— Te înşeli. Ţi-a plăcut să mă satisfaci afară, pe terasă?

— Bineînţeles, răspunse el iute.

— Ei bine, e la fel şi pentru mine. Îmi face plăcere să

te satisfac, încăpăţânatule. Acum, du-te înăuntru, ca să mă pot întoarce acasă. Ai nevoie să te ajut?

— Nu. Voi fi bine, spuse el, deşi nu era sigur. Dar ea făcuse destul. Nu mai voia să o împovăreze. Aşa că îi luă mâna şi depuse un sărut pe degetele ei. Vise dulci, *kotyonok.*

Capitolul 16

Sophie supraveghea sala de bal din colţul în care se afla. De două zile îl căuta pe lordul Tolbert, dar nu reuşise să-l găsească. Până în seara aceea. Cu ajutorul prietenilor servitori ai lui Alice, aflase că Tolbert plănuia să participe la balul contelui de Portland. Marchiza fusese încântată când Sophie îi spusese că o va însoţi.

Însă mama ei vitregă nu ştia de ce.

Nu venise aici ca să danseze sau să poarte conversaţii politicoase. Nu, participa doar pentru a-l urmări pe Tolbert, pentru a vedea unde se ducea după ce pleca de acolo.

Căci Pamela fusese găsită cu o zi înainte, moartă. Strangulată, violată, cu mâna dreaptă tăiată. Aruncată în râu. Sir Stephen se întorsese la secţia de poliţie de lângă Tamisa cu o seară înainte, pentru a vedea cadavrul. În ciuda faptului că era umflată de apă, fata se potrivea cu descrierea lui Madame Hartley.

Iar Sophie era convinsă că vina pentru moartea ei îi aparţinea lui Tolbert, şi nimănui altcuiva.

Din nefericire, Tolbert nu sosise încă. Dar când va apărea, îl va aştepta.

— Lady Sophia.

Ducele de Colton se înclină în faţa ei. În hainele sale de seară impecabil croite, era uşor de înţeles de ce se Julia se îndrăgostise nebuneşte de soţul ei.

— Colton. Făcu o reverenţă. Nu mă aşteptam să te

văd aici. Nu e puţin cam prea onorabil acest eveniment pentru tine?

— Ba da, dar onorabilitatea este o schimbare plăcută de peisaj din când în când.

— Avantajul de a fi duce, presupun.

— Într-adevăr, confirmă zâmbind.

Sophie aproape că îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti norocos că Julia te suportă.

— Sunt foarte conştient de asta, motiv pentru care aş face orice pentru soţia mea. Inclusiv să-mi las fiul nou-născut şi fiica, pentru a veni la Londra ca să te văd.

— Pe mine? Julia te-a trimis să mă vezi?

— Da, spuse el încuviinţând din cap, apoi îşi încrucişă braţele la piept. Privirea lui cenuşie îi studia chipul. Îşi face griji în privinţa ta. Spune că scrisorile tale sunt rare şi vagi. Şi ai refuzat să vii să-l vizitezi pe Harry.

Sophie se foi şi îşi împreună mâinile înmănuşate.

— Intenţionez să vă vizitez în câteva săptămâni. „După ce dovedesc că Tolbert e vinovat.” Nu văd de ce absenţa mea e un motiv de îngrijorare.

— Şi eu mă îndoiam de temerile ei, până zilele trecute. Acum, întâmplarea face să fiu de acord cu ea.

— Nu fi ridicol. Sunt foarte bine.

„în afară de faptul că era cât pe-aci să mă duelez, că am fost înjunghiată, că urmăresc un ucigaş şi că am o legătură amoroasă înflăcărată, desigur.”

— Sophia, spuse el răspicat. Noi doi nu ne cunoaştem bine, dar îl cunosc pe Quint. Şi bănuiesc că el este motivul pentru care o eviţi pe soţia mea.

Ea făcu un mare efort să nu riposteze.

— Ce ţi-a spus Quint?

— Nimic, dar e unul din prietenii mei cei mai vechi. Iar felul în care se poartă mă face să mă îngrijorez pentru voi amândoi.

Ştia de crizele lui Quint? Nu-şi închipuia că acesta ar

fi fost gata să împărtăşească o astfel de informaţie.

— Nu e niciun motiv de grijă. Suntem prieteni.

— Da, asta afirmă şi el, spuse oftând. Sophia, majoritatea bărbaţilor sunt fiinţe nesăbuite, orgolioase. Avem tendinţa să fim superficiali. Quint e… profund. Nu e ca alţi bărbaţi. Orice simte, simte până la capăt, fără excepţii. Şi este excesiv de loial.

Era un avertisment? Sophie nu ştia prea bine cum să reacţioneze. Ca să nu mai spună că nu trebuia să-i povestească nimeni despre firea lui Quint. Îl văzuse atât în momentele lui bune, cât şi în cele mai proaste ipostaze.

— Şi ce te face să aduci subiectul acesta în discuţie?

— Văd ce simte pentru tine. Nu am mai văzut asta în cei douăzeci şi ceva de ani de când îl cunosc. Şi nu este un bărbat care să flirteze cu o femeie inocentă.

— Aşadar, mă întrebi ce intenţii am?

— Da, într-un fel. Se poartă ciudat, refuzând să iasă din casă. E limpede că îl vizitezi când ai chef, neînsoţită. Intenţionezi să te căsătoreşti cu el?

— Nu m-a cerut, dacă vrei neapărat să ştii.

— Sunt… surprins. Colton se scărpină pe bărbie. Am presupus…

— Că mi-a cerut mâna şi că am refuzat?

O întrebare inutilă, având în vedere şocul de pe chipul ducelui.

„Răpirea inocenţei nu era decât o mică parte din motivul pentru care nu voiam să mă culc cu tine, Sophie. Sunt lucruri mult mai importante în joc decât himenul tău. Cum ar fi faptul că nu te pot lua în căsătorie.”

O duruseră cuvintele lui. Quint nu îi explicase exact de ce, dar nu-l putea învinovăţi. Nu pe de-a-ntregul. Era fiica ruinată a unui marchiz, care îşi petrecea serile furişându-se în locuri destinate jocurilor de noroc, îmbrăcată bărbăteşte. Un material nu tocmai potrivit pentru o soţie.

Evitase să-şi cerceteze sentimentele faţă de el. Refuzase categoric să-şi facă griji pentru viitor. Şi nu îi va îngădui lui Colton – sau Juliei – să o forţeze să facă altfel acum.

— Nu îi voi face rău, dacă asta te îngrijorează, îi spuse lui Colton. Iar Quint e mult mai puternic decât crezi.

Deodată apăru un bărbat în micul lor cerc, un bărbat pe care nu-l mai văzuse de opt ani.

Un bărbat pe care sperase că nu-l va mai întâlni vreodată.

— Lady Sophia, a trecut mult timp, nu-i aşa?

Lordul Robert, acum conte de Reddington, se înclină cu un zâmbet afectat şi plin de subînţeles. Cum de îl găsise chipeş, cu părul lui castaniu grijuliu aranjat şi cu hainele lui croite elegant? Toată acea perfecţiune ascundea lipsă de onestitate şi cruzime.

Sângele îi năvăli în urechi. Trase aer adânc în piept şi nu se osteni să facă o reverenţă.

— Milord.

— Colton, nu m-am gândit niciodată că am să te revăd în Anglia. Robert înclină din cap înspre duce. Am auzit că eşti un familist respectabil acum.

Colton, vădit nemulţumit de întrerupere, dădu din cap, politicos. Urmă o conversaţie plată şi căznită, până când apăru gazda, care-l rugă pe Colton să îi ţină companie. Ducele se înclină înspre Sophie.

— Ne vom continua discuţia, milady.

Sophie voia să-l implore să rămână, dar risca să atragă atenţia mai mult decât dorea. Astfel că se trezi singură cu Robert. Dumnezeule mare, trebuie să rămână calmă şi să încheie această conversaţie cât mai repede posibil.

— Sophie… Ea înţepeni, iar Robert rânji. O, haide! Nu te deranjează dacă îţi spun Sophie, nu-i aşa? La urma urmelor, suntem prieteni vechi.

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite pe un ton aluziv atât de străveziu, încât Sophie simţi că o trec fiori de repulsie pe şira spinării.

— Mă deranjează, dacă vrei într-adevăr să ştii. I se păru că vocea ei suna a gol. Şi nu prea cred că suntem prieteni.

— Bineînţeles că suntem. El se apropie, iar ea făcu un pas înapoi, ajungând să se lipească de perete. Respiraţia lui mirosea a brandy. Am fost prieteni foarte buni cândva.

Chiar crezuse că era îndrăgostită de acest bărbat?

— Cândva, dar asta s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Spune-mi, ce face soţia ta? schimbă ea subiectul şuierând printre dinţi.

— Plicticoasă. Atunci, credeam că era ce-mi doream, dar am fost un prost.

„Da, ai fost”, voi ea să-i spună. În schimb, încercă să îl ocolească, dar el îi blocă drumul.

— Lasă-mă să trec.

— Nu poţi să pleci acum, nu când m-am întors, în cele din urmă. Ştii, m-am gândit des la tine de-a lungul anilor. Se apropie, iar ea îşi înfipse picioarele în pământ. Nu se va lăsa intimidată. Nu te-ai căsătorit niciodată, continuă el. Mă întreb de ce.

— Nu are nicio legătură cu tine, dacă la asta te gândeşti, răspunse ea răspicat.

— Nu trebuie să minţi, Sophie. Uiţi că te cunosc.

Un deget îi atinse pielea dezvelită de pe braţ, iar ea se feri de atingerea lui.

— Nu ştii nimic despre mine, domnule.

El rânji cu afectare.

— Haide. Ne-am simţit bine cândva. Mă gândeam că ne-am putea reînnoi cunoş…

Ridicând piciorul, îl izbi cu călcâiul în pantof. El scoase un scâncet care o făcu să simtă satisfacţie, apoi

trecu pe lângă el, singurul ei gând fiind acela de a scăpa de el. Uşile franţuzeşti care dădeau spre terasă nu erau departe, aşa că se grăbi într-acolo.

*

Quint nu o mai văzuse pe Sophie în ultimele două seri şi ştia exact de ce. Era ocupată să-l urmărească în tăcere pe lordul Tolbert. Ideea îl făcea să-i îngheţe sângele în vine. Nu pentru că Tolbert era un ucigaş. Era posibil ca acesta să fie sau nu responsabil pentru crime. Nimeni nu putea şti sigur, fără alte dovezi.

Iar Quint ura gândul că Sophie umbla prin partea rău famată a Londrei, punându-se în primejdie, pentru a găsi dovezile cu pricina. Mai ales că nu putea face nimic să o protejeze. Îl angajase pe Jenkins, desigur, care îl conducea pe Sir Stephen prin oraş, dar nu era acelaşi lucru ca şi când ar fi fost şi el acolo.

Ca să nu mai spună că, dacă va trebui să mai asculte vreun raport admirativ de-al lui Jenkins cu privire la isprăvile de vitejie ale lui Sir Stephen, îşi va pierde minţile înainte de vreme.

Astfel că hotărâse să descopere răspunsuri, chiar aşa închis în casă cum era.

Tolbert avea socoteli neîncheiate cu Sir Stephen, care era aşa-zisul văr al lui Quint. Quint presupuse că un bilet vag, trimis lui Tolbert, prin care îi solicita o întrevedere cu privire la cearta cu Sir Stephen, ar putea fi suficient pentru a-i atrage atenţia acestuia.

Biletul funcţionă, iar Tolbert acceptă să vină în vizită înainte de a ieşi în oraş în seara aceea.

Quint aranjase totul aşa cum dorise, când Taylor îl anunţă pe lordul Tolbert. Îmbrăcat în haine de seară, Tolbert intră în încăpere cu o privire întunecată şi circumspectă.

— Bună seara, Quint.

— Excelent, spuse Quint, ocolind biroul pentru a-i ieşi în întâmpinare. Bun venit, Tolbert! Brandy?

Contele se aşează pe scaunul indicat de Quint, care se postă faţă în faţă cu Tolbert, scrutându-l rapid. Acesta era scund pentru un bărbat, având în jur de 1,65-1,68 înălţime. Tocurile pantofilor săi erau neobişnuit de înalte – în mod vădit pentru a-l face să pară mai înalt – şi uzate, pe deasupra. Ac de lavalieră simplu. Nu avea buzunăraş pentru ceas. Îi lipsea un nasture de la mănuşa din mâna dreaptă.

Stăteau în apropierea focului, care ardea mai aprig decât de obicei, pentru o seară de primăvară. Îi turnă lui Tolbert o porţie generoasă de brandy şi i-o înmână. Repetă gestul pentru sine. Se lăsară pe speteaza scaunelor, cu paharele în mână. Quint se prefăcu că bea din al său, în timp ce schimbau politeţuri. Tolbert, în schimb, dădu iute pe gât primul pahar, urmat în curând de al doilea.

Quint îi turnă la fel de mult şi de data aceasta.

— Îndrăznesc să spun că e cel mai bun brandy pe care l-am băut de o grămadă de timp. De unde l-ai luat?

— Un sătuc din Franţa. Nu produc decât douăzeci de sticle pe an. Costă o avere, dar merită. Când Tolbert nu se uită, Quint îşi turnă conţinutul paharului în planta de lângă scaun.

— Într-adevăr. Ce şanse ar fi să-mi vinzi şi mie o sticlă?

— Nu e nevoie. Îţi ofer bucuros una.

Se ridică şi sună după Taylor. Când apăru majordomul, Quint ceru o sticlă pentru Tolbert.

— Prea bine. Au mai rămas doar trei sticle, milord.

— Nu contează, Taylor. Mă bucur să-i ofer una dintre ele lui Tolbert.

Taylor se înclină, retrăgându-se, iar Quint se întoarse spre acesta, care părea mai relaxat.

„Excelent.”

— Apreciez, Quint. Nu am crezut niciodată ce se spune despre tine, să ştii.

— E plăcut să aud asta. Am aflat cu regret despre problemele tale cu tânărul meu văr.

— Puţin cam impertinent, flăcăul.

— Da. Seamănă cu mama lui, din nefericire. Quint îşi dădu ochii peste cap, ca şi cum mamele ar fi fost rădăcina relelor lumii. Poţi să înţelegi, sunt sigur.

— Presupun.

— Nici mama mea nu a fost cu mult mai bună, minţi Quint, umplându-i din nou paharul lui Tolbert. Uneori, îmi doream să am genul acela de părinţi care îşi ignoră copiii.

Tolbert scoase un zgomot.

— Tata era mai rău decât mama. Era extrem de sever. De-abia am aşteptat să plec la Eton.

„Pentru a te lua de alţi băieţi, fără îndoială.”

— Am auzit că tu şi Stephen aţi fost la Pretty Kitty. Eu, unul, nu am ajuns acolo. Ce a făcut flăcăul?

Pe furiş, mai aruncă nişte brandy în ghiveci. Apoi îşi umplu paharul.

— Vorbisem de o fată. O cumpărasem pentru noaptea aceea şi nu voiam decât să termin jocul de cărţi mai întâi. Apoi l-am văzut pe Sir Stephen conducând-o spre scări. Am aşteptat până au coborât şi m-am dus la el.

— De înţeles. Şi şi-a meritat banii în seara aceea?

— Într-adevăr, rânji el. A meritat cu vârf şi îndesat fata.

— Aha! Ai pus-o la treabă, nu-i aşa? Uneori fetelor le pace să fii niţel mai dur, am văzut.

Quint studia cu atenţie fiecare expresie a lui Tolbert.

Ridicase insesizabil din sprânceană pentru o clipă şi se foise pe scaun. Confuzie, dar Tolbert nu voia să o arate.

— Nu tocmai. Am alte căi de a-mi scoate banii.

Avea o privire limpede, nu clipise şi nu se uitase într-

o parte nicio data măcar. Spunea adevărul.

Quint puse paharul jos apăsat. Se ridică şi se îndreptă spre uşă să-l cheme pe Taylor. Dădu uşa de perete şi aproape că se izbi de majordom. Taylor sări în spate, înroşindu-se ca racul, iar Quint îl cercetă cu atenţie. Trăsese cu urechea servitorul?

— Taylor, condu-l pe lordul Tolbert, te rog.

— Stai, ce…? spuse Tolbert în urma lui.

Quint se răsuci şi se îndreptă spre birou.

— Mulţumesc, Tolbert. Am tot ce-mi trebuie, spuse, lăsându-se pe scaun. Întinse mâna după o scrisoare pe care o scrisese înainte de sosirea lui Tolbert. Puse mâna pe peniţă.

— Taylor te va conduce.

Tolbert mormăi şi plecă, urmând, probabil, să răspândească poveşti despre ciudăţeniile lui Quint. Rămas singur, Quint reflectă din nou la majordom. Ascultase la uşă? Adevărat, era evident că Taylor nu mai fusese niciodată majordom, dar asta nu putea fi catalogat drept sinistru. Însă cineva din casă îi ţinea la curent pe Hudson şi pe cei de la Ministerul de Interne, iar lui Quint nu-i plăcea.

Câtuşi de puţin.

*

Briza înviorătoare de primăvară îi răcoarea pielea lui Sophie, care se aşezase la marginea terasei, departe de intrarea în sala de bal. Departe de Robert. Ce tupeu incredibil avusese! L-ar fi lovit drept în testicule dacă nu ar fi purtat nesuferitele acelea de fuste. Robert nu mai simţea repulsie faţă de ea, se pare. Ei bine, ea era dezgustată de el, în mod sigur. Aristocrat snob, închistat şi mărginit. Şi voise să se căsătorească cu el?

„Să mă căsătoresc cu tine acum ar însemna să-mi

dezonorez familia.” După toţi aceşti ani, încă o dureau cuvintele lui. Chiar dacă nu îl voia, ideea că nu fusese îndeajuns de bună pentru cineva o făcea să sufere.

Trase adânc aer în piept de mai multe ori şi se calmă în curând. Trebuia să se întoarcă şi să continue să se uite după lordul Tolbert. Apoi să îl urmărească, deşi va trebui să o facă din trăsură. Nu avea nicio şansă să se îmbrace la timp cu veşmintele lui Sir Stephen. Se deschise o uşă spre terasă, iar ea încremeni. Se întoarse, aşteptându-se să îl vadă pe Robert, dar apoi răsuflă uşurată. Dintr-una din încăperile de jos apăruse un bărbat pe care nu-l recunoştea şi care ieşise aparent să ia o gură de aer.

— Scuzaţi-mă, spuse ea şi se pregăti să se întoarcă în sala de bal.

— Un moment, te rog, Lady Sophia.

Vocea lui aleasă şi blândă o opri.

— Ne cunoaştem?

— Nu, aşa că iertaţi-mi impertinenţa. Dar, dat fiind că suntem singuri şi sunteţi persoana pe care aşteptam să o văd, cred că este înţelept să încălcăm una dintre regulile ridicole ale societăţii. Se înclină. Sunt lordul Hudson.

Avea un păr foarte negru, tuns periuţă. Cu bastonul în mâna stângă, înainta şchiopătând vizibil.

— Mă căutaţi pe mine? De ce?

El îşi înclină capul, studiind-o.

— Trebuie să ai un motiv pentru a căuta o tânără atrăgătoare, într-o seară frumoasă ca aceasta?

— Presupun că nu, dar chiar ar trebui…

— Da, ştiu că eşti nerăbdătoare să te întorci în sala de bal. Eşti ocupată, mereu foarte ocupată. Exact ca tatăl tău. Dar mă întreb dacă ştie cineva cât de ocupată eşti cu adevărat, Lady Sophia.

Asta o făcu să se oprească. Simţea un dezavantaj distinct în această conversaţie.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Sunt un bărbat a cărui treabă e să ştie lucruri. La urma urmelor, aceasta este adevărata putere în lume. Cunoaşterea şi abilitatea de a o poseda.

Inima începu să-i bată tare în piept. Vorbea în cimilituri. Dacă ştia ceva, îşi dorea să o spună direct.

— Adică, mă şantajaţi.

El îşi lăsă capul pe spate, râzând.

— Dumnezeule, eşti îndrăzneaţă. Admir asta. Nu e de mirare că e atât de îndrăgostit de tine. Se apropie. Nu şantajez oameni, fată dragă. Este… Flutură din mână, ca şi când ar fi căutat cuvântul potrivit. Trivial.

— Atunci ce doriţi de la mine?

— Avem un prieten comun, Lady Sophia. Unul care face o treabă delicată pentru mine. În clipa aceasta se ocupă de un proiect care le va face un mare bine unor oameni pe care îi cunosc. Dar suntem cumva în urmă. Iar tu… îl distragi.

Aşadar, era vorba de Quint? Trebuia să fie vorba de codul secret despre care îi vorbise în urmă cu câteva seri. Hârtiile pe care le ascunsese în stâlpul patului. Bărbatul acesta lucra pentru guvern? Se relaxă puţin. Un minut sau două, se îngrijorase că ar putea fi periculos.

— Vreţi să stau departe de Quint.

— Vreau multe lucruri. Îşi împreună mâinile la spate. Şi presupun că există unele pe care le vrei şi tu. Am dreptate? Iritarea ei crescu şi deschise gura să vorbească, dar el o întrerupsese. De exemplu, ştiu că îţi clădeşti o reputaţie cu investigaţiile tale. Foarte inteligent, să te îmbraci bărbăteşte.

I se strânse stomacul.

— Cum aţi…?

El zâmbi în colţul gurii.

— Ţi-am spus, treaba mea e să ştiu lucruri. Şi trebuie să recunosc, nu mă aşteptam să reuşeşti. Dar ţi-a ieşit, şi nu o dată. Eşti o fată foarte, foarte isteaţă.

O strângea corsajul, iar toracele i se umfla iute, sub răsuflarea precipitată.

— Cei care mă ajută sunt răsplătiţi frumos, continuă el. Pot oferi lucruri. Avere, putere… respectabilitate. Chiar şi pentru o femeie-investigator. De fapt, Ministerului de Interne i-ar fi de folos o femeie isteaţă. Pot fi un prieten foarte util. Unul foarte bun, într-adevăr.

Sophie simţi că o ia ameţeala. Nu avea de gând să îi spună odată ce voia de la ea? Ministerul de Interne. De ce Dumnezeu o supravegheau pe ea? Şi ce ar face Hudson cu informaţiile pe care le aflase? Nu dorea să îşi facă de ruşine familia. Dacă se afla că ea şi Sir Stephen erau una şi aceeaşi persoană, era distrusă.

— Nu am nevoie de o slujbă.

— Dar nu am discutat despre ce se întâmplă cu cei care nu mă ajută.

Cu gura uscată, încercă să înghită.

— Mă ameninţaţi, domnule?

— Draga mea, nu ameninţ niciodată. Prezint faptele şi îţi permit să îţi alegi calea. Dar cred că ţi-am răpit suficient timp în această seară. De fapt, nu am vrut decât să mă prezint. Se înclină. Doar că nu mă aşteptam să te găsesc atât de fermecătoare. Seară bună, Lady Sophia.

Cu mâinile tremurând, nu aşteptă ca el să dispară, ci se răsuci pe călcâie şi dădu fuga în sala de bal. Ajunsă înăuntru, îşi frecă braţele, căci îngheţase până în măduva oaselor. Deşi nu fusese atât de frig pe terasă, se pare că nu reuşea să se încălzească. Nu i-ar fi prins rău un pahar de brandy în clipa aceea.

— Draga mea, te căutam. Tatăl ei, cu sprâncenele arcuite de îngrijorare, apăru în faţa ei. Privi spre terasă, apoi spre ea. Ai fost afară? Singură?

Ea îşi îndreptă umerii, hotărâtă să nu-i dea motive de îngrijorare.

— Doar câteva clipe. Nu te teme, nu a mai fost

nimeni cu mine.

— Păcat, mormăi el. Dacă ai fi fost compromisă, măcar aş fi avut un nepot în curând.

— Tată! Doar nu vorbeşti serios.

El se înclină şi o sărută pe frunte.

— Bineînţeles că nu. Dar sunt nerăbdător să am un nepot. La fel şi mama ta vitregă. Mai mult, căsătoria ţi-ar îngădui o mai mare libertate, Sophie.

„Dumnezeu să-i ajute pe cetăţenii Londrei, într-un asemenea caz", gândi ea cu ironie.

— Presupun că e adevărat, deşi sunt cât se poate de fericită cu viaţa mea.

— Eşti? El îşi înclină capul, scrutând-o cu privirea. Nu sunt atât de sigur. A trecut ceva vreme de când nu mai eşti fata lipsită de griji pe care o cunoşteam. Trei sau patru ani, aş spune.

Ea se luptă să nu reacţioneze, deşi ştia exact perioada la care se referea. Prima dată când ea şi Quint se sărutaseră, iar el îi ceruse permisiunea de a o curta. Refuzul ei. Logodna lui. Fusese o perioadă foarte întunecată, însă îşi revenise.

— Nu-i aşa?

— Sunt bine, tată. Să mă dau pe balustradă mâine, ca să-ţi dovedesc?

El râse înfundat.

— Tare mi-ar plăcea să-i văd faţa mamei tale vitrege, dacă ai face-o.

Sophie zâmbi larg, cu acest gând în minte. Marchiza nu ar accepta niciodată aşa ceva.

— Aproape nu-mi vine să cred că s-a căsătorit cu tine, ştiind că ai o fată atât de neastâmpărată.

— Dragostea înfruntă multe, Sophie. Suntem dispuşi să trecem cu vederea multe celor care ne cuceresc inimile.

Ea îşi strecură braţul pe sub al lui, lipindu-şi cotul de el şi odihnindu-şi capul pe umărul lui.

— Cum de ai ajuns să fii atât de înţelept?

— După aproape douăzeci şi opt de ani de când sunt tatăl celei mai deştepte şi mai curajoase fete din toată Anglia, presupun. O bătu pe mână. Din pricina asta ştiu că speri să mă răzgândesc cu privire la căsătoria ta în acest sezon.

Ea înţepeni şi încearcă să se desprindă de el, dar el o ţinu strâns.

— Nu, nu fugi. Faci asta de fiecare dată când încerc să discut despre acest subiect. Trebuie să-ţi înfrunţi temerile pe care le ai faţă de căsătorie şi să le depăşeşti.

— Şi crezi că, dacă îmi dai un termen, vei reuşi?

— Da. Arătă înspre mulţimea de lorzi eleganţi care umblau de colo-colo. Poţi să alegi ce doreşti din mulţimea de bărbaţi eligibili de aici. Aşa că alege unul şi să încheiem, draga mea. După aceea, îmi pot continua viaţa.

Însă parada de bărbaţi sclivisiţi, cu tunsori perfect aranjate, din încăpere, nu o mişca absolut deloc. Nu exista decât un singur bărbat pe care îl dorea, un bărbat dezordonat, distrat, inteligent şi chipeş.

Bărbatul care spusese deja că nu o va lua niciodată în căsătorie.

Capitolul 17

Colton şi Winchester sosiră înainte de ora zece, a doua zi dimineaţa.

Quint era în biroul lui, bând ceai şi lucrând, cu Canis ghemuit la picioare lui şi când intrară cei doi prieteni. Aveau florete – acele săbii lungi, subţiri, folosite pentru scrimă. Quint puse peniţa jos şi se frecă pe frunte. Nu putea să aibă nicio clipă de pace?

— Eşti gata să pierzi? întrebă Winchester, privindu-l,

împreună cu Colton, şi aşteptând.

— Ce puneţi la cale? vru să ştie.

— Să exersăm, Quint. Îţi aminteşti? Winchester ridică floreta şi fandă înspre un adversar imaginar.

— Da, ştiu ce înseamnă să exersezi. Dar de ce acum? De ce aici?

— Ai prefera să ne întâlnim la Angelo? întrebă Colton. Aş avea ceva timp în după-amiaza asta.

— Şi eu, adăugă Winchester. Poate că ar fi mai bine, căci…

— Nu vreau să merg la Angelo, spuse Quint repezit. Şi nu am nevoie de exerciţiu. Nu astăzi.

— Toată lumea are nevoie de exerciţiu. Chiar şi geniile încăpăţânate. Haide, Quint, îl mustră Colton.

Quint oftă şi se frecă pe ceafă. Cei doi aveau un scop clar, şi nu-i plăcea să-i dezamăgească, dar n-avea ce face.

— Nu ştiu ce speraţi să realizaţi, dar vă pierdeţi timpul amândoi.

Colton îi dădu un cot lui Winchester.

— Îmi place să pierd vremea. Ţie?

— Mă dau în vânt după asta. Nu îmi trece nimic altceva prin minte, un lucru pe care aş prefera să-l fac astăzi.

Zâmbiră amândoi prosteşte.

Quint îşi lăsă capul pe speteaza scaunului.

— Vă comportaţi ca nişte copii.

— Adevărat. Şi nu uita ce se întâmplă când copiilor nu li se face pe plac.

— Colton, ai de gând să faci scandal?

Ducele ridică din umeri.

— S-ar putea. Dumnezeu ştie că o văd pe Olivia făcând asta suficient de des. Acum ridică-te, viconte leneş. Mergem în sala de bal.

— E închisă, suspină Quint. Nu a mai fost folosită…

— De când Lady Sophia te-a provocat la o partidă de

scrimă?

Winchester ridică din sprâncene. Servitorii tăi vorbesc, Quint.

Acum, haide să mergem.

Quint nu avu de ales şi îşi încuie lucrarea, urmându-i pe cei doi pe scări, până în sala de bal. Taylor dăduse perdelele la o parte pentru a lăsa lumina dimineţii să intre, crăpând chiar câteva ferestre, pe care pătrundea aer proaspăt. Începură să-şi scoată toţi trei hainele, jiletcile şi lavalierele, până când rămaseră doar în cămăşi. Quint îşi răsfrânse manşetele, dezvăluindu-şi antebraţele.

Colton îi înmână floreta lui Quint şi se aşeză pe unul din scaunele care fuseseră aduse. Quint îşi dezmorţi umerii şi genunchii, gândindu-se. Ei trei se luptaseră atât de des de-a lungul anilor, încât ştia exact cum se va desfăşura partida. Winchester era cu aproape zece centimetri mai înalt decât el, dar contele îşi pierdea răbdarea repede. Quint nu trebuia decât să rămână calm şi să îl obosească.

*

Winchester atacă primul, şi începu un tir continuu de parări şi împunsături. Quint îl învinse cu uşurinţă, fără să facă un efort prea mare. Acesta era întocmai planul său, să-şi păstreze puterile.

— Cum a fost balul de la Portland, de aseară, Colt? întrebă Winchester, şfichiuind cu floreta în jos.

— Lipsit de evenimente. Însă am avut ocazia să stau de vorbă cu Lady Sophia câteva momente.

Picioarele lui Quint ezitară o clipă, pierzându-şi echilibrul, şi trebui să se clintească din loc pentru a-l împiedica pe Winchester să-l lovească.

— Într-adevăr? continuă Winchester. A avut ceva interesant de spus?

— Nu. Am fost întrerupţi, iar ea a plecat aproape

imediat după aceea, cu MacLean şi cu mătuşa acestuia.

Quint simţi că se încruntă. De ce l-ar fi lăsat Sophie pe MacLean să o însoţească acasă? Chiar nu-i păsa deloc de reputaţia ei?

În timp ce încerca să proceseze acest lucru, Winchester spuse:

— A plecat de la bal cu MacLean? Eşti sigur?

— Am văzut-o cu ochii mei. Care crezi că e treaba?

Quint scrâşni din dinţi. Fandă înainte. Mai întâi fusese la plimbare cu MacLean, iar acum o însoţea acasă. Scoţianul îi făcea, evident, curte. Întrebarea era cât îl încuraja Sophie?

— N-aş putea spune, răspunse Winchester. Quint, tu şi Sophia sunteţi prieteni. A pus ochii pe MacLean?

— Nu, spuse el răstit.

Fandă la stânga, apoi atacă din dreapta. Winchester pară, iar Quint reveni cu o ripostă la care prietenul să nu se aştepta.

— Iisuse, Quint, mormăi Winchester, făcând un pas în spate şi contracarând.

— Sper că ştie ce face, spuse Colton. MacLean are un şirag de inocente în urma lui, dacă e să dăm crezare zvonurilor.

Fruntea lui Quint se îmbroboni de sudoare. Continuă să îşi modifice strategia de atac pentru a-l deruta pe Winchester.

— Nu este interesată de MacLean, spuse el, deşi nu întrebase nimeni.

— Posibil să ai dreptate, deşi sunt încă nedumerit de ce nu a dus-o direct acasă.

Quint îngheţă, iar lama lui Winchester aproape că îi atinse umărul. Quint se întoarse, ţintuindu-l cu o privire cruntă.

— Unde, mai exact, a dus-o MacLean?

— Ciudat. Chipul lui Colton nu dezvăluia nimic. S-au

dus la Pretty Kitty. MacLean a intrat pentru câteva momente, lăsând-o pe Sophia şi pe mătuşa lui în trăsură.

Quint îşi simţi trupul cuprins de căldură, de parcă ar fi înghiţit o flacără. Furia îi ardea pântecul, gâtul, ajungându-i până la rădăcinile părului.

— A lăsat-o în trăsură? În faţă la Pretty Kitty?

— Şi mie mi s-a părut ciudat. Vreau să spun, ce treabă avea MacLean într-unul din localurile destinate jocurilor de noroc ale lui O'Shea, la care să trebuiască să fie însoţit de o doamnă cuviincioasă?

Mormăind, Quint se năpusti şi îşi reînnoi atacurile asupra lui Winchester. Era mai furios decât fusese vreodată în viaţa lui. Avusese cu ea această discuţie. Îi spusese să înceteze cu nesăbuinţele şi să vină la el ori de câte ori avea nevoie de ajutor, nu să meargă la MacLean. Nimeni în afară de el, la naiba.

Mormăiau amândoi, acoperiţi de sudoare, în timp ce îşi încrucişau floretele iar şi iar. Quint nu se putea opri. Se simţea posedat, ca şi când corpul şi mintea lui ar fi fost complet separate.

*

Una era să îl urmărească pe Tolbert, păzită de Jenkins. Dar să umble prin tot oraşul cu MacLean? Şi ce-i spusese acestuia cu privire la motivele pentru care vizita Pretty Kitty? Data viitoare când o va vedea… habar n-avea de ce ar fi în stare, dar ar face bine să fie pregătită pentru orice.

— Quint!

Se opri, percepând cu greu strigătul. Când ceaţa se destrămă, văzu că îl încolţise pe Winchester, lipindu-l de perete, iar Colton îl prinsese de braţ. Gâfâind, lăsă arma jos.

— Pentru Dumnezeu, omule, răsuflă Winchester cu

greu, aplecându-se să-şi pună mâinile pe genunchi. Ce încerci să faci, să mă ucizi?

Colton luă cu blândeţe, însă hotărât, floreta din pumnul lui Quint.

— Ajunge cât am exersat pe ziua de azi.

*

Luna tocmai dispăruse după un strat de nori când Sophie intră în grădina lui Quint.

Avusese câteva zile frustrante. Faptul că îl pierduse pe Tolbert cu o seară în urmă la Pretty Kitty fusese un dezastru. Contele intrase şi se furişase prin dos, se pare. Ceea ce îl făcea să pară şi mai vinovat, în opinia lui Sophie. Ştia că era urmărit? Ea şi MacLean stătuseră departe, nevăzuţi, astfel că părea improbabil.

Plănuia să-l urmărească pe Tolbert din nou în seara aceea, dar voia să-l vadă pe Quint mai întâi. Mereu îi îmbunătăţea starea de spirit. Nu va sta mult, doar cât să mai îndepărteze puţin din negura care plutea deasupra ei.

Canis apăru de după un tufiş, fericit să o vadă. Întinse mâna şi îl scărpină între urechile zburlite.

— Ai avut grijă de el? şopti ea, în timp ce câinele îi linse mâna. Aşa, bun băiat. Nu se vedea nicio lumină prin ferestrele casei. Dacă nu şi-ar fi făcut câinele apariţia afară, s-ar fi gândit că se dusese la culcare. Îi veni o imagine în minte, cu Quint gol sub aşternuturile albe şi proaspete, şi simţi căldura împrăştiindu-i-se din pântec până în vârful sfârcurilor. Se gândise la ultima lor seară împreună de multe ori. Fusese… incredibil. Dar mereu era, de fiecare dată când o săruta. Când ajunse la treptele de pe terasă, aproape că se împiedică. Quint era acolo, cu braţele încrucişate, stând pe balustradă şi privind-o ţintă. Expresia lui era umbrită, iar linia aspră a maxilarului nu i se mişca şi nu tresărea. Resimţi apăsarea privirii în timp ce

înainta spre el.

— Bună seara, spuse ea pe un ton nesigur. El rămase nemişcat, tăcut. Era supărat? Furios? Bolnav? Să vin altă dată? Mâine, poate?

— Nu, ar trebui să stai, spuse el cu o voce ciudat de încordată, ca să mă pui la curent cu investigaţiile tale. Vreau să aud toate detaliile legate de ce ai aflat cu privire la vinovăţia lui Tolbert.

— Nu ar trebui să dureze mai mult de un minut. S-a dovedit mai dificil să-l găsesc decât mi-am imaginat.

— Chiar? Deşi ai avut atâtea ajutoare?

Sublinie ultimul cuvânt, iar ea se încruntă.

— Am aflat aseară că va participa la evenimentul de la Portland. L-am urmărit de acolo până la Pretty Kitty, dar l-am pierdut. A ieşit pe uşa din dos.

— Doar tu l-ai urmărit?

— Nu. Lordul MacLean m-a însoţit. În liniştea aceea asurzitoare, Sophie înţelese brusc. Dumnezeule, eşti gelos pe MacLean.

— Nu fi absurdă. Motivul pentru care sunt furios este că ţi-ai asumat un asemenea risc. Că l-ai lăsat pe MacLean să te ducă la Pretty Kitty, rămânând în trăsură, în timp ce el a intrat înăuntru. De ce ţi s-a părut a fi o idee bună?

— Trebuia să îl urmăresc pe Tolbert, însă MacLean a insistat să mă ducă acasă. Nu am avut de ales decât să îl rog pe MacLean să mă ajute. Şi n-ai spus tu că nu e înţelept să umblu prin aceste părţi ale oraşului singură? Am găsit, în sfârşit, un însoţitor şi acum te superi din pricina asta. Hotărăşte-te, Quint.

— A încercat ceva MacLean?

Ea clipi şi avu nevoie de o secundă pentru a-i urmări saltul de logică.

— Să încerce… O! Îşi puse mâinile în şolduri. Nu, nu a încercat nimic. Eram însoţiţi, om ridicol ce eşti!

Quint răspunse batjocoritor:

— A, da. Mătuşa lui, care este, fără îndoială, în vârstă, destul de surdă şi care, probabil, a dormit de-a lungul întregului drum. O alegere minunată.

De unde ştiuse? Cu toate acestea, nu avea nicio intenţie să recunoască.

— Nu prea contează. Nu este interesat de mine. De fapt, mi-a spus că îi amintesc de surorile lui.

— Sincer, nu crezi aiureala asta, nu-i aşa?

— Ba, întâmplător o cred. Deşi nu prea are importanţă, căci eu nu sunt interesată de el. Înaintă pe treptele terasei, gata să plece şi să lase toată conversaţia în urmă. Voi reveni după ce te vei calma.

„Poate luna viitoare."

Când ajunse în grădină, o mână pusă pe umărul ei o întoarse. Chipul lui Quint, dur şi necruţător, o privea crunt.

— Nu pleca, Sophie. Nu de data asta. Vrei un însoţitor în aventurile tale nocturne? Bine, haide să mergem.

Făcu un gest, arătând spre dosul casei.

— Mă vei însoţi? Cu trăsura?

— Da, spuse el scrâşnind din dinţi.

Îl simţea vibrând şi îi vedea pulsul galopându-i la baza gâtului. Răsufla precipitat, dar nu era sigură că din pricina furiei sau a agitaţiei că părăsise casa. Poate din amândouă motivele. O parte din ea voia să-i forţeze mâna, să îl ducă la trăsură, pentru a vedea ce se întâmpla. Dar era pregătit? Oare îl împingea prea departe, prea repede?

— Ideea că am mers cu MacLean te supără atât de tare?

În loc să-i răspundă, el scoase o sticlă maro din buzunarul jiletcii. Îndepărtă dopul, duse sticla la gură şi sorbi tot conţinutul, în timp ce punea fiola la loc în buzunar, ea întrebă:

— Ce-a fost asta?

— O tinctură de rădăcină de valeriană. Am trimis un lacheu să mi-o cumpere în după-amiaza asta.

— Aveam o mătuşă care a folosit-o o dată pentru insomnii. A adormit imediat. Eşti sigur că este înţelept?

— Sunt sigur. Haide să plecăm.

Quint rămase cu ochii închişi, sprijinindu-şi capul pe spătarul scaunului, în timp ce trăsura se hurduca pe străzile din Londra. Simţea doar o vagă anxietate sau chiar deloc, cel puţin nu încă. Pulsul părea a fi normal. Respira regulat. Însă se simţea confuz, ca şi când ar fi avut un ghem de păianjeni în minte.

— Ţi-e rău?

— Nu, răspunse el. Tinctură îşi face efectul.

— Sau poate că nu ai nevoie de ea.

— Vom vedea.

La început, nu dorise să plece în călătorie înghiţind tinctura. Era imperativ să găsească o soluţie pe termen lung, care nu se baza pe rădăcină de valeriană, pe apă de portocale, pe laudanum, pe alcool sau pe orice altceva ce i-ar fi putut afecta simţurile de-a lungul timpului. Trebuia să găsească o cale de a-şi calma mintea fără plante medicinale sau alcool.

Fusese pur şi simplu… disperat. Gândul că ea se plimba cu MacLean prin oraş fusese mai mult decât putea îndura. Aşa că recursese la o soluţie temporară pentru a o putea însoţi. Spera doar că nu va trebui să facă vreun calcul sau să-şi pună vreo întrebare filosofică profundă pe parcurs.

Sophie, în veşmintele lui Sir Stephen, se foi pe scaun, iar foşnetul hainelor ei atingea uşor pielea lui Quint. Bine că avea ochii închişi; vederea pantalonilor ei – prin care se distingeau picioarele lungi şi coapsele tari – îi făcea întotdeauna sângele să clocotească. Aştepta cu nerăbdare întoarcerea acasă. Efectele tincturii o să dispară până atunci, spera el.

— De ce mergem spre Covent Garden? o întrebă.

Deşi nu putea vedea, numărase cotiturile. După estimarea lui, tocmai trecuseră de Picadilly.

— Veştile de la valetul lui Tolbert spun că acesta intenţionează să treacă pe la White, apoi pe la Madame Hartley. Plănuiesc să ajung la Madame întâi şi să aştept acolo. În felul acesta, nu îl voi pierde din nou.

— Îţi pierzi timpul. După cum spuneam, pe baza observaţiilor mele, nu văd cum ar putea fi Tolbert ucigaşul tău.

— Cred că te înşeli, spuse ea. Şi-o imagina ridicându-şi bărbia în timp ce continua: A fost ultima persoană care a văzut-o pe Pamela în viaţă. A forţat-o să plece pe furiş şi să se întâlnească cu el. A drogat-o şi-a scos-o prin dos, apoi a ieşit pe uşa din faţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Quint pufni.

— Ultima variantă ar necesita o mare doză de noroc. Catul de sus al stabilimentul lui Madame este aglomerat şi există un paznic la uşa din dos. Şansa ca Tolbert să reuşească să o răpească fără a fi văzut este foarte mică.

— Nu mi-am dat seama că îţi sunt atât de familiare detaliile stabilimentului lui Madame.

Furia din vocea ei îl făcu să zâmbească ironic.

— Eşti geloasă, Lady Sophia?

Ea nu spuse nimic.

Îi displăceau tăcerile ei. Fiindcă rareori era tăcută, unul dintre lucrurile pe care le aprecia cel mai mult la ea. Era ca şi când ar fi adus viaţă oriunde mergea.

— Ca să fie clar, spuse el, aşteptându-i reacţia, am plătit pentru servicii de acest fel de două ori, o dată la optsprezece ani şi încă o dată la douăzeci. Prima a fost o brunetă numită Beth, care ştia să facă un truc cu limba…

— Quint!

Deşi rămase cu ochii strâns închişi, îşi imagina stânjeneala indignată a lui Sophie. Zâmbi larg.

— I-am scos atât pe Colton, cât şi pe Winchester de-acolo, o dată sau de două ori de-a lungul anilor. Dar în seara aceasta cred că voi sta în trăsură.

— Eşti sigur? Nu ştiu cât vei aştepta. Ar trebui să te întorci acasă…

— Nu, e riscant să rămâi singură într-un asemenea loc.

— Uiţi că fac asta de un an. Pot să-mi port singură de grijă.

— Iar tu uiţi că eu ţi-am cusut de curând o rană destul de mare la picior. Aş prefera să nu repet experienţa aceea prea curând. Dacă ai nevoie de mine, trimite-l pe Mulrooney să mă cheme.

— Îţi faci griji că voi îl ruga din nou pe MacLean să mă ajute, spuse ea amuzată, în timp ce trăsura încetini. Aproape am ajuns. Mă voi întoarce când voi putea. Apoi, îl vom urmări pe Tolbert, pentru a vedea unde merge.

Capitolul 18

— Încă doi şilingi, Sir Stephen.

Sophie făcu o grimasă. Juca whist de peste o oră, partenerul său fiind un viconte mai în vârstă care nu prea reuşea să ţină socoteala cărţilor. Drept urmare, Sir Stephen pierduse deja cinci şilingi în faţa adversarilor. Bine că economisise ceva bani pentru cheltuielile mărunte. Obiceiurile lui Sir Stephen erau al naibii de costisitoare.

Vorbise scurt cu Madame la sosire. Aceasta era extrem de îngrijorată din pricina decesului Pamelei. Ideea că una dintre fetele ei fusese ucisă atât de brutal nu-i cădea bine matroanei. Sophie o asigurase că bărbatul responsabil va fi pedepsit.

După ce o va putea dovedi.

Sophie îşi studia cărţile din mână, când auzi o voce spunând:

— Putem să facem un joc?

„Nu, era imposibil.” îşi ridică brusc capul. Robert şi un alt bărbat stăteau lângă masa ei, cu expresii nerăbdătoare pe chip. Îşi încleştă mâinile în poală, iar trupul îi încremeni. Înainte să se poată mişca sau decide ce să facă, doi dintre bărbaţii de la masa ei acceptară să se ridice, inclusiv partenerul ei. „Draci împieliţaţi!”

Robert se aşeză în faţa ei, iar prietenul lui, în stânga.

— Contele de Reddington, spuse Robert prezentându-se. Nu cred că ne-am mai întâlnit până acum.

— Sir Stephen Radcliff, mormăi ea, încercând să-şi ferească faţa.

Ochelarii îi păcăleau pe cei mai mulţi, dar Robert o cunoştea îndeaproape. Nu era înţelept să-l lase să o privească mai bine, de la o asemenea distanţă.

Cărţile se împărţiră şi începu licitaţia. Sophie îşi ţinea cărţile în dreptul feţei. Robert părea mai interesat de băutură decât de joc, ceea ce îi convenea lui Sophie. Prietenul lui nu îi era străin, dar era doar o cunoştinţă întâmplătoare, iar cei doi nou-veniţi pălăvrăgeau în timp ce jocul se derula.

Anii fuseseră mai blânzi cu Robert decât sperase ea. Era încă destul de atrăgător, cu ochii săi albaştri fumurii şi cu gropiţa din bărbie. O şuviţă din părul său scurt şi negru îi cădea pe frunte, ca din întâmplare, deşi ea ştia că fusese aranjată astfel dinadins.

Când discuţia ajunse la femei, Sophie scrâşni din dinţi.

— Reddington, pe cine ai în minte pentru seara asta? Blonda aceea drăguţă de săptămâna trecută a fost o bucată pe cinste. Ar trebui să o încerci.

— Nu m-am hotărât. Îşi termină brandy-ul şi flutură paharul gol înspre un lacheu, cerând altul. Poate că ar

trebui să iau două în seara aceasta.

„Două femei deodată?”

— Ai chef de ceva condimentat, hm?

— Întotdeauna. Sophie îl văzu cu colţul ochiului pe Robert rânjind. Trebuie să profit la maximum de Londra, cât sunt aici. Dumnezeu ştie că în Ţara Galilor nu e pic de distracţie.

Cei doi continuară să pălăvrăgească, amândoi vădit afumaţi, iar Sophie nu-i mai ascultă. Nu o interesa să-l audă pe Robert deplângând realităţile vieţii pe care o alesese în mod deliberat.

„Nu se cade ca doamnelor să le placă atât de mult.”

Resimţi o satisfacţie maliţioasă când află că mariajul lui Robert nu era unul fericit. Ca să nu mai pomenească de doza sănătoasă de uşurare că nu sfârşise prin a se lega pe viaţă de el. Erau, evident, nepotriviţi din toate punctele de vedere.

„Bărbatul potrivit s-ar aşeza în genunchi, mulţumind cerului că eşti în patul lui.” Simţi un ghem de emoţie în gât. Lui Quint îi plăcea entuziasmul ei. O încuraja să nu se abţină şi să nu încerce să se prefacă.

Iar el fusese la fel de disperat după ea pe cât fusese ea după el. Îi plăcea să ştie că îl putea face să-şi piardă controlul. După privirea de mai devreme din ochii lui, când sosise îmbrăcată ca Sir Stephen, nu încăpea îndoială că şi seara aceasta urma să fie una încinsă.

— … virginele nu prea merită să-ţi pierzi timpul cu ele, îl auzi ea spunând pe prietenul lui Robert, atrăgându-i atenţia.

— Nu e adevărat, spuse Robert, cu vocea un pic cam ridicată. Trebuie doar să ştii cum să le iei.

— Parcă ai vorbi despre cai.

— Exact.

Lui Sophie începu să-i clocotească sângele, iar urechile i se înroşiră.

Încercând să rămână calmă, puse cartea pe masă şi sorbi din whisky-ul îndoit cu apă.

— Toate femeile, continuă Robert, au nevoie de mâna fermă a unui bărbat pentru a le călăuzi. Pentru a le arăta cum să-şi exprime pasiunea. Trebuie să strecori căpăstrul cu grijă, ca să o poţi călări.

— Şi care ar fi căpăstrul acela, mânerul de la pompa ta? Râseră amândoi sarcastic, iar Sophie îşi înfipse unghiile în coapse. Mai auzise vorbe deocheate, dar acum era diferit. Era plin de ură. Şi o făcea să vrea să şteargă zâmbetul batjocoritor, de beţiv, de pe faţa lui Robert, pocnindu-l.

— Dacă e nevoie, răspunse Robert. Femeile pleacă din patul meu cu un zâmbet larg pe faţă, asta-i sigur.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce am văzut-o pe frumoasa Lady Sophia călcându-te pe picior cu o seară în urmă?

Lui Sophie începură să-i ţiuie urechile, iar trupul să-i vibreze de teamă şi de furie. Dacă îndrăznea cumva…

— Se lasă mai greu, atâta tot. Dar ştiu eu cum să o iau. Va veni implorând, în scurt timp. La urma urmelor, am avut-o…

Cu un strigăt, Sophie se aruncă peste masă la Robert, doborându-l cu tot cu scaun la podea. Nu îşi plănuise reacţia şi nici nu o premeditase; era doar o furie orbitoare, care îi lua minţile. Băuturile şi cărţile se împrăştiară pe podea. Nu mai atacase pe nimeni în viaţa ei, nici măcar nu se gândise la aşa ceva, dacă bărbatul nu ar fi spus nimic. Dar acum, clocotind de furie, ridică pumnul şi îl lovi direct în ochi.

Mâini puternice o ridicară de pe Robert, care avea o expresie absolut uluită. Sophie se zbătu o clipă, apoi se linişti, în timp ce Mulrooney, portarul lui Madame, o târa afară din încăpere.

— Haide! Toţi cei care sar la bătaie sunt daţi afară.

După ce-şi reveni din şoc, faţa lui Robert se contorsionă de o furie aprigă.

— Vei fi contactat de secunzii mei! ţipă el.

— Perfect! strigă ea. Abia aştept să-ţi trag un glonţ în inimă, porc împuţit ce eşti!

*

Uşa trăsurii se deschise brusc.

— Flăcăul acesta e cu dumneavoastră, milord?

Quint deschise ochii şi clipi spre Mulrooney, care îl ţinea pe Sir Stephen, bosumflat, de guler.

— Da, e.

Mulrooney îl urcă pe Sir Stephen înăuntru. Sophie, răvăşită şi îmbujorată, se prăbuşi pe scaun. Evită privirea lui Quint, ridicându-şi sfidătoare bărbia.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Mulrooney.

Portarul păru că se abţine să nu zâmbească.

— A sărit la bătaie, milord. S-a aruncat peste masa de cărţi şi l-a pocnit pe contele de Reddington direct în ochi. Trase cu ochiul spre Sophie. Frumos croşeu aveţi, domnule.

Sophie încuviinţă din cap scurt, fără a spune ceva.

— Mulţumesc, Mulrooney, spuse Quint, punând o monedă în palma portarului. Îl conduc eu pe flăcău acasă.

— Prea bine, milord.

Mulrooney închise uşa şi, în lumina felinarului, se întoarse în bordel.

Quint îşi îndreptă atenţia asupra lui Sophie, care stătea cu braţele încrucişate şi bătea din picior nerăbdătoare.

— Ai sărit la bătaie cu Reddington? De ce?

— Nu contează. Mergem?

Bătu cu pumnul în acoperiş.

Jenkins deschise uşiţa.

— Încotro, domnule?

— Acasă la mine, răspunse Quint, iar trăsura se urni din loc.

Cu privirea aţintită în întunericul de afară, Sophie părea să nu aibă chef de explicaţii. O lăsă un minut să se calmeze. În cele din urmă, când respiraţia îi reveni la normal, întrebă:

— Spune-mi de ce l-ai lovit pe Reddington, Sophie.

— E un porc.

— La fel şi Colton, însă nu l-ai pocnit niciodată în faţă. Povesteşte-mi ce a spus sau a făcut Reddington, de te-a supărat.

Ea clătină vehement din cap, strângând ferm din buze.

— Îmi va lua mai puţin de o oră să aflu singur, ştii. Ai putea să-mi spui *kotyonok,* o rugă el încet.

— E un ticălos nemernic şi dezgustător.

El clipi de câteva ori, surprins, şi începură să-i plutească prin minte ipoteze cu privire la ce se întâmplase. Ce fusese în capul lui, să o lase să intre singură? Controlându-şi furia îndreptată asupra lui însuşi, întinse mâna şi o trase la el în poală. Ea se opuse întâi, dar el era mai puternic. O cuprinse în braţe, îi scoase ochelarii şi o adăposti la pieptul lui. Ura că nu fusese înăuntru să o protejeze de ceea ce se întâmplase.

În cele din urmă se relaxă şi îşi lăsă capul în curbura gâtului lui. El o sărută pe frunte.

— Te-a atins?

Ea icni.

— Nu, Quint, nu. Nu asta. A… Expiră, răsuflând sacadat. A spus o grămadă de minciuni.

— Despre Lady Sophia?

Tăcerea ei fu răspunsul căutat. Aşadar, cine era Reddington pentru ea? Căci Sophie nu ar fi atacat un străin în public, mai ales deghizată. Apoi îl trăsni ideea.

Contele de Reddington preluase titlul cu patru ani în urmă, sau cam aşa ceva, după ce fratele său murise pe neaşteptate. Înainte de asta, fusese cunoscut în societate drept lordul Robert Langley.

Lucrurile se legară de la sine.

Bărbatul care îi răpise fecioria lui Sophie. Bărbatul pe care îl iubise, cu care voise să se căsătorească.

Reddington era cel care o respinsese, o făcuse de ruşine, în timpul debutului ei. Cel care o rănise.

Furtuna se adună în pieptul lui Quint, o năvală de furie şi o nevoie de protecţie pe care nu o mai simţise niciodată. Sophie nu meritase cruzimea lui Reddington. Era onestă, pasională şi mult prea bună pentru cei de teapa lui Reddington. Acesta îi frânsese inima, iar acum o ponegrea în public.

Inacceptabil. Înnebunitor.

O alină – pe ea, dar şi pe sine însuşi – mângâind-o pe spate.

— Sunt mândru de tine, *psihi mou.* Eşti cea mai puternică şi mai curajoasă femeie pe care o cunosc. Reddington e un prost.

Îl surprinse când o văzu izbucnind în lacrimi.

O strânse mai tare, urând faptul că cineva o făcuse să plângă, urându-l pe Reddington şi pe sine pentru că nu era demn să o ia în căsătorie. Ar fi trebuit să intre cu ea, dându-i lui Reddington o mamă de bătaie cum nu mai văzuse până atunci. În schimb, rămăsese ascuns în trăsură, ca un bătrân nevolnic.

Sophie plânse în hohote, suspinând, cum nu se cuvenea unei doamne, sfâşiindu-i vintrele lui Quint. Era evident că mai avea încă sentimente pentru Reddington. De aceea nu se căsătorise niciodată; petrecuse ani de zile tânjind după un bărbat care îi frânsese inima. Iar acum că Reddington se întorsese, o rănise din nou.

Quint ştia ce avea de făcut. Soarta lui Reddington era

deja pecetluită.

Când se linişti, ea îi şopti:

— Ţi-am murdărit cămaşa.

— Murdăreşte-o cât vrei, dacă te face să te simţi mai bine. Nu acord atenţie niciodată hainelor.

— Nu pot să cred că am plâns. Nu plâng niciodată.

— Toată lumea plânge, Sophie. Lăcrimarea este o funcţie perfect normală şi necesară. Şi ştiu că nu eşti o femeie care plânge şi care se lasă doborâtă cu una, cu două.

Ea trase cu greu aer în piept.

— Mulţumesc.

— Mie? Nu am făcut nimic. Mai puţin decât nimic, dacă asta ar fi posibil în afara matematicii.

— Simplul fapt că eşti aici, spuse ea, punându-şi palma pe obrazul lui. Să-ţi aud vocea rostind cuvinte precum „lăcrimarea”… mă calmează.

— Să-ţi detaliez aparatul lacrimal, să-ţi explic cum funcţionează lacrimile?

— Da, oftă ea, relaxându-se, lipită de el. Îmi place enorm să te aud vorbind.

Quint era mai mult decât bucuros să-i facă pe plac.

Când ajunseră acasă la el, insistă să o ducă înăuntru. Ea încercă să meargă, dar el nu se lăsă convins, iar după felul tandru în care se purtase cu ea în drum spre casă, ura să-l contrazică. Aşa că îşi lipi faţa de gâtul lui şi se ţinu de el, mirosul ei familiar strecurându-i-se în plămâni pentru a o calma.

Făcuse progrese atât de mari în ultimele două săptămâni. De la groaza de a ieşi din casă ajunsese să meargă cu trăsura şi să se plimbe prin grădină. Nu va mai trece mult şi va merge călare pe Rotten Row la oră de vârf.

— Nu l-am găsit pe Tolbert, spuse ea, în timp ce el urca agale treptele terasei.

— Uită de Tolbert. Nu e omul pe care îl cauţi.

De unde era Quint atât de sigur? Ceva legat de Tolbert o deranja. Oare doar din pricină că nu îl plăcea sau era mai mult de-atât?

— Quint, le datorez femeilor…

— Şi îl vei găsi. Dar nu astăzi. Intră în casă şi închise uşa cu cizma. Astă-seară eşti a mea.

Cum servitorii dormeau, casa era absolut tăcută când o apucă pe scări.

Câteva secunde mai târziu erau în apartamentele lui, unde o aşeză pe aşternuturile de pe pat. Se aşeză să-şi scoată cizmele, apoi se duse la dulap după un prezervativ, pe care îl aşeză pe măsuţa de pe pat. Era mulţumită să îl privească, stând pe o parte, cu mâinile împreunate sub obraz, în timp ce el îşi scotea jiletca şi lavaliera. Îşi trase cămaşa peste cap, apoi îşi scoase pantalonii. Era puternic şi mare, iar mădularul pe jumătate erect i se legăna între coapsele musculoase, şi i se tăie respiraţia văzându-l.

Începu cu cizmele, apoi se ocupă de restul hainelor ei, nespunând nimic, cu o expresie serioasă şi hotărâtă pe chip. Când rămase complet goală, se întinse deasupra ei, piele pe piele. Era delicios.

Îi găsi gura şi o sărută, încet, liniştind-o. Ea îşi dorea să ştie la ce se gândea, nu fiindcă plănuia să îl oprească din ceea ce făcea, punându-i întrebări. Amândoi păreau să-şi dea seama că nu era momentul pentru cuvinte, că acţiunile erau mai importante. Buzele lui rămaseră lipite de ale ei pentru ceea ce părură a fi ore şi, în curând, îi îndepărtă toată suferinţa şi furia cu sărutări şi mângâieri.

Nu era nicio grabă de data aceasta.

Quint se ocupa de ea cu grijă – mângâindu-i părul şi privind-o ţintă, cu ochi tandri şi blânzi –, şi toate sentimentele pe care în mod normal le ţinea îngropate ameninţau să o copleşească. Se forţă să îndepărteze gândurile acelea. Nu era momentul să acţioneze ca o şcolăriţă îndrăgostită. El îşi exprimase deja clar dorinţele

cu privire la viitorul lor, iar ea nu voia un soţ. Nu, ce aveau acum i se potrivea perfect.

Şi evident şi lui, după cum dovedea erecţia din apropierea coapsei ei. Îşi muşcă buza, amuzată de direcţia gândurilor ei.

— Râzi?

— Bineînţeles că râd. Chicotea, incapabilă să împiedice valul de veselie care se revărsa din ea. Sunt goală, la fel ca tine. Eşti pe cale să vâri lucruri în mine. E ridicol, dacă stai să te gândeşti.

El se încruntă.

— E un penis, Sophie. Nu un „lucru”.

Asta o făcu să râdă şi mai tare.

— Nu te mai agita, spuse el răguşit, iar mădularul i se întări şi mai tare. Vreau să fie bine pentru tine.

Ea deveni serioasă instantaneu. Îi prinse mădularul cu degetele şi îl atinse încet, trecându-şi degetul mare peste vârful lui. Îl simţi cutremurându-se.

— Va fi. Mereu mă faci să mă simt bine.

— Sfinte Sisoie, răsuflă el când ea o făcu din nou. Ador să mă atingi.

— Atunci nu mă voi opri.

Îi sărută uşor linia dură a maxilarului.

— Of, Doamne, Sophie. Se împinse în strânsoarea ei. Mă faci să mă pierd cu totul.

Se înflăcără, iar dorinţa îi creştea în pântec, în timp ce ea îi freca mădularul. El scotea icnete şi gemete, cu ochii închişi şi cu muşchii tresăltând. Ea se topea după sunetele dezlănţuite de plăcere, văzând ce efect putea avea asupra lui. Se simţea plină de o putere îmbătătoare oferind plăcere unui bărbat, în special când bărbatul acela era Quint, care avea un autocontrol permanent.

El îşi împreună degetele cu ale ei, oprind-o, şi îi ţintui mâinile de pat. O sărută lung şi încet, iar limba lui nu se grăbea deloc, în ciuda mădularului tare de pe coapsa ei.

Adora felul în care o săruta, cu o concentrare şi cu o hotărâre absolute, iar trupul ei răspundea, topindu-se sub al lui. Dat fiind că nu-şi putea folosi mâinile, îşi frecă talpa de dosul piciorului lui, îndemnându-l să se grăbească.

— Damien, spuse ea lipită de gura lui, încetează cu aţâţatul.

— Niciodată, murmură el. Vreau să mă implori.

Nu îi eliberă mâinile, continuând să o lingă până când ea se zvârcoli sub el. Ţinându-i mâinile, alunecă spre sânii ei, lingându-i sfârcurile. Când trase unul din ele adânc în gură, plăcerea îi pulsă între picioare. Gâfâia, disperată după el, tânjind să-şi astâmpere dorinţa arzătoare.

— Acum, Damien, îngână ea.

O trase uşor cu dinţii, făcând-o să se înfioare, şi apoi îi eliberă sânul.

— Nu încă. Nu eşti tocmai pregătită.

Ea clătină din cap, deşi el nu o putea vedea. Era, într-adevăr, cât se poate de pregătită.

Se lăsă în jos, între picioarele ei, şi îi eliberă mâinile. Degetele ei se înfăşurară în jurul buclelor lui dese, ţinându-se de ele, în timp ce el îi săruta interiorul coapselor.

— Atât de frumoasă. Te uzi aşa tare când te satisfaci singură?

O întrebase cu un aer atât de firesc, încât părea cu adevărat interesat, şi nicidecum dornic să o pună într-o situaţie stânjenitoare sau să o şocheze.

— Habar n-am.

Îi prinse încheietura mâinii drepte şi i-o dirijă spre umezeala adunată în vagin.

— Simte, spuse el. Lasă-mă să te văd atingându-te. Arată-mi, Sophie.

Ridicându-se într-un cot, îl văzu între picioarele ei, cu ochii întunecaţi scânteind şi posedaţi de o curiozitate pură.

Era limpede că se excita privind-o. Constatarea înlătură orice ruşine sau rezervă pe care o avea. Însă când ezită, privirea lui se ridică spre ea.

— Nu există bine sau greşit între noi, *kotyonok*. Nu te voi judeca niciodată şi nu te voi face să te simţi vulgară pentru ce se întâmplă în acest pat. Vreau să te bucuri. Mai mult, îmi place să te văd bucurându-te.

Ştia că o provoca, ştia că el voia să o vadă acceptând ideea că Robert se înşelase. Raţionamentul era atât de simplu, atât de direct, însă putea fi totuşi doar rezultatul gândirii lui logice. Şi, dat fiind că ea nu dădea înapoi în faţa unei provocări, se lăsă pe spate, închise ochii şi începu să-şi exploreze pliurile catifelate şi alunecoase. Îşi trecu vârfurile degetelor prin umezeală. Quint mormăi, un sunet jos de aprobare masculină, iar ea prinse încredere, îndesându-şi un deget înăuntru.

El îi cuprinse încheietura mâinii şi supse degetul cu pricina, strecurându-şi-l printre buze, în căldura gurii lui. Limba i se răsuci în jurul degetului, făcând-o să icnească, în timp ce el îi lingea umezeala dorinţei de pe piele.

— Ador gustul tău, spuse el, punându-i mâna din nou între picioare. Continuă, o îndemnă el şi se întoarse să ia prezervativul.

Cu pulsul trepidând, îşi rostogoli degetul peste mugurele de pe culmea despicăturii ei. Se simţi străbătută de valuri de excitare, arcuindu-şi spatele pe saltea şi scoţând un geamăt. Quint era în genunchi, punându-şi prezervativul, fără a-şi desprinde privirea de la ea. Când termină, îi ridică picioarele, aşezându-i dosul genunchilor în deschizătura coatelor lui îndoite, desfăcându-i-le larg.

— Pune-mă în tine, Sophie.

Ea nu ezită, întinzând mâna între ei şi aşezându-l la intrare. El se împinse înainte şi începu să o invadeze hotărât şi precaut.

— O, Doamne! Da, spuse el. O, la naiba, nu mai pot

aştepta. Împinse din şolduri şi o trase spre el în acelaşi timp, instalându-se în interior, lărgind-o. Te-am rănit?

— Nu. E aşa de bine, Damien. Nu te opri.

El începu să se mişte într-un ritm alert, cu muşchii braţelor flexându-se şi umflându-se, făcând ca şoldurile să li se unească. Ea nu putu decât să strângă cuvertura în pumni, lăsându-se cuprinsă de senzaţiile îmbătătoare, în timp ce el se retrase, umplând-o din nou.

— Atinge-te din nou, îi porunci el, cu o voce răguşită şi groasă. Oferă-ţi plăcere în timp ce te privesc.

Se supuse şi nu dură decât câteva secunde până când totul explodă în jurul lui, cu pereţii contractându-se în convulsii, de-a lungul orgasmului dezlănţuit. Îi strigă numele şi îl simţi înţepenind, în timp ce trupul ei continuă să fie traversat de extazul acela incredibil. Şoldurile lui tresăriră, cu mişcări inegale, şi îşi lăsă capul pe spate, gemând, cu mădularul pulsând în ea.

Când lumea încetă să se mai învârtească, Quint se retrase şi se ocupă rapid de prezervativ. Se prăbuşi pe pat lângă ea, răsuflând greu.

— Dumnezeule, Sophie. Eşti… chiar nu există cuvinte.

— Niciunul? Nici măcar pentru un bărbat atât de elocvent ca tine? îl tachină ea.

Era complet serios când se răsuci cu faţa spre ea.

— Pentru prima dată în viaţă, mi-e greu să explic. Mă faci să mă simt de parcă îmi pierd controlul şi sunt acolo în acelaşi timp. E şi înspăimântător, şi fantastic.

— Dacă te ajută, şi eu simt acelaşi lucru.

După o clipă, el spuse pe nepregătite:

— Nu mă pot căsători cu tine.

— Ştiu. Nu îţi cer asta, Damien. Şi nici nu mă aştept să o faci.

Deja îşi exprimase poziţia în această privinţă. Din multe puncte de vedere, era exact ce crezuse Robert:

suficient de bună pentru a împărţi cu ea, dar nu genul de femeie cu care să te căsătoreşti.

O surprinse să-şi dea seama cât de tare o durea.

— Ai iubit-o pe fata din familia Pepperton? se auzi întrebând.

— Nu, răspunse el iute. Am cerut-o în căsătorie doar pentru că era cea mai curtată fată în anul acela, iar averea mea era îndeajuns de mare încât tatăl ei să nu mă refuze.

Sophie simţi o oarecare uşurare auzindu-l. Nu o iubise deloc pe fătuca Pepperton cea perfectă, dar intenţionase totuşi să o ia în căsătorie. Pentru că acela era genul de soţie pe care şi-l dorea.

— Dar ai plecat după ce a fugit. Ai lipsit luni întregi. Am presupus că…

Suna prosteşte să o spună în clipa aceea, dar presupusese că tânăra Pepperton îi frânsese inima.

— Motivul pentru care am plecat din Anglia are prea puţin de-a face cu Elizabeth. Faptul că logodnica mea a fugit cu un grăjdar a fost stânjenitor, da, însă am supravieţuit unor lucruri şi mai rele. Au fost alte motive pentru care am plecat.

Aşteptă ca el să continue, să-i spună care erau celelalte motive, dar constată cu surprindere că schimbase subiectul.

— Povesteşte-mi ce a spus Reddington în seara aceasta, rosti el cu blândeţe.

— Nimic altceva decât lăudăroşenii. M-a abordat la balul de la Portland, a spus că s-a gândit la mine de-a lungul anilor şi că dorea să reînnoim legătura. Dar voia să spună…

— Ştiu ce voia să spună.

Ea îşi drese glasul.

— A continuat să insiste şi nu voia să mă lase să plec. Aşa că l-am călcat pe picior şi am plecat. Quint înţepeni lângă ea, astfel că ea adăugă: Nu m-a rănit. E o mare

pacoste, dar nu este deloc periculos.

— Şi în seara asta?

— Prietenul lui îl tachina, spunând că văzuse cu ochii lui cum îl refuzase Lady Sophia. Robert a replicat că trebuia doar să mai insiste, că mă avusese deja şi că ştia cum să mă facă să răspund avansurilor lui. Atunci am sărit peste masă şi l-am lovit.

— Să înţeleg că a recunoscut în public că s-a culcat cu tine? întrebă el, cu falca încordată.

— Poate că nu a apucat să rostească toate cuvintele înainte să-l pocnesc, dar cu siguranţă asta a sugerat.

Quint sări în picioare şi începu să umble de colo-colo, fără să-i pese câtuşi de puţin că era gol puşcă. Sophie era fermecată. Lumina focului arunca umbre pe pielea lui fermă şi pe muşchii proeminenţi în timp ce el se mişca furios. Adora să-l privească. Adora să-l asculte, de asemenea. Şi mai era felul în care o ţinuse în trăsură, când plânsese. Ceva se schimbase între ei în această seară, şi conta enorm. Însă nu putea…

„O, la naiba!”

Ştia exact ce era cu acest vârtej care ameninţa să-i năvălească afară din piept. Era inima ei stupidă umflându-se de dragostea pentru Quint. Închise ochii. Îl iubea. O, cerule mare!

— Nu ar fi trebuit nici măcar să îndrăznească să sugereze aşa ceva. Îi pun pielea-n băţ pentru asta, izbucni el, atrăgându-i atenţia.

Îşi îndepărtă din minte gândurile prosteşti despre dragoste şi inimi. Gândurile legate de nuntă, amintiri împărtăşite şi copii năzdrăvani trebuiau înlăturate cu fermitate.

— Nu ai de ce să îţi faci griji, spuse ea încet. L-a provocat pe Sir Stephen şi acesta a acceptat.

— Da?

Se opri, întorcându-se cu faţa spre ea.

— Da, am făcut-o. Iar acum, datorită ţie, ştiu să mânuiesc un pistol.

— Voi fi secundul tău.

Ea îl privi cu grijă.

— Da? Eşti sigur? Când el încuviinţă din cap, ea întrebă: Şi cum vei…?

— Nu te preocupa. Lasă-mă pe mine, te rog, să-mi fac griji în privinţa asta.

Capitolul 19

— Lorzii Reddington şi Pryce, anunţă Taylor.

Quint nu spuse nimic, în timp ce contele şi un alt bărbat intrară în sala de bal. Taylor se înclină şi se retrase. Reddington era chipeş. Era uşor să înţelegi de ce această frumuseţe masculină atrăsese atenţia unei tinere. Avea profilul aristocratic clasic, cu maxilar sculptural. Păr scurt, aranjat. Îmbrăcat elegant. Era, pe scurt, tot ce nu era Quint. Constatarea nu-i îmbunătăţi starea de spirit. Bărbatul acesta avusese inima lui Sophie în mâini şi o aruncase la gunoi. Ce prostănac nesăbuit.

— Nu sunt sigur de ce mă aflu aici. Biletul tău nu a fost prea clar, Quint.

Reddington îşi încrucişă braţele la piept.

— Îmi îndeplinesc îndatoririle ca secund al lui Sir Stephen.

Pe fruntea lui Reddington apăru o cută.

— Ei bine, atunci ar trebui să vorbeşti cu Pryce, aici de faţă. Aranjaţi totul împreună. Quint nu avea nicio intenţie de a lupta cu Reddington nicăieri în altă parte. Poate că prinsese destul curaj încât să meargă într-o trăsură închisă, noaptea, cu Sophie, dar un câmp în zorii zilei era cu totul altceva.

— S-a aranjat. Partea noastră alege săbiile. Şi vom lupta acum.

— Acum? întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Da. Chiar acum. Chiar aici. Cu mine.

Asta îl nedumeri puţin pe celălalt.

— E ceva neobişnuit. Nu aşa se face.

— Aşa o fac eu, Reddington. Vreau satisfacţie şi mi-o vei oferi.

Reddington râse crispat.

— Nu avem nimic de împărţit, Quint. Am fost atacat aseară fără a fi provocat. Sir Stephen m-a asaltat absolut fără niciun motiv. Problema asta ar trebui rezolvată pe un câmp al onoarei.

— Să considerăm că locul acela este sala de bal, atunci. Şi vreau să o rezolvăm acum.

Quint se ridică şi se duse la masă, unde erau aşezate două florete. Luă una.

— În locul lui Sir Stephen?

— Da. Acţionez în locul lui.

— Şi ce fac cei doi aici?

Arătă spre Winchester şi Colton, care nu scoseseră încă nicio vorbă. Quint îşi luă arma şi se îndreptă spre mijlocul camerei, îi susţinu privirea lui Reddington.

— Sunt aici pentru a se asigura că nu te ucid.

Reddington se trase înapoi, îndreptându-şi umerii.

— Dacă ai impresia că mi-e frică de tine, te înşeli. Toată lumea vorbeşte despre tine. Se spune că eşti ţicnit.

— Atunci nu ar trebui să ai nicio problemă în a mă învinge.

Reddington privi spre Pryce, scuturând din cap înspre masă.

— Cine e Sir Stephen pentru tine? îl întrebă el pe Quint, în timp ce secundul său se duse să examineze floreta.

Apărătorile fuseseră scoase, ceea ce făcea săbiile să

fie letale.

— Vărul meu, răspunse Quint.

— Flăcăul are nevoie să fie strunit, să nu te superi că ţi-o spun.

— Nu mă supăr deloc. Ia-ţi arma şi îţi voi dovedi.

Pryce îi aduse floreta lui Reddington, care o verifică, la rândul lui.

— Dacă sperai să îmi vină greu să mânuiesc o sabie, spuse el, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Am studiat cu un maestru francez ani de zile.

— Bine. Poate că vei reuşi să-mi provoci un strop de sudoare înainte de a te învinge.

Reddington îşi miji ochii auzindu-l, iar obrajii i se îmbujorară uşor. Îi aruncă floreta lui Pryce şi se dezbrăcă, rămânând în cămaşă. Quint îşi scosese deja veşmintele de deasupra, astfel că nu făcea decât să aştepte ca Reddington să se pregătească.

Colton făcu un pas şi marcă distanţa dintre ei. Quint şi Reddington îşi ocupară locurile, cu braţele ridicate, în gardă.

— *Allez!* strigă Colton, şi atacară amândoi.

Când avea de-a face cu un nou adversar, Quint adopta o poziţie defensivă pentru început. Îi plăcea să afle obiceiurile oponentului, apoi să le contracareze pentru a câştiga. Reddington nu minţise cu privire la antrenament, dar mişcările lui erau teatrale şi, în plus, mişcările mai cumpătate erau întotdeauna mai bune, iar stilul lui Reddington era prea îndrăzneţ, atacând cu graţia unui elefant. Totodată, nu încerca să-şi schimbe strategia de atac, ca şi când nu ar fi fost în stare să facă altceva decât exersase. Quint îi identifică în curând tiparul, ştiind ce plănuia Reddington înainte ca acesta să execute mişcarea.

După câteva momente, Reddington deveni nerăbdător văzând calmul lui Quint. Atacă, ţintind spre umărul lui Quint. Dar se dezechilibră, iar când Quint

şfichiui cu floreta în aer, îl atinse pe Reddington pe antebraţ. Acesta şuieră când sângele i se întinse pe piele.

Ceea ce îi stârni furia lui Reddington, iar mişcările sale deveniră şi mai stângace. Încă o fandare, şi Quint crestă partea de sus a coapsei lui Reddington. Simţind că trebuia să se repoziţioneze, Reddington se retrase, iar Quint atacă. Contele icni, cu sângele curgându-i din cele două răni, încercând să se apere.

În câteva secunde, Quint îi crestă pectoralul stâng, apoi pe cel drept. Pete îngemănate de sânge apărură pe pieptul lui Reddington. Se retrase din nou, dar Quint îl urmă. Nu ceda, nu-i dădea lui Reddington nicio şansă să-şi revină şi, răsucind din încheietură, îi smulse din mână floreta, care căzu zdrăngănind la pământ. Quint ţinti vârful armei înspre inima lui Reddington.

— Quint, ajunge, spuse Winchester sărind în picioare.

Pryce şi Colton apărură şi ei. Dar Quint nu se clinti. Se aplecă.

— Lady Sophia este atât prietena mea, cât şi a vărului meu. Să nu-i mai arăţi vreodată lipsă de respect, sau vei suporta consecinţele.

— Lady Sophia? Toate astea pentru o femeie? Confuzia se risipi şi zâmbi batjocoritor spre Quint. O, înţeleg. Vărul tău a auzit că eu şi doamna suntem vechi prieteni şi probabil e gelos. Ei bine, sunt destule de împărtăşit…

Cu o şfichiuire rapidă, Quint îi tăie obrazul lui Reddington. Acesta scoase un urlet de durere.

— Sunt neînarmat, ticălos nenorocit! strigă el, cu mâna la faţă.

— Las-o în pace, mormăi Quint. Să nu care cumva să-i mai rosteşti numele. Dacă o faci – lăsă capătul floretei să alunece înspre prohabul lui Reddington –, te voi transforma în eunuc. Ne-am înţeles?

— Eşti ţicnit, şopti Reddington. Tot ce se spune

despre tine e adevărat.

— Ne-am înţeles? repetă Quint, mârâind ameninţător şi apăsând vârful floretei în scrotul adversarului.

— Da! Da. Bine. Voi sta departe de ea. Reddington privi speriat la cei care îi înconjurau. Luaţi-l de pe mine până când nu o ia razna şi mai rău.

Colton îl trase pe Quint, în timp ce Winchester îi luă lama din mână. Pryce adunase deja lucrurile lui Reddington şi cei doi o tuliră din sala de bal fără să mai arunce vreo privire în urmă.

Încă furios, Quint se trânti pe un scaun şi începu să-şi şteargă fruntea cu poalele cămăşii.

Colton îşi drese vocea:

— Mi se pare că îmi scapă un element crucial al acestei poveşti. Cine, mai exact, este Sir Stephen? Nu ai niciun văr în Londra, Quint. Nu ai niciun văr nicăieri, din câte ştiu.

— Şi ce-are a face cu Lady Sophia? întrebă Winchester.

— Reddington a fost auzit denigrând reputaţia lui Lady Sophia aseară.

Se lăsă liniştea, în timp ce prietenii lui procesau informaţia.

— Când ai de gând să te însori cu fata asta? întrebă Colton în cele din urmă. A spus că nu ai cerut-o încă.

— Nu mă pot însura cu ea. Nu mă pot însura cu nimeni.

Nu până ce nu îşi revenea, dacă se va întâmpla vreodată.

Prietenii săi schimbară o privire între ei.

— Erai pregătit să te căsătoreşti cu tânăra Pepperton. Şi era o prostănacă, sublinie Colton.

— Asta era înainte.

Înainte de împuşcătură. Înainte de crize. Şi nu o ceruse pe fiica lui Pepperton decât pentru a dovedi că

cineva îl va dori, chiar dacă persoana aceea nu era Sophie. Din fericire, logodna se sfârşise dezastruos. „Singur. Mai bine să fie singur”, îşi reaminti lui însuşi.

*

— Aşadar, eşti pregătit să o distrugi pe Sophia? întrebă Winchester încruntându-se. Nu îţi voi permite să o faci, Quint, şi nici Maggie. Reputaţia unei doamne este absurd de fragilă şi îi pui în pericol capacitatea de a-şi ţine capul sus în public. Pentru ce? Pentru a rămâne burlac?

Ştia că revolta lui Winchester provenea din felul în care societatea o tratase pe soţia lui după scandal. Şi totuşi…

— Nu înţelegi, mormăi el.

— Ai dreptate. Nu înţeleg, se răsti Winchester. Aşa că fă-mă să înţeleg, Quint. Căci în secunda în care Julia şi Maggie vor auzi ce se întâmplă, te vei trezi în faţa unui preot, fie că vrei să te căsătoreşti sau nu.

— E limpede că ţii la ea, Quint, spuse Colton cumpătat. Nu te-ai duela în viaţa ta – erai cât se poate de categoric împotriva duelului, din câte îmi amintesc –, şi iată-te apărându-i onoarea şi riscându-ţi propria viaţă. Ca să nu mai spun că Sophia nu s-ar implica în aşa ceva dacă nu ţi-ar împărtăşi sentimentele. Aşadar, de ce nu te căsătoreşti cu ea?

Quint refuză să le spună adevărul. Ştia că ar trebui să o facă, ştia că, probabil, îl vor compătimi în legătură cu boala lui. Dar cuvintele nu-i ieşeau. Prefera să-l creadă mai curând ticălos decât smintit.

— Sophie îmi cunoaşte poziţia cu privire la această chestiune. Am făcut un fel de înţelegere.

Se lăsă o linişte încărcată de uluire, iar dezaprobarea satura aerul.

În cele din urmă, Winchester oftă din rărunchi,

clătinându-şi capul blond.

— Nu am crezut niciodată că o voi spune, dar eşti o dezamăgire cruntă, Quint. Mă aşteptam la mai mult din partea ta.

Quint se luptă să nu arate cât de tare îl durea, în timp ce Winchester se întoarse către Colton.

— Nu mai aştept nicio clipă, spuse contele. Tu şi soţia ta puteţi face cum credeţi de cuviinţă, dar eu nu voi sta cu mâinile în sân privind cum Sophie şi Quint sunt puşi în pericol.

Izbi cu floreta de pământ şi ieşi furios din sala de bal.

*

Sophie se plimba de colo-colo la Black Queen, încercând să pară interesată de joc, când, de fapt, nu făcea decât să aştepte ocazia de a vorbi cu o altă fată din stabiliment. O încolţise deja pe una dintre ele, dar aceasta fusese prea speriată ca să stea de vorbă cu Sophie. Speriată de ce i-ar putea face O'Shea, dacă ar afla. Aceeaşi reacţie pe care o avusese şi Molly ultima dată când Sophie fusese acolo.

Nu o să se dea bătută. Tot ce trebuia să afle era dacă Tolbert frecventa sau nu acest stabiliment, dat fiind că cel puţin una dintre victimele ucigaşului lucrase acolo. Red, băiatul care lucra drept curier şi pe care îl plătise pentru informaţii, credea că văzuse un bărbat cu semnalmentele lui Tolbert cu o săptămână în urmă, dar nu era sigur.

Fumul, sudoarea şi disperarea îmbâcseau aerul, iar freamătul jocurilor umpleau încăperea. Sophie nu îl rugase pe Quint să vină cu ea în seara aceea. Acesta făcea progrese, dar ea nu dorea să îl forţeze prea tare. După ciocnirea cu Reddington de seara trecută, avea, fără îndoială, nevoie de o pauză de la stresul acestor incursiuni.

„Şi inima ta are nevoie de o pauză."

Vocea aceea măruntă din capul ei începea să o enerveze. Nu voia să-l iubească pe Quint. Era o prostie. Legătura lor era temporară, iar el repetase pentru a doua oară că nu o va lua în căsătorie. Asta merita? Un bărbat care se culca cu ea noaptea, dar care refuza să o ia de soţie?

Înghiţindu-şi ghemul din gât, se aşează la o masă de faraon. Toate fetele erau ocupate, aşa că se va amuza cu…

— Tu. Vino cu mine.

O mână mare i se aşează pe umărul stâng.

Deşi îi tremurau măruntaiele, încercă să se gândească ce ar fi spus un gentilom de spiţă nobilă.

— Nu, mulţumesc. Stau cu ochii pe masa aceasta să prind…

— Cred că ai înţeles greşit, spuse bărbatul. Şeful vrea să te vadă.

„Draci împieliţaţi!” Chiar spera că individul se referea la şeful de sală, şi nu la şeful şefilor. Căci şeful şefilor era nimeni altul decât James O’Shea, nu-i aşa?

— Scuzaţi-mă, murmură ea înspre bărbaţii de la masă, care îl priveau cu toţii pe Sir Stephen cu un amestec de fascinaţie şi oroare.

Bărbatul care o aştepta era imens, un morman de muşchi. Un zid cu picioare. Avea cicatrice pe faţă şi dovezi grăitoare ale unor încăierări, nu puţine la număr. Putea încerca să o ia la fugă, dar se îndoia că ar fi apucat să ajungă prea departe.

— Condu-mă atunci, spuse ea bravând, deşi nu simţea nici urmă de curaj.

Parcurseră etajul, făcându-şi loc printre clienţi, mese, dealeri şi crupieri. Groaza lui Sophie creştea cu fiecare pas. Unde mergeau? Cine voia să o vadă şi, mai important, de ce? Quint îi spusese să nu se întoarcă la Black Queen şi nu îl ascultase. Dumnezeule, dacă o ucideau, Quint nu o să-şi mai încapă în piele de bucurie spunându-i: „Ţi-am zis

eu”.

O, excelent! Acum aiura.

Un bărbat se dădu într-o parte, permiţându-le să intre pe o uşă din dos. Văzu un şir de scări şi nu avu de ales în afară de a continua să înainteze. Îi bubuia inima, gura îi era uscată ca deşertul, în timp ce înaintau printr-o serie de coridoare. În cele din urmă, însoţitorul ei se opri, apăsă clanţa şi deschise o uşă.

Înăuntru se afla un grup de bărbaţi. Unii jucau cărţi la o masă rotundă, pe una din laturile încăperii, şi alţi câţiva stăteau rezemaţi de perete, privind. Un bărbat masiv şi dur se afla în spatele unui birou. Îi făcu semn să intre.

— Vino, ia loc, Sir Stephen. Urmară câteva râsete batjocoritoare la auzul acestei replici şi o mână brutală îi ateriză pe umăr, împingând-o în încăpere. Eu sunt O’Shea, dar cred că ştii deja asta. Nu vrei să stai jos?

Dregându-şi glasul, se lăsă pe scaun.

— Deşi nu am avut plăcerea să facem cunoştinţă, vă cunosc numele.

— Nu-i aşa că vă place cât de frumos vorbeşte, băieţi? spuse el cu un puternic accent irlandez, râzând înfundat. Nu ne interesează politeţea aici, domnule. Poţi să renunţi la rol.

Sophie clipi. La ce rol se referea mai exact? Sudoarea i se scurgea printre omoplaţi.

— Voi încerca să ţin minte, domnule O’Shea.

— O’Shea e suficient. Doreşti ceva de băut, Sir Stephen?

Cercetă cu atenţie încăperea. Cu toţii o priveau fix, ca şi când ar fi fost supusă unui test. Dar băuse alcool regulat de când începuse şarada cu Sir Stephen. Putea să reziste la o băutură sau două.

— Da. Mulţumesc.

Se auziră alte râsete batjocoritoare, dar nu le acordă

atenţie, în timp ce O’Shea scoase o sticlă cu un lichid maro-deschis dintr-un sertar. Sophie se relaxă. Whisky-ul nu era o problemă.

— Spune-mi, zise el, turnând în două pahare mici. Despre ce vorbeai cu fata mea mai devreme?

— Îi cumpăram serviciile pentru seara aceasta, minţi ea cu uşurinţă. Nu pentru asta sunt fetele?

— De obicei. Însă nu ai dus-o într-o cameră, am observat.

Îi întinse un pahar de alcool.

— *Sláinte.*

Îl dădu pe gât şi aşteptă ca Sir Stephen să facă la fel. Sophie aruncă o bună parte din alcool în gură şi apoi regretă instantaneu. Avea un gust… îngrozitor. Dar se temea să îl scuipe. Se forţă să-l înghită, cutremurându-se când focul îi ajunse în stomac.

— Uah! făcu ea, când plămânii începură să-i funcţioneze din nou.

O’Shea şi ceilalţi bărbaţi izbucniră cu toţii în râs.

— La fel am reacţionat şi eu prima dată când am băut. Te vei obişnui.

Făcu semn înspre mâna ei, ordonându-i să termine paharul.

Făcându-şi curaj, Sophie dădu restul pe gât, înghiţind iute. Nu putu respira un moment îndelungat. O’Shea zâmbea.

— Mai vrei?

— Nu, mulţumesc, gâfâi ea.

— Insist, spuse el, zâmbind şi arătându-şi dinţii strâmbi, în timp ce turna un alt pahar.

Cu mâna tremurând, acceptă paharul şi îl dădu pe gât. Acesta intră mai uşor, deşi îi făcu ochii să se umezească.

— Acum, spuse O’Shea, spune-mi ce voiai, de fapt, de la fetele mele.

O cuprinse ameţeala. Se simţea relaxată. Liberă.

— Caut un bărbat pe nume Lord Tolbert. Frecventează locul?

El se legănă pe scaun, încercând să o pătrundă cu privirea întunecată.

— Le pui o grămadă de întrebări fetelor mele. Nu-mi place, mai ales că nu cunosc motivele. Şi când stai de vorbă cu ele, e clar că nu le-o tragi. Ceea ce înseamnă că nu îmi aduc bani.

Camera începea să se înceţoşeze.

— De unde ştii? spuse ea, mişcându-şi cu greu limba.

De ce pusese întrebarea aceea ridicolă?

— Pentru că ştiu că nu eşti cine spui că eşti. Dădu pe gât restul băuturii, salutând în direcţia ei, cu paharul gol. Lady Sophia. Sophie îngheţă, rămânând fără suflare. Ştiu tot ce se întâmplă în cluburile mele, milady. Dacă ai vrea într-adevăr să-l găseşti pe lordul Tolbert, ţi-ai pune una dintre rochiile fine de mătase şi l-ai vizita în partea aceea elegantă a oraşului, în care locuieşti. Ceea ce mă face să mă întreb de ce te afli în partea mea de oraş, îmbrăcată în pantaloni, punând întrebări.

Fără îndoială că era din cauza alcoolului, dar Sophie nu era nici pe departe atât de îngrijorată pe cât ar fi trebuit să fie.

— E posibil să fi făcut rău unei prietene. Vreau să văd dacă a mai făcut rău cuiva.

— Zău? Şi cine e prietena aceasta?

— Nu o cunoşti.

El strânse din buze şi se scărpină pe bărbie.

— Are legătură cu fetele scoase din râu?

Şocul o lovi înainte să aibă ocazia să o ascundă.

— Nu, minţi ea.

Privirea lui îi spuse că îi citise minciuna cu uşurinţă. Se lăsă în faţă cu o expresie mai neclintită decât piatra. Îl vedea pe ucigaşul nemilos dincolo de suprafaţă.

— Trebuie să înţelegi, milady, începu el, că oamenilor care îşi vâră nasul unde nu le fierbe oala li se întâmplă lucruri rele. Dacă vrei să nu păţeşti nimic, nu te mai întoarce. Altfel, te dau pe mâna băieţilor de aici. Arătă cu capul înspre grupul de bărbaţi din cealaltă parte a încăperii. Ai avut vreodată de-a face cu şapte sau opt bărbaţi într-o noapte?

Ghemul din gât o împiedică să vorbească. Clătină din cap. Era capabil de o asemenea cruzime, nu avea nicio îndoială.

— Cred că nu ţi-ar plăcea, milady. Acum ce-ar fi să te întorci acasă? Scutură din cap înspre bărbatul care o adusese acolo. Asigură-te că prietena noastră găseşte o trăsură, bine, Tommy?

În drum spre uşă ea îi aruncă o ultimă privire lui O'Shea. Se aştepta să-l vadă plin de sine, în schimb, acesta scotea o peniţă, cerneală şi hârtie din birou. Era ciudat, se gândi ea. Cine ar fi ghicit că ştia să scrie?

— Tommy, strigă O'Shea. Adu-l pe Red când termini.

*

Sophie se rezemă de perne, hotărâtă să rămână trează. Trăsura se hurduca şi se clătina cu ea, ca şi când s-ar fi mişcat, doar că era perfect neclintită. Se aflau încă în faţă la Black Queen. Seara nu decursese bine, dar trebuia să mai afle un lucru înainte de a se întoarce acasă.

— Iată-l, milord, spuse Jenkins de pe scaunul birjarului.

Sophie tresări, dându-şi seama că aţipise. Scuturându-se, deschise uşa trăsurii şi coborî. Pe lângă ea trecu un băiat cu o claie de păr roşu. Strigă:

— Red!

Băiatul se opri.

— 'nă seara şefu'. Tot aci sunteţi?

— Acum… plec. Îşi simţea limba grea, împleticindu-i-se. Ce-ai acolo? arătă ea spre ziarul din mâna lui.

— Un bilet.

— De la O'Shea?

El privi în jur speriat.

— S-ar putea.

— Unde îl duci?

Cuvintele ei erau nedesluşite. Şi era atât de obosită.

— Whitehall.

Sophie clipi. Whitehall? De ce trimitea O'Shea un bilet cuiva de la Whitehall?

— Mulţumesc, Red. Îi puse în palmă câteva monede. Dacă ai vreodată nevoie să mă găseşti, ţine minte, întreabă de Alice de la casa marchizului de Ardington din Berkeley Share, vreau să zic Square. Va şti cum să dea de mine. Acum, du-te.

Băiatul vârî monedele în buzunar şi o luă la goana. Sophie se saltă înapoi în trăsură, dar alunecă pe o treaptă, aproape dând cu nasul de pământ. Încercă din nou. A doua oară reuşi şi se prăbuşi pe scaun oftând. Închizând ochii, hotărî să tragă un pui de somn până acasă.

*

Lui Quint nu-i venea să creadă. În trăsură, Sir Stephen stătea lăbărţat pe scaun, dormind şi duhnind a whisky.

— Blestemăţie! mormăi el.

— A ieşit de la Black Queen pe patru cărări, milord, spuse Jenkins. M-am gândit că poate vreţi să mă ajutaţi să-l bag înăuntru. Nu sunt convins că mă descurc singur.

Sângele lui Quint începu să clocotească de nervi atât de tare, încât îi tremurau mâinile. De ce ieşise fără el? Şi se mai dusese şi la Black Queen, dintre toate locurile. Ultima dată când mersese acolo aproape că fusese

înjunghiată pe stradă, pentru Dumnezeu. Ce era cu ea?

— Mulţumesc Jenkins, te voi ajuta să îl duci în casa marchizului. Hai să mergem.

„Înainte să mă răzgândesc.”

Intră în trăsură, prea furios pe Sophie ca să-l mai deranjeze gândul că făcea un scurt drum. În plus, voise să încerce să călătorească fără a consuma tinctura; ei bine, iată oportunitatea. Se aşeză şi o ridică pe Sophie în braţe, punând-o în poală. Mirosul de alcool era puternic şi se întrebă de ce îşi îngăduise să se îmbete într-un loc destinat jocurilor de noroc. Chiar nu-i păsa deloc de siguranţa ei?

Strângea din dinţi, dar starea lui nu avea de-a face cu călătoria. Sophie era cea mai încăpăţânată, enervantă, îndărătnică…

Se mişcă, ghemuindu-i-se la piept şi apăsându-şi faţa pe gâtul lui.

— Damien, şopti ea, apoi scoase un zgomot ca şi când ar fi tors. Ştiam că te voi găsi.

— Da? întrebă el sec. Aveai plănuită toată seara?

— Nu, răspunse ea serioasă. Nimic nu merge cum plănuieşti. Nu mă aşteptam să îl întâlnesc pe O’Shea.

Quint înţepeni. O’Shea. Îl văzuse pe James O’Shea. O frică rece, de gheaţă, îl străbătu, iar inima începu să-i bată tare.

— Ce voia O’Shea, Sophie?

— M-a făcut să beau. Doamne, avea un gust îngrozitor.

Da, aşa e, fu el de acord, deşi nu băuse niciodată nimic cu O’Shea. Era suficient de raţional încât să nu se trezească niciodată într-o asemenea ipostază neplăcută. Stăpânindu-şi emoţia care-i învârtejea măruntaiele, se forţă să rămână calm.

— Ce mai voia, Sophie?

— Mi-a spus să stau departe de zona aceea a oraşului. Începu să-l sărute pe gât. Nu purta lavalieră şi, în

scurt timp, ea reuşi să acopere o suprafaţă mare.

— Încetează. De ce ţi-a spus O'Shea să te ţii departe de cluburile lui?

Ea îl muşcă uşor şi îl supse cu forţă de gât, lăsându-i fără îndoială un semn pe piele. Senzaţia i se transmise direct în mădular, care se trezise în clipa în care se aşezase în poala lui. Dar trebuia să vorbească cu ea. Încercă să o îndepărteze de el.

— Sophie, concentrează-te.

— Nu pot, nu când eşti aici. Miroşi divin. Îşi trecu nasul de-a lungul maxilarului lui. Vreau să te ling.

Simţi că îl traversează un fior pe şira spinării, aşezându-i-se în testicule. Cu voce guturală, spuse:

— Mai târziu, *kotyonok.* Spune-mi ce s-a întâmplat cu O'Shea.

— Rusa este preferata mea, spuse ea suspinând.

— Sophie, o repezi el. O'Shea. Ea flutură stângace din mână, ca şi când dezvăluirea nu ar fi avut nicio importanţă. A spus că stau de vorbă cu fetele, în loc să le-o trag. Doamne, ce cuvânt urât! Să le-o tragi.

Quint închise ochii, luptându-se să-şi menţină controlul. Erecţia era deplină sub fesele ei. Ar fi fost nevoie de ceva efort, dar putea să-i scoată pantalonii şi…

Se scutură. „Revino-ţi, omule." Era în stare de ebrietate şi nu se cădea să facă dragoste cu femeie într-o asemenea stare.

— Şi ştia că le puneai întrebări fetelor?

— Într-adevăr, ştia. Ştie tot omul ăla. Se mişcă, punându-şi un genunchi în lateral, cuprinzându-i talia, iar mădularul lui îi ajunse între picioare. El gemu. Şi mi-a mai spus să nu-l mai caut pe Tolbert. A zis că, altfel, o să mă dea pe mâna băieţilor lui.

Quint trase aer în piept. Asta însemna…

— Ştie că eşti femeie?

— Da, şuieră ea, rostind cuvântul cu greu, în timp ce

îşi mişca şoldurile deasupra lui. Ce bine e, Damien. Tu eşti tare acolo unde eu sunt moale.

Groaza şi dorinţa se luptau în trupul lui. Voia să o încuie undeva pentru a o şti în siguranţă. Şi voia să o aplece pe locul din faţă şi să o facă să îi strige numele. Ea se aplecă, sărutându-l, cu limba săltându-i pe buze şi muşcându-i-le uşor.

— Sărută-mă, Damien.

El întoarse capul. Dacă începea, nu avea să se mai oprească. Ca să nu mai spună că trăsura încetinise.

— Am ajuns, o anunţă. Trebuie să te ajut să intri în casă.

— Nu, eu trebuie să te ajut pe tine să intri în *casă.* Îşi împinse din nou şoldurile în el, nemaiîncăpând nicio îndoială ce voia să spună. Degetele ei se îndreptau spre nasturii pantalonilor lui, dar el îi apucă mâinile, oprind-o.

— Nu aici.

Trase aer în piept de câteva ori, încercând să controleze infernul care clocotea în el. Cum de reuşise atât de repede?

— Am ajuns, milord, strigă Jenkins de afară.

Quint o mută pe Sophie astfel încât să o poată căra. Jenkins deschise uşa şi Quint păşi cu grijă pe caldarâm. Inima îi bătea tare, iar urechile începeau să-i ţiuie. Putea să o facă? Apoi, Sophie îi cuprinse gâtul cu braţele şi începu să îi ronţăie lobul urechii, ceea ce-l făcu să uite de faptul că se afla într-un loc necunoscut. Picioarele i se clătinau rău când intră în grădina din dosul casei Barnes.

— Încetează, şopti el. O să te vadă cineva.

— Nu-mi pasă, spuse ea, dar apoi se opri, punându-şi capul pe umărul lui. Te iubesc.

Quint era cât pe-aci să o scape, surpriza mărturisirii ei copleşindu-l. Auzise bine? Îl iubea? Adică îl iubea pe el? O panică de o cu totul altă natură îl cuprinse, strangulându-l. Nu se aşteptase deloc. Nu se gândise…

Cum de era ea capabilă să se îndrăgostească de un bărbat pe jumătate ţicnit? Îşi aminti de mama lui aplecată la căpătâiul tatălui său, plângând, în timp ce vicontele ţipa, pe durata unuia dintre tratamentele în care i se lua sânge. Quint asistase de pe coridor, îngrozit. Ea ieşise şi îl îmbrăţişase, spunându-i: „Trebuie să facem tot ce putem pentru a-l ajuta pe tatăl tău, Damien”.

„Eu nu voi fi aşa”, jurase el. Şi în niciun caz Sophie. Nu va îngădui să se întâmple asta. Când, în cele din urmă, se va rostogoli în prăpastia nebuniei, o va face fără ezitare şi absolut singur.

Winchester avusese dreptate. Quint era o dezamăgire. Sophie îi dăduse ceva preţios, ceva ce nu avea absolut niciun drept să accepte, iar el primise fără a se gândi la consecinţe. Acum… prietenia lor mersese prea departe şi nu avea de ales decât să facă ceea ce era onorabil să facă. S-ar putea ca ea să nu înţeleagă la început, dar până la urmă va ajunge să priceapă motivul. Nicio femeie nu trebuia să fie legată de un lunatic.

Privi în jos şi văzu că adormise. Sau îşi pierduse cunoştinţa, mai exact. Alice, servitoarea lui Sophie, dădu fuga pe uşa servitorilor.

— Aici, milord, strigă ea încet. Aduceţi-o aici.

O urmă pe servitoare prin bucătăria întunecată şi pe scările înguste ale servitorilor. După ce intrară, anxietatea lui se diminuă oarecum. Nu mai erau alţi servitori prin preajmă în timp ce continuară să urce cele două rânduri de scări şi o luară pe coridorul ce ducea în dormitorul lui Sophie. Spera doar să nu dea peste vreunul dintre membrii familiei.

Alice deschise uşa şi se strecură înăuntru. Camera lui Sophie era… aparte. Zugrăvită în roz şi alb, era plină de volănaşe şi fundiţe în toate colţurile. Feminitatea nu părea să fie o trăsătură care să se potrivească cu personalitatea ei, mai ales având în vedere veşmintele pe care le purta în

acel moment.

O aşează pe pat şi făcu un pas înapoi.

— Mulţumesc, milord, spuse Alice. E rănită?

— Nu. Doar băută. Mâine va avea o durere îngrozitoare de cap. Am un remediu…

— Şi eu, milord, spuse servitoarea, ridicându-şi bărbia. Uitase pentru o clipă cât de posesivă era servitoarea lui Sophie cu stăpâna ei. Acum, dacă aţi vrea să ne scuzaţi.

— Desigur. Aruncând o ultimă privire spre Sophie, ieşi, simţindu-şi inima mult mai grea decât cele 300 de grame pe care le avea în mod obişnuit inima unui bărbat.

Capitolul 20

Sophie scrută lumina cenuşie a amiezii, care pătrundea prin fereastra trăsurii. Suferea şi când clipea. Doamne, tâmplele îi zvâcneau neîncetat de durere. Niciodată, dar niciodată nu va mai consuma alcool.

O parte din seara trecută îi era neclară, dar îşi amintea în mare parte conversaţia cu O’Shea. Îi spusese să se ţină departe de localurile lui, îi zisese că ştia că era Lady Sophia şi trimisese o misivă la Whitehall. Ultimul lucru era cu adevărat interesant. Pe cine cunoştea O’Shea la Whitehall? Nu prea era logic ca regele lumii interlope din Londra să corespondeze cu cineva din guvern.

Îşi amintea, de asemenea, oarecum de Quint, care o însoţise în drumul ei spre casă. Apăruse din neant, ţinând-o strâns în braţe şi lăsând-o să-l sărute. Îşi aducea vag aminte că îi spusese că voia să-l lingă. I se încinseră vârfurile urechilor. Probabil o credea o uşuratică fără speranţă.

Nu că el nu ar fi încurajat un astfel de comportament

în trecut. Părea că-i place agresivitatea ei, dacă ţinea bine minte.

Nu era vreme să se gândească la asta. Ea şi Alice aşteptau să dea de urma lordului Tolbert. Dat fiind că Sophie nu putea să se mai întoarcă în localurile lui O'Shea prea curând, decise să-l urmărească pe Tolbert ziua. Ceea ce însemna că putea să se îmbrace ca de obicei şi să-şi târască servitoarea după ea. Buna-cuviinţă nu era decât o pacoste. În clipa aceea se aflau într-o brişcă, pe strada pe care locuia Tolbert. Nu se aştepta să-l vadă încă; gentilomii ieşeau rareori înainte de lăsarea serii. Dar nu putea risca să-l rateze din nou.

Tocmai închisese ochii un moment, când Alice o scutură de braţ.

— Milady! Iată-l!

Deschise ochii şi îl văzu pe Tolbert coborând treptele şi urcând într-o trăsură care îl aştepta. Îşi instrui birjarul să o urmeze, promiţând să-i dubleze plata dacă nu pierdea celălalt vehicul. Porniră, şi deveni clar că Tolbert se îndrepta spre chei. Inima lui Sophie începu să galopeze de nerăbdare.

În cele din urmă, trăsura lui Tolbert se opri în faţa unui mic şir de prăvălii. Îl pierdu din vedere o clipă, din cauza traficului intens, dar apoi îi văzu calota pălăriei când intra într-o prăvălie de amanet.

— Ce crezi că face acolo? se întrebă ea cu voce tare.

— Probabil că vinde argintăria familiei, dacă e să dăm crezare datoriilor pe care le are, milady, răspunse Alice.

Sophie îşi aminti de inelul Pamelei, inelul de argint cu smaralde false. Dacă Tolbert le ucisese pe fetele acelea, era logic să vândă puţinele lucruri pe care femeile le purtaseră la momentul respectiv, în cazul în care existau vreunele. Aveau bijuteriile ceva de-a face cu tăierea mâinii drepte a victimelor?

Entuziasmul îi clocotea în piept. Era pe punctul de a-l prinde, o simţea.

Tolbert reveni la trăsură zece minute mai târziu.

— Îi urmărim, coniţă? întrebă birjarul.

— Nu, răspunse ea. Aşteaptă aici.

Puse mâna pe mânerul de la uşă.

— Unde credeţi că mergeţi, milady? o întrebă Alice cu asprime. Nu puteţi intra într-o asemenea prăvălie.

Sophie flutură dintr-o mână.

— Şi cine mă va cunoaşte în partea aceasta a oraşului? N-o să mă vadă nimeni.

— Nu se cade câtuşi de puţin.

— Alice, dacă am face o listă cu toate lucrurile necuviincioase pe care le-am făcut anul acesta, ăsta nu s-ar număra nici măcar printre primele zece.

Ridică dintr-o sprânceană, iar Alice oftă.

— Vă voi însoţi, spuse servitoarea şi coborâră amândouă din trăsură.

Clopoţelul de deasupra uşii clincăni când intrară în prăvălie. Vitrine de sticlă acopereau aproape toţi pereţii, toate pline cu mărunţişuri diverse care fuseseră fie furate, fie vândute din disperare. Era o atmosferă deprimantă, în opinia lui Sophie.

Un bărbat scund, mai în vârstă, cu păr rar şi ochelari, veni din încăperea din dos.

— Bună dimineaţa, doamnelor. Cu ce vă pot fi de folos?

Sophie îşi dădu gluga mantiei pe spate şi se îndreptă spre cea mai apropiată vitrină, aşezându-şi poşeta pe ea. Cu hainele ei scumpe şi cu vocea aleasă, nu încăpea nicio îndoială că o va cataloga ca fiind o doamnă de calitate. Spera ca lucrul acesta să nu-i influenţeze bărbatului disponibilitatea de a-i împărtăşi informaţii. Foarte puţini bărbaţi luau femeile în serios, motiv pentru care începuse să se dea drept Sir Stephen.

— Bună dimineaţa, domnule…?

— Benjamin, milady. Sunt domnul Benjamin, proprietarul. Cu ce aş putea să vă ajut?

— Caut un inel, domnule Benjamin. Un inel anume, pe care l-a pierdut o prietenă recent. E de argint, cu pietre verzi, montate sub formă de trifoi. Aţi văzut aşa ceva?

— Nu recent, nu, milady. Dar poate că domnia voastră aţi putea fi interesată de inelul cu ametist în formă de inimă.

Întinse mâna înspre o vitrină şi dădu să o descuie.

— Nu, mulţumesc, domnule Benjamin. Sunt foarte interesată să găsesc inelul prietenei mele. Sunteţi sigur că nu l-a adus nimeni de curând aici?

Fruntea lui înaltă se încruntă.

— Nu, sunt sigur, milady. Totul trece prin mâinile mele şi nu am văzut aşa ceva.

Dacă minţea, ea nu avea de unde să ştie. Deschise poşeta şi scoase un şiling, pe care îl împinse pe tejghea, ţinându-l cu un deget. Lăcomia îi scânteie în privire când întinse mâna.

— Îmi voi retrage bucuroasă degetul dacă îmi mai oferiţi o informaţie. Bărbatul care tocmai a plecat, ce treabă avea aici?

— Domnia sa? Pe chipul lui se ivi o expresie calculată. Vă va costa mai mult decât un şiling.

— Ia vezi… începu Alice, dar Sophie îi puse o mână pe braţ.

— Cât? îl întrebă ea pe cămătar.

— Trei şilingi.

Alice pufni, dar Sophie se îndreptă spre poşetă. Mai scoase două monede, ţinându-le în palmă.

— Bine. Trei şilingi.

— Domnia sa a vândut un colier. Rubin. Foarte frumos.

— Pot să-l văd?

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu cred că e bine pentru afacere. Dacă toţi clienţii…

Sophie băgă mâna iar în poşetă şi mai scoase o monedă.

— Patru şilingi. Şi ţi-i voi da când văd colierul.

El se opri, apoi dădu fuga în spate. Când reapăru, ţinea în mână o cutie mică de catifea, pe care i-o aduse. Era un colier de aur subţire, cu un rubin mare, înconjurat de pietre mai mici.

— Rubinul are aproape două carate, milady.

— Mulţumesc, domnule…

Se auzi clopoţelul prăvăliei.

— Benjamin, am uitat…

Sophie se întoarse şi clipi înspre Tolbert, care se oprise în uşă, surpriza citindu-i-se pe chip la vederea ei. Îşi scoase pălăria, iar ea se forţă să găsească ceva de spus.

— Lady Sophia. Se apropie. Nu mă aşteptam să te găsesc într-o astfel de prăvălie, mai ales în această parte a oraşului. Ai ieşit la cumpărături?

Îşi sprijini şoldul de vitrina de sticlă, privind-o speculativ.

— Mă uitam doar. Săptămâna trecută am pierdut o brăţară nu departe de locul acesta şi mă gândeam că poate a văzut-o domnul Benjamin.

Se simţi uşurată când observă că acesta făcuse colierul cu rubine să dispară.

— Aşa e? Tolbert îl privi pe vânzător, apoi din nou pe ea, cu o expresie circumspectă. Ai reuşit să dai de ea?

— Nu. Din nefericire, mă tem că brăţara mea e pierdută pentru totdeauna.

— Păcat.

Se lăsă o linişte încordată. Nu se clinti nimeni, iar situaţia deveni rapid stânjenitoare. Sophie avu impresia clară că Tolbert nu intenţiona să plece primul. Neavând de ales, îi spuse domnului Benjamin:

— Dacă apare brăţara, contactaţi-mă imediat.

— Desigur, milady, răspunse cămătarul, tamponându-şi fruntea cu o bucată de cârpă.

— Lady Sophia, spuse Tolbert înclinând din cap.

— O zi bună, Lord Tolbert.

Cu picioarele tremurând, Sophie ieşi din prăvălie urmată de Alice, apucând-o grăbită spre trăsură.

*

Se auzi o bătaie, iar Canis se ridică brusc de pe podea, unde stătea la picioarele lui Quint. Acesta întinse mâna iute să mângâie câinele pe creştet, liniştindu-l, şi rămase cu privirea pe segmentul de cod.

— Da, Taylor?

Taylor şi Vander, valetul, intrară în birou. Quint îşi miji ochii. Nu îi spusese clar lui Taylor că nu voia să-l vadă…?

— Iertaţi întreruperea, milord, dar am vrea să ne acordaţi un moment din timpul domniei voastre.

Valetul venise să se plângă despre sarcinile inexistente ale slujbei sale? Din câte ştia Quint, omul nu făcea altceva decât să stea jos şi să lustruiască cizmele. Taylor insistase să angajeze un valet, iar el abia cedase, dar asta nu însemna că avea nevoie de o doică prin preajmă, care să-i dea târcoale mereu.

— Da?

Taylor îşi dreseze glasul – un gest de nervozitate, îşi dăduse seama Quint observându-l – şi păşi în încăpere.

— Vander mi-a împărtăşit o teorie pe care cred că s-ar putea să o găsiţi interesantă.

— Chiar? Nu îşi putu ascunde sarcasmul din voce. Vander rămăsese în spatele lui Taylor, iar Quint îl studie. Omul era înalt. Avea aproape doi metri. Părul negru, tuns scurt, nici urmă de păr facial şi pielea întunecată a celor

cu descendenţă indiană. Făcuse primul pas cu stângul, prin urmare era stângaci.

— Da, milord. Vander este din India. Bombay, mai exact. Şi…

— Şi poate să vorbească singur, presupun.

Vârfurile urechilor lui Taylor se înroşiră, dar se înclină, dându-se în lături. Vander îşi îndreptă umerii şi îi susţinu privirea lui Quint.

— După cum spunea domnul Taylor, mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii în Bombay. Sunt hindus practicant, milord. Cunoaşteţi învăţăturile noastre?

— O credinţă bazată pe destin, puritate, înfrânare, printre altele.

— Într-adevăr, aşa este, milord. Credem în conceptul de samadhi.

— Sanscrită, în traducere liberă „a dobândi deplinătatea”, spuse Quint, iar Vander ridică din sprâncene. Nu sunt complet ignorant cu privire la culturile de dincolo de ţărmurile noastre.

— Atunci domnia voastră ştie că unii dintre noi meditǎm pentru a atinge această deplinătate.

— Da, deşi nu văd de ce m-ar interesa. Nu ader la nicio religie, Vander. Dacă te gândeşti să mă converteşti, îţi pierzi timpul.

Ochii valetului se întoarseră spre Taylor, iar majordomul făcu un pas înainte.

— Nu încercăm să vă convertim. Doar să facem o sugestie.

— Meditaţia. Credeţi că ar trebui să încerc.

Cei doi se relaxară vizibil văzând că înţelegea, fericiţi că nu trebuiau să-i explice. Se lăsă pe spate, gândindu-se. Într-adevăr, ideea era de luat în seamă. Quint luase în calcul metodele europene, precum plantele medicinale şi alte remedii, dar meditaţia era preferată de culturile orientale de secole. Practica era considerată un exerciţiu

al minţii, şi oare nu tocmai de asta avea nevoie?

Însă nu îşi putea înfrâna scepticismul. Cum l-ar putea ajuta? Să stea sub un copac cu ochii închişi, o perioadă îndelungată de timp… Cum i-ar putea ameliora starea?

— Milord, vă înţeleg şovăiala, dar meditaţia are legătură cu respiraţia şi cu echilibrarea sinelui, spuse Vander. O folosim pentru a ajunge în locul de dincolo de gândire, unde rămân pacea şi liniştea.

Quint oftă. Cuvintele nu însemnau mare lucru. Lucrurile despre care vorbea Vander nu erau cuantificabile în lumea lui Quint. Nu puteau fi măsurate sau prezentate într-o încăpere plină de oameni. Iar reacţia sa iniţială fusese că va fi o pierdere de timp.

„Te iubesc.”

Cuvintele acelea din nou, ieşind la suprafaţă. Şi le amintise deseori în ultimele douăsprezece ore. Părea atât improbabil, cât şi imposibil ca o femeie cu energia şi inteligenţa lui Sophie să se îndrăgostească de el. Şi, fără îndoială, dacă ar fi avut de ales, probabil că şi-ar fi dorit să nu se întâmple. Nu era o persoană pe care să o iubeşti cu uşurinţă, în condiţii ideale, cu atât mai puţin acum. Ce putea să vadă la el încât să resimtă o emoţie atât de profundă?

Nu conta ce simţea el sau că nu va mai exista niciodată vreo altă femeie pentru el. Nu putea fi cel de care avea nevoie Sophie sau cel pe care îl merita.

Îşi trăise viaţa căutând răspunsuri în cărţi şi experimente. Crezuse întotdeauna că ştiinţa şi raţiunea puteau explica totul. Însă până în clipa aceea, nu găsise răspunsuri la propria boală. Poate că nu existau. Dar nu-i era dator lui Sophie să continue să încerce? Voia să fie bărbatul pe care ea credea că-l cunoaşte, cel de care credea că este îndrăgostită. Dar până când va fi acel bărbat, trebuia să stea departe de ea.

„Eşti o dezamăgire cruntă, Quint. Mă aşteptam la

mai mult din partea ta.”

Winchester avusese dreptate, la naiba.

— L-am văzut pe Vander după meditaţie şi trebuie să spun că pare foarte calm, milord.

Taylor se înroşi din nou, crezând că îndrăznise prea mult.

— Bine, Taylor. Văd că se repetă povestea cu câinele. Nu eşti fericit până când nu e cum vrei tu. Apoi i se adresă lui Vander: Mi-ar plăcea să separăm spiritualismul de practică. Este posibil?

— Desigur, milord. Nu trebuie să faceţi incantaţii sau să vă rugaţi, deşi, dacă nu o faceţi, s-ar putea să nu ajungeţi la moksha.

— Am nevoie de libertate, Vander, dar nu mă refer la cea despre care vorbeşti. Îmi arăţi ce să fac?

*

În seara aceea, mult după lăsarea întunericului, Sophie aproape că dădea pe dinafară de entuziasm când pătrunse în grădina lui Quint. Inelul era cheia. Vizitase patru cămătari în după-amiaza aceea pentru a găsi inelul cu trifoi al Pamelei, după ce îl văzuse pe Tolbert. Dacă îl putea găsi, făcându-l pe cămătar să i-l descrie pe cel care îl vânduse, pe Tolbert îl aştepta ştreangul.

Abia aştepta să-i împărtăşească vestea lui Quint.

Casa lui era întunecată. Nu se vedeau lumini prin ferestre şi liniştea neobişnuită o făcu să i se ridice părul pe ceafa. Era o prostie, de fapt. Poate că se dusese la culcare mai devreme… decât o făcea de obicei. Ei bine, dormea şi el la un moment dat, nu-i aşa?

Încercă uşa terasei şi o găsi încuiată. Scoţându-şi o agrafă din păr, îndoi metalul în forma potrivită pentru a face broasca să se mişte. Nu-i trebui mai mult de un minut să clintească încuietoarea, apoi intră. Era ciudat să

găsească încuiat. Râzând, îşi dădu seama că ajunsese să considere că locuinţa lui Quint ca fiind cea de-a doua ei casă. Spaţiul familiar era pustiu; se strecură în biroul lui, surprinsă să-l găsească gol. Nu că s-ar fi aşteptat să-l vadă stând în întuneric, dar vatra se răcise de mult. Era în apartamentele sale? Ca să nu fie surprinsă umblând pe holuri, se duse la biblioteca de lângă scările secrete şi trase de zăvor. Uşa se deschise, iar Sophie pătrunse pe coridor. Poate că îl va găsi pe Quint în pat. Gol.

Imaginea aproape că o făcu să-şi lângă buzele. Ultima lor întâlnire intimă, în noaptea în care fusese dată afară de la Madame

Hartley, părea a se fi întâmplat cu secole în urmă. Tânjea după el, tânjea să-i simtă pielea lipită de a ei, greutatea lui apăsând-o în saltea. Nu mai încăpea nicio îndoială, o transformase într-o desfrânată.

La capătul scărilor, pipăi după clanţă în întuneric. În cele din urmă o găsi, şi uşa se deschise scoţând un sunet şoptit. Focul pâlpâia în vatră, aruncând umbre în încăperea slab luminată, şi îl văzu imediat pe Quint în pat. Complet îmbrăcat, stătea întins, cu ochii închişi, cu Canis alături. Dormea?

— Sunt treaz, spuse el ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Bun. Trebuie să vorbesc cu tine.

Zâmbind, aproape că sări pe pat de entuziasm.

— Şi eu trebuie să vorbesc cu tine.

Avea ceva în voce, o notă sumbră care nu era prezentă de obicei. Încă nu-şi deschisese ochii să o privească.

Nu voia ca ea să fie acolo? Se opri lângă pat, brusc nesigură pe ea.

— S-a întâmplat ceva?

El răsuflă lung şi profund, apoi îşi ridică pleoapele.

— Nu ar trebui să fii aici, Sophie.

O, iarăşi asta? Ea flutură din mână.

— Nu las niciodată un lucru mărunt, precum o uşa încuiată, să mă ţină deoparte. Acum, trebuie să îmi auzi veştile…

— Uşa era încuiată cu un motiv.

Îl văzu că se încruntă.

— Ce vrei să spui? Voiai să nu intru?

— Lucrurile au mers prea departe. Se ridică, trăgându-se înapoi până când atinse speteaza patului cu capul. A venit momentul să încetăm amândoi.

— Să încetăm ce, mai exact?

Se referea la investigaţiile ei? Căci doar nu vorbea serios că dorea să încerce să o împiedice să ajute oamenii, nu după avertismentele lui O'Shea.

— … Orice ar fi asta. Faptul că eşti aici.

O senzaţie ciudată, răscolitoare, îi strânse stomacul şi continuă să-i urce până în gât, ca lujerii unei viţe-de-vie, care îi strângeau măruntaiele. Îi cercetă chipul, dar expresia lui rămase sumbră şi serioasă. Hotărâtă. Nu înţelegea. Ce se schimbase?

— Nu înţeleg. Vrei să nu mai vin pe la tine? Asta spui?

— Da. Lucrurile au scăpat de sub control. Nu aveam dreptul să fac ce am făcut. Ştiam că nu e bine, şi am ignorat glasul raţiunii.

„Nu e bine.” Se luptă să nu zăbovească asupra cuvintelor.

— N-aş putea spune că eu n-am fost de acord, Quint, spuse ea, uluită de calmul vocii ei. Să ştii că nu trebuie să te consideri doar tu responsabil.

De fapt, vina îi aparţinea mai mult ei.

— Ba da. Este responsabilitatea mea în întregime. Îşi trecu o mână peste faţă. Nu am crezut niciodată că vom ajunge atât de departe.

Ştia…? Nu, imposibil. Nu ar fi putut afla de

sentimentele ei pentru el. Aşadar, era vorba despre el?

— Ce vrei să spui cu „atât de departe”?

— Mi-ai spus aseară, Sophie. Ea nu putu reacţiona, încremenită de groază. El crezu că nu se exprimase suficient de clar, căci continuă să îi explice: Când erai în stare de ebrietate. Mi-ai spus că mă iubeşti.

„O, nu.” Se simţi copleşită de umilinţă, iar trupul i se încinse de ruşine. Nu-şi amintea decât frânturi din momentele în care îl sărutase în trăsură. Însă îi mărturisise că îl iubea. Dumnezeule, de ce o fi lăsat informaţia aceea să-i scape? Deşi era adevărat, ştiuse prea bine că el nu voia iubirea ei. Afirmase de mai multe ori că nu se va căsători cu ea. Voia să se culce cu ea, da, dar să împărţi aşternutul cu cineva şi să-l iubeşti erau două lucruri complet diferite, cel puţin pentru el, se pare. Îşi înăbuşi suferinţa, încercând să ridice din umeri.

— Spun asta oricui, când sunt afumată.

— Mă îndoiesc. Nu pot îngădui să fii rănită.

Era deja rănită, dar mândria nu îi permitea să recunoască.

— Şi ce se întâmplă cu investigaţiile? Nu mă vei mai ajuta, presupun.

— Putem coresponda, ceea ce ar fi trebuit să facem din capul locului.

Îşi încleştă maxilarul, desprinzându-şi privirea de la ea, iar ea realiză că nu îi era deloc atât de uşor pe cât crezuse. Poate că simţea ceva mai mult decât dorinţă faţă de ea.

— Şi asta vrei, să nu mă mai vezi niciodată?

— Nu contează ce vreau, Sophie, ci contează ce se cuvine să facem. Nu trăim într-o lume în care suntem liberi să ne jucăm cu regulile, după bunul-plac. Rişti totul venind aici şi urcând în patul meu noapte de noapte. Vrei un viitor?

— Lasă viitorul meu. Lasă regulile. Te întreb ce vrei

tu, Quint.

— Ce vreau eu nu contează. Sunt incapabil să aleg.

— De ce?

— Ştii de ce! explodă el, sărind din pat şi străbătând camera, cu paşi lungi. Şi până când mă voi face bine, toate acestea trebuie să înceteze.

O salva de el însuşi, era clar. Însă el era tocmai lucrul pe care ea îl voia mai mult decât orice, bolnav sau nu. Voia să îi pomenească de progresele pe care le făcea cu recuperarea lui, de plimbările cu trăsura şi prin grădină, dar ştia că el va susţine că acele acţiuni erau mult prea puţin semnificative.

— Şi dacă nu vei fi niciodată capabil să alegi?

— Atunci îţi va fi mult mai bine fără mine, crede-mă.

Ea privi liniile încordate ale umerilor lui, spatele lui rigid, şi i se frânse inima. Quint era extrem de încăpăţânat când nutrea convingerea că avea dreptate. Totuşi, trebuia să încerce să-l facă să se răzgândească.

— Nu-mi va fi, iar tu meriţi să fii fericit. Haide să încercăm să fim fericiţi împreună.

— Nu, vom sfârşi prin a fi amândoi nefericiţi. A fost o greşeală. Nu ar fi trebuit să îngădui niciodată să se întâmple toate astea.

— Să îngădui?

Simţi că o cuprinde furia şi să lăsă purtată pe aripile ei, căpătând astfel curaj.

— Tu ai îngăduit? Într-adevăr, Quint, a fost foarte generos din partea ta. Îţi voi fi mereu recunoscătoare că mi-ai dăruit oportunitatea de a împărţi aşternutul cu tine.

— Nu te prinde maliţiozitatea. Ştii foarte bine ce-am vrut să spun.

— Nu, nu ştiu ce ai vrut să spui. Vrei să spui că ce s-a întâmplat între noi a fost o greşeală şi că nu trebuie să te contrazic? Să mă retrag spăşită? Nu, nu o voi face. Te înşeli. La fel cum te înşeli cu privire la boala ta. Te porţi de

parcă eşti prima persoană care a fost împuşcată şi a supravieţuit. Da, ai avut febră şi era să mori, Quint, dar ai supravieţuit. Şi…

— Este a doua oară când o spui. De unde ştii de febră? O scrută insistent, arzând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Apoi îşi dădu seama. Dumnezeule, tu ai fost. Se frecă pe frunte, făcând o grimasă. Credeam că mi-am imaginat că un bărbat ciudat venise noaptea în camera mea. Dar m-am convins că trebuia să fie unul din membrii personalului, însă tu erai. *La naiba!*

Blestemele care ieşeau din gura lui nu făcură decât să o înfurie mai mult.

— Da, ţi-am salvat viaţa. Te-am smuls din ghearele morţii. Te-am spălat, ţi-am schimbat aşternuturile, te-am hrănit… Şi aş face-o din nou, dacă ar fi necesar. Nu dovedeşte decât că, deşi înnebuneşti, ceea ce nu cred, ar trebui să primeşti cu braţele deschise timpul care ţi-a mai rămas, în loc să îţi plângi de milă.

— Habar nu ai despre ce vorbeşti. Eu l-am văzut pe tata adâncindu-se în nebunie, nu tu. Am asistat la efectul pe care l-a avut boala lui asupra mamei mele. Îşi trecu degetele prin păr. Nu voi face pe nimeni să treacă prin aşa ceva.

— Nu eşti tatăl tău, spuse ea pe un ton mai blând. Iar eu nu sunt mama ta. Nimeni nu ştie ce îţi rezervă viitorul, şi să iubeşti pe cineva înseamnă să fii dispus să înfrunţi laolaltă cu omul acela viitorul. Înseamnă că vă e mai bine împreună decât separat.

El clătină din cap.

— Nu o voi face, Sophie. Nu te voi trage după mine.

Ştia că ţinea la ea, dar nu-i declarase. Trebuia să-l întrebe, oricare ar fi fost răspunsul lui, căci era mai bine să ştie cum stăteau lucrurile. Îşi făcu curaj.

— Mă iubeşti?

— Nu.

Privirea lui nu se clinti nicio clipă şi aproape că părea să îi pare rău, de parcă ştia cât de dureros era să recunoască.

— Şi chiar dacă aş spune „da”, tot nu ar conta. Nu mă pot căsători cu tine. Nu aveam niciun drept să las lucrurile să avanseze…

Ea ridică o mină, oprindu-l. Avea un nod în gât care ameninţa să o înece. Se chinui să tragă aer în piept. Corsajul o împungea în coaste şi se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine. De fapt, ce mai era de spus? Era vital să plece, dar nu înainte de a-şi recăpăta un dram de demnitate.

— Atunci, ai dreptate. Merit mai mult. Merit pe cineva care mă iubeşte şi care nu vrea doar să se culce cu mine, ci şi să mă ia în căsătorie. Nu voi mai face această greşeală vreodată.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru în întunericul reconfortant al pasajului secret. Se întoarse în noapte, singură, acolo unde îi era locul.

Capitolul 21

Piaţeta aflată peste drum de casa lui Sophie era goală la acea oră a dimineţii, numai păsările fiind atât de nepretenţioase încât să se trezească aşa devreme. Sophie se aşeză în faţa Juliei şi a lui Maggie, apoi îşi deschise umbreluţa de soare pentru a-şi feri chipul de soarele neobişnuit al dimineţii. Prietenele ei sosiseră pe nepusă masă – probabil pentru că soţii lor le informaseră în legătură cu masa servită la Quint – şi ceruseră să o vadă. Ştiind cam în ce direcţie avea să o apuce conversaţia, Sophie sugerase să iasă din casă, lăsând în urmă armata omniprezentă de urechi ciulite.

— Cum e Harry? o întrebă pe Julia.

— Pretenţios. Seamănă teribil cu Colton, răspunse Julia, iar chipul ei frumos se îndulci o clipă. Dar e un scump, iar Olivia e încântată că are un frăţior.

Zâmbi, fericită pentru prietena ei, şi se întoarse spre Maggie.

— Şi luna ta de miere? Cum a fost?

Contesa de Winchester, răvăşitoare cu părul ei negru şi ochii verzi, radia.

— Încântătoare. Jur că am văzut aproape toate colecţiile şi muzeele de pe continent. Simon a fost foarte răbdător.

— Nu mă îndoiesc că a meritat efortul, spuse Julia, zâmbind cu subînţeles.

— Da, aşa e, răspunse Maggie, zâmbind larg.

Se lăsă o linişte apăsătoare, iar Sophie ştia ce o să urmeze. Prietenele ei nu veniseră să bârfească sau să-şi împărtăşească poveştile despre evenimentele recente din vieţile lor; veniseră să primească răspunsuri de la ea. Iar aşteptarea era agonizantă.

— Eu şi Quint am fost amanţi, dar s-a terminat totul acum, spuse ea pe nepusă masă.

Julia îşi încleştă fălcile, iar buzele i se albiră.

— Amanţi? repetă ea. Tu şi Quint. Chiar s-a… culcat cu tine?

— Da. Ce este atât de surprinzător? Poate că sunt fată bătrână, dar…

— Nu eşti fată bătrână, o întrerupse Maggie, întinzând mâna să-i cuprindă genunchiul. Eşti frumoasă şi plină de viaţă, Sophie. Ce bărbat nu te-ar vrea? Cred că Julia dorea să spună…

— Vreau să spun, de ce nu a obţinut un certificat special? izbucni Julia, cu ochii albaştri scânteind. Dacă ţi-a luat inocenţa, ar trebui să te ia în căsătorie. L-a refuzat tatăl tău?

— Nu a vorbit cu tata. Dar toate acestea sunt irelevante, pentru că nu ne vom mai vedea.

Maggie clipi, iar Julia rămase cu gura căscată.

— S-a despărţit de tine după ce ţi-a răpit inocenţa? Ducesa sări în picioare. Îi voi spune lui Colton să îl provoace! E… dezgustător! Nu aş fi crezut vreodată că e atât de netrebnic.

— Nu îi poţi spune lui Colton să îl provoace. Şi de unde ştii că nu eu sunt cea care a vrut să se despartă? Trase aer adânc în piept. Ştiu că vreţi să mă ajutaţi, dar povestea ne priveşte pe mine şi pe Quint. Şi nu el mi-a luat inocenţa. Asta s-a întâmplat – flutură dintr-o mână – cu ceva vreme în urmă.

Julia se lăsă brusc pe scaun, iar pe chip i se citea confuzia şi surpriza.

— Ce? Când? Nu mi-ai spus niciodată. Cine a fost?

— S-a întâmplat în timpul debutului meu şi a fost o greşeală. El… Râse cu amărăciune. M-a convins că plănuia să-mi ceară mâna, propunându-mi să anticipăm noaptea nunţii. Dar nu a fost sânge deloc şi, în plus, mi-a plăcut, aşa că…

— Aşa că a presupus că nu era prima dată, şopti Maggie, cu ochii umezi de compasiune. O, draga de tine.

Bineînţeles că Maggie înţelegea, dat fiind că îndurase un scandal în urma căruia fusese obligată să se căsătorească cu cineva de două ori mai vârstnic decât ea, deşi nu fusese vina ei. Sophie le zâmbi amar.

— S-a căsătorit cu altcineva şi s-a mutat. Până la urmă, a fost o nereuşită cu noroc.

— Nu pot să cred că nu ai suflat o vorbă, spuse Julia încet. De aceea te opuneai atât de abitir căsătoriei, pentru că nu voiai să afle nimeni.

— Da.

Vedea cât de tare o rănise această dezvăluire pe prietena ei cea mai bună, gândul că Sophie avusese

secrete faţă de ea.

— Cine a fost?

— Nu îţi voi spune. Cunoscându-te, te vei duce la uşa lui şi îl vei pocni în cap cu o tigaie. Nu pomeni că îi dăduse un pumn lui Robert şi că, probabil, avea să-l înfrunte într-un duel, în zorii zilei. E lipsit de importanţă.

Maggie clătină din cap.

— Toate bune şi frumoase, dar nu eşti văduvă şi nicio persoană cu reputaţie dubioasă, Sophie. Quint cunoaşte regulile societăţii. Dacă s-a culcat cu tine, ar trebui să te ia în căsătorie.

O pasăre ciripi în apropiere, iar Sophie încercă să se decidă cât de mult să le spună. Le povestise Quint lui Colton sau Winchester despre boala lui? Nu putea dezvălui ceva atât de personal, nu când el se lupta să împiedice pe toată lumea să afle. Însă prietenele sale nu aveau s-o lase să scape fără să le ofere nişte răspunsuri. Astfel că le dădu singurul răspuns care i se păru satisfăcător:

— M-a cerut şi am refuzat.

Julia se lăsă pe scaun.

— Te-a cerut în căsătorie şi ai spus nu?

— Da, se forţă Sophie să spună, minciuna arzându-i pieptul.

Amândouă femeile se frământau. Schimbară o privire îngrijorată, aşa că Sophie le spuse:

— Nu sunt sigură că ne-am potrivi. Am stat necăsătorită atâta timp, încât pare nesăbuit să mă reped la vârsta mea.

— I-ai spus lui Colton că Quint nu te-a cerut.

— Am minţit.

— Dacă e adevărat, spuse Julia, atunci de ce arăţi atât de rău? Parcă nu ai fi dormit toată noaptea.

„Pentru că nu am dormit.”

Julia nu-i dădu ocazia să răspundă, spunând:

— Colton mi-a spus de prânz şi de felul în care v-aţi

purtat tu şi Quint unul faţă de celălalt. Zicea că nu l-a mai văzut niciodată astfel în preajma unei femei. Ba chiar s-a duelat pentru tine. Şi te cunosc. Nu te-ai băga niciodată în aşa ceva, nu cu un bărbat precum Quint, dacă nu ai avea sentimente pentru el.

— S-a duelat? Lui Sophie i se strânse stomacul. Când? Şi cu cine?

— Nu ştiai? întrebă Maggie.

— Nu, abia şopti Sophie.

Doamne, ar fi putut fi ucis. De ce Dumnezeu s-ar fi duelat, dacă credea că practica aceasta era barbară?

— L-a învins pe contele de Reddington. În sala lui de bal, cu sabia. Era cât pe-aci să-l omoare, din câte am înţeles. Colton şi Winchester i-au slujit drept secunzi.

Şocul o lăsă fără cuvinte. Se luptase cu Reddington pentru ea – pentru Sir Stephen, de fapt – şi câştigase. Cum le explicase despre Sir Stephen lui Colton şi Winchester?

Îşi reaminti de seara trecută.

„Mă iubeşti?”

„Nu.”

Acum ştia că minţise. Quint nu s-ar fi duelat pentru onoarea ei dacă nu ar fi iubit-o. O mică parte din nefericirea care îi apăsa inima se evaporă. Îşi dorea să fi fost acolo, să îl vadă învingându-l pe porcul de Reddington.

Nu că informaţia aceasta schimba ceva între ei. Vorbise serios când se văzuseră ultima oară – merita pe cineva care voia mai mult decât o tăvăleală rapidă. Deşi Quint credea că o salva de o soartă îngrozitoare, avea nevoie de un bărbat care să nu poată trăi fără ea. Un bărbat care să vrea să-i fie alături la bine şi la rău.

Un bărbat care să nu renunţe la ea cu atâta uşurinţă.

— Quint şi Simon au fost prieteni apropiaţi în ultimii câţiva ani, Sophie, spuse Maggie cu blândeţe. Iar soţul meu este îngrijorat. Şi supărat. Quint a spus că nu se poate căsători cu tine, că nu se poate căsători cu nimeni, iar

Simon crede că are legătură cu motivul pentru care Quint trăieşte retras în ultima vreme. Ştii ceva despre asta?

Ar fi trebuit să ştie că problema nu va dispărea atât de uşor. Însă nu avea să îngăduie ca toată lumea să-l creadă un desfrânat pe Quint, care seduce femei la tot pasul, şi nici nu voia să fie cauza tensiunii dintre el şi cei mai buni prieteni ai lui. Mai bine să creadă rău despre ea.

— Ca să fie clar, m-a cerut, iar eu l-am refuzat. Şi nu ştiu despre ce vorbeşte Winchester. De fapt, Quint s-a plimbat cu mine cu trăsura acum câteva zile. Vă asigur că a ieşit din casă.

Julia oftă din rărunchi, iar Maggie se încruntă. Vinovăţia o apăsa nemilos pe Sophie, atât pentru minciună, cât şi pentru că păstra secretul asupra lui Sir Stephen, ceea ce o făcu să fie şi mai nefericită.

— Şi spui că s-a terminat? întrebă Julia în cele din urmă, deşi părea că încă avea dubii.

— Da. Fără îndoială. Ne-am venit amândoi în fire.

— Ei bine, e ceva, spuse Maggie. Presupun că va trece totul în câteva săptămâni. Dar aş vrea să te mai gândeşti. Quint e un bărbat bun. Ar fi un soţ excelent. Nu te-ai plictisi niciodată şi nu şi-ar lua nicicând vreo metresă.

— Dorinţele mele nu prea contează, căci tata mi-a găsit soţ.

— Pe cine? ţipă Julia. A fost anunţată logodna?

— Nu, nu până la finalul sezonului. Şi refuză să-mi spună numele bărbatului. Tata e convins că aş găsi o cale să îl pun pe fugă.

— Aşteaptă, lasă-mă să înţeleg, spuse Maggie. Tatăl tău te forţează să te căsătoreşti cu cineva pe care nu îl cunoşti, când te-ai putea mărita, în schimb, cu Quint? Nu e logic, Sophie.

Într-adevăr, nu era, dacă nu luai în considerare sentimentele lui Quint cu privire la acest subiect.

— Sper să îl conving pe tata să se răzgândească. Nu

cred că va merge până la capăt.

Dar, de fapt, ce mai conta acum? Nu îl putea avea pe Quint şi oricine altcineva era un substitut nepotrivit. Poate că ar trebui să cedeze pur şi simplu şi să încheie povestea.

Ceea ce nu dovedea decât că era dusă şi că îşi pierduse minţile.

Maggie şi Julia schimbară priviri îngrijorate. Apoi, Julia se uită într-o parte şi îşi încrucişă braţele, mişcare pe care Sophie o recunoştea, după atâţia ani de prietenie. Julia era rănită.

Şi cenzura aceea tăcută o rănea pe Sophie ca nimic altceva. Ea şi Julia se împrieteniseră repede, cu mulţi ani în urmă, un fel de club secret al femeilor imperfecte, care erau diferite de restul: Julia, abandonată de soţul ei, însă virgină, iar Sophie, care nu mai era inocentă, însă nu era potrivită pentru căsătorie. Nu se gândise niciodată că şi-ar putea pierde cea mai bună prietenă.

— Îmi cer scuze, spuse ea pe neanunţate. Ştiu că sunt multe aşa deodată.

— Într-adevăr, recunoscu Julia, care nu ocolea niciodată adevărul. Şi nici măcar nu e totul. Maggie s-a întâlnit cu Pearl Kelly recent. Aşa că poate ai vrea să ne explici în ce mai eşti implicată cu ea?

*

Quint încheie exerciţiile de respiraţii adânci, simţindu-şi trupul relaxat şi mintea liniştită. Pulsul îi încetinise considerabil, ajungând să fie o bătaie egală şi plăcută în piept. După ce se ridică şi se întinse, trebui să recunoască faptul că existau beneficii evidente chiar şi după câteva şedinţe de meditaţie. Se simţea… mai calm. Fiecare articulaţie şi muşchi erau relaxate, ca şi când tocmai s-ar fi golit înlăuntrul lui Sophie.

Iar gândul acela îl deprimă îngrozitor.

Înaintă pe aleea grădinii înspre casă. Noapte era răcoroasă şi liniştită. Canis lipăia la picioarele lui, până şi câinele fiind ciudat de liniştit. Quint spera pe jumătate că Sophie va ignora discursul său de cu o seară înainte, intrând în fugă pe poartă. Strigând la el. Spunându-i că se înşela. Sărutându-l.

„Mă iubeşti?”

„Nu.”

Ce minciună sfruntată spusese. O iubea aproape din primul moment în care o văzuse, cu şapte ani în urmă, la un bal, în rochia aceea alb cu roz. Îl privise pe sub genele dese şi castanii, cercetându-l, şi îi simţise privirea pătrunzătoare până în măduva oaselor.

Cu toate acestea, era mai bine să nu îi spună. Nu o putea lua în căsătorie, şi prelungirea acestei… aventuri a lor nu avea decât să o rănească şi mai tare.

Când urcă pe treptele terasei, observă licărul slab al unei lumânări pe coridorul principal, lângă biroul său. Unul dintre servitori? Avea reguli stricte cu privire la intrarea în birou. Nimeni nu avea permisiunea să intre acolo fără ca el să fie prezent. Privi în timp ce lumina dispăru. Ciudat. Grăbindu-se, se uită după sursa de lumină.

Ochii lui erau obişnuiţi cu întunericul, aşa că vedea fără probleme în penumbră. Uşa biroului era încuiată. Intrarea era pustie şi nu se vedea nimeni pe scări. Verifică micul dulap folosit pentru haine. Nimic.

Atunci de unde venise lumina?

Se frecă pe frunte. Nu era logic. Văzuse o lumină… nu-i aşa? Dar nu se afla nimeni acolo, asta era sigur. Îi juca mintea feste?

Şi el care credea că se face mai bine.

— La naiba, mormăi în barbă.

Se auzi o bătaie în uşă, care îl făcu să tresară. Era aproape miezul nopţii. Cine Dumnezeu…? Inima începu să-

i galopeze, plină de speranţă. Fără să se gândească, se duse şi deschise uşa iute.

În prag stăteau contele şi contesa de Winchester. Winchester avea maxilarul încordat, iar fruntea lui Maggie era încreţită de grijă. Quint oftă în sinea lui.

— Bună seara, Quint. Pot să intru? întrebă Maggie.

Quint făcu un pas în spate.

— Desigur.

Ţinu uşa, lăsându-i să intre. Prietenii săi pătrunseră în casă, dar Winchester se întoarse către soţia lui.

— Te aştept în trăsură, draga mea.

O sărută pe frunte şi îl privi crunt pe Quint, avertizându-l. Quint încuviinţă din cap, înţelegând. O va asculta pe Maggie şi va avea grijă să nu o rănească sau să nu o jignească în niciun fel şi aşa mai departe.

Winchester se întoarse şi se îndreptă către uşa de la intrare, închizând-o în urma lui.

— Ne aşezăm? o întrebă Quint pe contesă, scoţând cheia biroului din buzunar. Descuie uşa şi i-o deschise. Ţi-aş oferi o băutură, dar nu am alcool la îndemână.

— E în regulă. Am băut destulă şampanie la cina aceea politică plicticoasă la care am mers în seara aceasta. Îşi scoase mantia şi o aşeză pe braţul canapelei, scoţând la iveală o rochie de seară de culoarea smaraldului întunecat. A fost singurul fel în care am putut-o suporta.

— Din nefericire, cred că te aşteaptă multe altele în viitor.

El se lăsă pe fotoliu, după ce ea se instală pe perne.

— Ştiu, dar şi eu îl târăsc la expoziţii şi prelegeri de artă, aşa că nu mă pot plânge. Că veni vorba, ai văzut expoziţia Guardi?

— Nu. Se mişcă, stânjenit. Cât îi spusese Winchester soţiei sale? Sunt ocupat cu un proiect în perioada aceasta.

Ea îşi împreună mâinile în poală, părând incredibil de aranjată pentru o femeie pe care aristocraţia o botezase

Târfa pe jumătate irlandeză. Era explicabil de ce ea era cea care îl vizita, având în vedere că trecuse printr-o serie de frământări în scurta ei viaţă, îi plăcea de Maggie. Era inteligentă şi onorabilă, ca să nu mai spună că îl punea pe Winchester la punct. Era greu să urăşti o femeie care putea face lucrul acesta.

— Nu ştiu exact de ce sunt aici, Quint. În niciun caz nu te voi mustra. Râse înfundat şi ridică mâinile în semn de predare. Dumnezeu ştie, sunt ultima persoană care ar arunca cu pietre când vine vorba de necuviinţă. Dar simt că pot vedea situaţia ceva mai obiectiv. Soţul meu este… Ei bine, rareori l-am văzut atât de furios şi de frustrat. Şi Julia e la fel de aprinsă în privinţa aceasta. Amândoi consideră că ar trebui să vă încuie, pe tine şi pe Sophie, într-o încăpere cu un preot şi să nu vă dea drumul până când nu vă veţi căsători.

Quint răsuflă, clătinând din cap. Nu avea cum să scape de ducesă. Sau de Winchester.

— Nu mă pot căsători cu ea.

Maggie încuviinţă din cap.

— Interesant. Ea a spus că ai cerut-o şi că a refuzat.

I se strânse pieptul şi simţi că îl ard plămânii pentru o secundă interminabilă. Sophie încercase să-l protejeze, să îşi asume ea vina mai degrabă decât să îl învinovăţească pe el. Deşi gestul îl înduioşa, nu putea îngădui ca ea să mintă de dragul lui.

— Încearcă să îi împiedice pe Colton şi pe Winchester să mă sugrume. Nu am cerut-o în căsătorie şi nu o voi face.

— De ce nu? întrebă ea calm, cumpătat, iar ochii ei verzi erau plini de curiozitate, nu de furie. Deodată simţi nevoia de a-i împărtăşi adevărul, în loc să se ascundă în spatele unor noi minciuni.

— Tatăl meu a înnebunit. Ştiai asta?

— Nu, dar a murit când aveai…

— Şase ani.

— Cu ceva timp înainte ca eu să mă nasc. Şi condoleanţele mele, Quint. Trebuie să fi fost traumatizant pentru un copil atât de mic.

— A fost, recunoscu el. A doborât-o pe mama. Se iubeau foarte mult. Iar pentru mine, ei bine, eu am sperat mereu că, dacă voi munci şi dacă voi rămâne concentrat şi voi studia, voi evita soarta tatălui meu. Dar m-am înşelat.

— Ce vrei să spui?

Îi povesti despre febra de după împuşcătură, cum era cât pe-aci să moară, despre crize, despre groază şi despre dorinţa de a rămâne în casă. Acum că îşi dăduse drumul, nu se mai putea opri.

— O, îngrozitor, spuse ea în şoaptă după ce termină. Îmi pare foarte rău. Habar nu aveam. Am presupus că ţi-ai revenit şi nu ne gândeam… Voiam să vii la nuntă, desigur, dar Simon s-a grăbit să obţină un certificat special şi ştia că eşti…

— Nu îţi face griji, o întrerupse el. Tu şi Simon eraţi fericiţi şi o meritaţi. Nu vă port pică pentru faptul că nu v-aţi ocupat de asta, după ce aţi stat departe unul de altul atâţia ani.

— Iar Sophie, îl îndemnă ea. Care este locul ei în toată povestea? El ezită să răspundă, iar Maggie continuă: Ştiu de Sir Stephen şi de investigaţiile ei legate de crimele de pe râu. Înţeleg că venea la tine să caute ajutor. Spune-mi ce îmi scapă.

El deschise gura să mintă, pretinzând că Sophie nu înseamnă nimic pentru el, dar nu o putu face.

— Înţeleg, spuse Maggie, iar chipul i se îndulci. Aşa mă gândeam şi eu. Îţi dai seama că ai încurcat toată treaba, nu-i aşa? Tatăl ei intenţionează să o căsătorească la sfârşitul sezonului. Va trebui să se mărite cu un străin, când, de fapt, s-ar putea mărita cu tine.

Nu o vedea pe Sophie măritându-se cu altcineva. Nici măcar nu putea înfrunta gândul că între coapsele ei s-ar

putea afla un alt bărbat, dăruindu-i plăcere… dăruindu-i copii. În piept i se puse un ghem cât o rodie. Merita să fie fericită; pur şi simplu nu voia să ştie nimic despre căsătoria ei.

— Nu pot…

Uşa se deschise brusc şi Taylor dădu fuga înăuntru. Avea ochii mari de frică.

— Milord, îmi cer iertare, dar m-am gândit să vă spun să veniţi imediat. Servitoarea lui Lady Sophia e la uşa din dos. Sir Stephen a fost răpit.

*

Alice stătea la uşă, frângându-şi mâinile, cu chipul palid.

— Băiatul, cel de la Black Queen, îl plăteşte pentru informaţii. I-a văzut luând-o în seara aceasta, milord.

Stomacul lui Quint se strânse ghem.

— Ai vorbit cu băiatul?

Ea încuviinţă din cap.

— Cu niciun sfert de oră în urmă. A venit ieri la mine, după ce s-a întâmplat.

— Era la Black Queen?

— Da. Chiar afară. A spus că au tras-o pe o străduţă lăturalnică…

Vocea i se înecă în suspine şi îşi apăsă pumnul pe gură.

— Quint, spune-i să intre, zise Maggie din spatele lui. Alice, vino şi stai jos.

Quint o conduse în bucătărie şi o aşeză pe un scaun. Winchester venise şi el între timp, laolaltă cu Taylor, dar Quint nu era atent la nimeni în afară de servitoarea lui Sophie.

— A spus ce s-a întâmplat după aceea?

În capul lui se desfăşurau scenarii diferite, niciunul

bun.

— Au legat-o şi i-au pus un sac pe cap. A spus că s-a zbătut, dar au băgat-o într-o trăsură. S-au îndreptat înspre Bishop’s Gate. Asta e tot ce a văzut înainte de a veni la mine.

— Cine sunt „ei”? Oamenii lui O’Shea?

— Un bărbat pe care nu l-a recunoscut şi lordul Tolbert.

— O, Dumnezeule, spuse Maggie în şoaptă.

— Ce-mi scapă? întrebă Winchester. Quint nu făcu decât să-şi frece fruntea. Fusese atât de sigur că Tolbert nu era responsabil de crime. Era clar că se înşelase. Tolbert o luase. Dar unde o dusese?

Se forţă să-şi stăpânească panica provocată de răpirea ei şi furia că nu era capabil să o protejeze. Nu avea timp pentru remuşcări acum, până când nu va o găsi. „Gândeşte!” îşi porunci el.

Alice spuse:

— Am rugat-o pe milady nu se întoarcă acolo. „Este prea primejdios”, i-am spus, dar a primit un bilet, ştiţi. În care i se spunea că în seara aceea va fi răpită altă fată. Însă doamna s-a grăbit mult prea tare să se întoarcă acolo, după ce fusese ultima dată.

— Ultima dată? întrebă Winchester ridicând vocea.

— Da, milord. Aseară doamna a aflat că O’Shea trimitea bilete la Whitehall. I s-a părut ciudat. Mie, mai curând primejdios.

— Nu se întâmplă nimic în cluburile lui fără să ştie, îi spuse Winchester lui Quint.

Era un punct de plecare la fel de bun ca oricare altul, presupuse Quint.

— Atunci haide să mergem, vom lua trăsura voastră.

Dădu fuga spre trepte.

— Vin şi eu, o auzi pe Maggie spunându-i lui Winchester.

— În niciun caz, răspunse Winchester repezit, apoi îşi îndulci glasul, murmurând ceva la urechea soţiei lui.

Quint nu mai apucă să audă ce-i spusese, căci dădu fuga pe scări spre ieşire.

Deschise uşa. Trăsura lui Winchester aştepta, cu birjarul pe capră.

— Milord! Răsucindu-se, îl văzu pe Taylor apropiindu-se, cu un pistol în fiecare mână. Poftiţi. S-ar putea să aveţi nevoie de ele. Majordomul întinse armele, arme pe care Quint nu le mai văzuse niciodată.

Quint se uită la Taylor.

— De ce are un majordom pistoale încărcate, gata pregătite?

Obrajii tânărului se îmbujorară.

— Pentru protecţie, milord.

Răspunsul nu îi satisfăcu toate întrebările care îi năvăleau în minte, dar le îndepărtă, pentru a se ocupa de ele mai târziu.

— Dă-i-le lordului Winchester, te rog.

— Ce să-mi dea? întrebă Winchester, venind lângă el.

— Pistoalele.

Quint făcu semn cu bărbia înspre arme, iar Winchester le luă.

Quint trase adânc aer în piept în prag, făcându-şi curaj.

— Haide să mergem.

Câteva secunde mai târziu, cei doi porneau spre partea de est a Londrei. Quint îşi ţinea ochii strâns închişi, respirând regulat şi profund. Se concentra asupra lui Sophie. Ochii căprui, cu scânteieri aurii. Genele lungi. Zâmbetul ei fugar. Felul în care râdea. Gustul ei. Cum se înfiora când o mângâia.

— Am trimis-o pe Maggie să îl cheme pe Colton. Ne vom întâlni cu el acolo.

Quint încuviinţă din cap, cu pleoapele închise strâns.

Trebuia să o găsească pe Sophie înainte să se întâmple ceva îngrozitor. Era numai vina lui.

*

Dacă ar fi fost posibil să îşi dea o palmă, în ipostaza în care se afla în clipa aceea, Sophie ar fi făcut-o rapid. Dar fusese atât de proastă.

Ceva mai devreme primise prin Alice un bilet nesemnat, prin care Sir Stephen era informat că Tolbert plănuia să răpească o altă fată în seara aceea. Astfel că atunci când Tolbert apăruse la Black Queen, Sir Stephen, înarmat cu un pistol şi un cuţit, îl urmase. Nu avea să-l mai piardă cu niciun preţ şi în seara aceea. Era posibil ca biletul să fie o minciună, dar în caz contrar, voia să vadă ce făcea Tolbert.

Acesta îşi petrecuse seara la masa de ruletă, pierzând încontinuu, până când un bărbat solid pe care îl recunoscu drept unul dintre oamenii lui O'Shea veni şi îi şopti ceva la ureche lui Tolbert. Încuviinţând din cap, acesta îşi luase lucrurile şi plecase. Sophie dăduse fuga după el, însă descoperise că nu se întorsese la trăsură. În schimb, se plimba hotărât pe alee, învârtindu-şi bastonul şi fluierând. Îl urmase de la distanţă, aşteptând să vadă unde se va duce. De ce nu îşi luase trăsura?

Zgomotul de încăierare din spatele ei fusese singurul avertisment, înainte de a simţi că o mână o apăsa cu duritate pe gură. A fost cuprinsă de braţe puternice, iar mirosul de tutun şi de sudoare era atât de puternic, încât aproape îi întorsese stomacul pe dos. Se lăsase moale, sperând că i se va da drumul, şi chiar se întâmplase lucrul acesta, însă doar pentru o jumătate de secundă. Ţipase, rugându-se ca Jenkins să o audă, dar bărbatul înjurase şi o ridicase iute înapoi, strângând-o mai tare de data aceasta.

— Frumoasă încercare, spusese el, strângând-o şi

lăsând-o fără aer.

Încercase să-şi strecoare mâna în buzunar după cuţit, în timp ce el o ţâra pe o străduţă lăturalnică din apropiere.

Când bărbatul întinsese mâna după o bucată de funie, se zbătuse. Îşi folosise picioarele, lovind în ce nimerea. Îl muşcase de mână. Se smucise, se răsucise, ţipase şi făcuse tot ce-i trecuse prin cap… dar un alt bărbat, pe care nu-l putea vedea, sosi în spatele ei şi se trezi imobilizată în scurt timp. Stomacul i se făcuse ghem când văzuse că îi aruncaseră pistolul şi cuţitul.

După aceea totul se desfăşurase repede. O legaseră de mâini, îi puseseră un căluş şi un sac de pânză pe cap. O lovitură în falcă o luase prin surprindere, deşi nu ar fi trebuit, şi căzuse pe caldarâmul tare şi umed de pe străduţă. O legaseră de picioare şi o ridicaseră fără menajamente.

Fusese apoi aruncată într-o trăsură, care mergea de ceva vreme. Habar n-avea unde se afla, din nefericire, când în cele din urmă se opri. Sacul de pe cap nu îi stânjeneala doar vederea şi auzul, ci şi mirosul. O cuprinse o presimţire neagră care îi clocotea în piept când se trezi ridicată şi dusă pe o uşă. Apoi urmară nişte scări.

Încercă să controleze isteria care o cuprindea. „O, Doamne, voi muri aici.” O să moară şi nu îl va mai vedea niciodată pe Quint. Nu îl va mai vedea niciodată pe tatăl ei, pe mama ei vitregă sau pe Julia. De ce se încumetase să plece noaptea singură? Spera că Jenkins îi urmărise pe cei care o răpiseră, dar nu putea conta pe asta. Nu putea conta pe nimeni altcineva în afară de ea însăşi. Trebuia să rămână calmă şi să nu-şi piardă minţile. Era cea mai bună şansă de a rămâne în viaţă.

Se deschise o uşă. Aerul dinăuntrul sacului era încins şi umed, făcând-o să respire cu greu.

— Excelent. Pune-o aici, te rog.

Vocea profundă şi aleasă era uşor voalată de cârpă,

dar simţea că o recunoaşte. O auzise undeva. Cine era?

Apoi căzu, neputincioasă, şi se izbi de podea cu o bufnitură. Durerea îi explodă în partea dreaptă, lăsând-o fără respiraţie câteva secunde. „La naiba!”

Sacul îi fu ridicat de pe cap. O ardeau ochii, chiar şi în lumina slabă a lămpii, şi nu avu de ales, trebuind să strângă din pleoape. După câteva secunde clipi, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cât mai repede cu lumina din jur. Era într-un dormitor. Lângă un perete se afla un pat simplu, iar de cealaltă parte a încăperii, o masă lungă. Câteva scaune erau împrăştiate ici-colo, însă nimic altceva. Doi bărbaţi o priveau ţintă.

Tolbert, cu o expresie îngâmfată, şi lordul Hudson… bărbatul de la Ministerul de Interne. Cel care o abordase la balul de la Portland. Zâmbea afabil, sprijinindu-se de bastonul din mâna stângă.

— Lady Sophia. Sunt foarte recunoscător că ai putut să te alături micului nostru grup.

Capitolul 22

Quint nu avea să afle niciodată cum de reuşiseră Winchester şi Colton, însă cei doi izbutiseră cumva să-l convingă pe O’Shea să vină la trăsură, la cererea lui. Oricâte progrese ar fi făcut în ultima vreme, gândul de a intra într-un loc aglomerat, destinat jocurilor de noroc îl îngrozea. Existau toate şansele să fie bine, odată ajuns înăuntru… dar putea la fel de bine să sufere de un atac de panică. Să aibă o criză acum, când trebuia să fie atent şi stăpân pe sine pentru a o ajuta pe Sophie, nu era un risc pe care voia să şi-l asume.

— Şi ce vă face să credeţi că ştiu ce s-a întâmplat cu domnia sa? întrebă O’Shea de pe locul de vizavi.

Winchester stătea în trăsură, lângă Quint, în timp ce Colton şi Fitzpatrick, servitorul ducelui, stăteau de pază afară.

Quint spuse lucrul vădit.

— Pentru că ştiai că ea şi Tolbert sunt aici, în local. L-ai plătit să o răpească?

O'Shea râse auzindu-l.

— Nu i-aş da bani lui Tolbert nici dacă mi-ar promite o oală cu aur din care curg safire.

— Dar ai văzut-o aici mai devreme.

— Într-adevăr, aşa e, milord. Şi asta, după ce i-am spus să nu se mai întoarcă. Scoase un sunet de dezamăgire. Chiar credeam că e mai deşteaptă de atâta.

— Cine a luat-o? întrebă el scrâşnind din dinţi.

O'Shea îşi vârî mâna în haină şi scoase un recipient de metal.

— Bem ceva? S-ar putea să mă convingeţi să vă răspund dacă mi-aţi arăta mai mult respect, milord.

— Nicio şansă. Chiar dacă aş bea, ceea ce nu e cazul, nu aş bea cu un om care permite ca angajatele sale să fie ucise şi nu mişcă nici măcar un deget în privinţa aceasta.

Winchester se încordă, dar O'Shea nu făcu decât să zâmbească atotştiutor şi desfăcu sticla. O duse la gură şi înghiţi.

— Şi ce vă face să credeţi că nu am făcut nimic, milord? Poate că m-am ocupat de situaţie în felul meu.

— Nu cred asta, spuse Quint. Dacă ar fi aşa, ucigaşul ar atârna de Podul Londrei, spânzurat de măruntaie.

— Nu totul se rezumă la violenţă, milord. Sunt şi alte căi de a folosi informaţia.

— Ceea ce înseamnă că îl şantajai pe ucigaş?

O'Shea ridică din colţul buzelor.

— Sunteţi iute de minte. E plăcut să vezi că unele zvonuri sunt adevărate.

Quint îl ignoră.

— Ceea ce înseamnă că nu e Tolbert.

Tolbert nu ar fi fost niciodată în stare să facă faţă cerinţelor unui şantaj. Quint avusese dreptate din capul locului. Dar dacă nu era Tolbert, atunci cine?

— Ceea ce înseamnă că nu e Tolbert, repetă O'Shea cuvintele lui Quint, trăgând încă o duşcă. Lord Winchester? spuse el, întinzând sticla. Vreţi să gustaţi?

— Nu, spuse Winchester apăsat.

Ceea ce nu era surprinzător, dat fiind că Winchester trebuise să fie luat pe sus din biroul lui O'Shea ultima dată când băuseră împreună.

— Aşadar, cine a fost? Cine a luat-o pe Lady Sophia?

— Tolbert trebuie să fie implicat, murmură Quint, răsucind informaţiile în minte. Nu i-ai permite să intre în club dacă nu ar fi. Pentru ce îl foloseai? Închise ochii. Îl şantajai pe ucigaş, deci aveai nevoie de Tolbert… pentru că acesta îţi aducea informaţii. Tolbert joacă în ambele tabere.

— Cum adică în ambele tabere? întrebă Winchester.

— Ar fi prea riscant pentru ucigaş să fie văzut cu fiecare fată, continuă Quint. Frecventând bordelurile, Tolbert vorbea cu fetele şi aranja treburile pentru ucigaş. Ceea ce explică de ce Tolbert a fost ultimul care a văzut-o pe Pamela, cea mai recentă victimă, în viaţă.

— Mi-a luat trei fete înainte să mă prind, zise O'Shea. De-asta a trecut Tolbert la fetele de la Hartley. L-am ameninţat că îi arunc fuduliile la porci dacă îmi mai ia din bunuri. Dar, ca să fiu cinstit, Tolbert nu ştia că fetele vor fi omorâte. Credeau că erau angajate pentru un pic de sport mai dur.

— Dar când fetele au început să fie scoase din râu? Când au început ziarele să scrie?

— În cele din urmă m-a crezut, după ultima. Nu îl prea duce capul pe lordul Tolbert al nostru.

Inima lui Quint o luă la galop. Implicarea lui Tolbert

însemna că era posibil să o fi livrat pe Sophie în mâinile ucigaşului. I se strânse pieptul, iar sternul îi era apăsat de o greutate.

— Atunci pentru cine lucra Tolbert?

O'Shea se scărpină în falcă.

— Se pare că am ceva de care aveţi nevoie, milord. Cred că cinstit ar fi…

— O mie de lire.

— Două.

— S-a făcut.

O'Shea puse sticla cu băutură deoparte şi se lăsă pe scaun.

— Lucra pentru lordul Hudson. Îl cunoaşteţi?

Quint îngheţă şi îl luă ameţeala. „Dumnezeule mare! Hudson. Ministerul de Interne." Se ciupi de arcada nasului.

— La Gauche. Desigur.

— Stânga? Despre ce vorbeşti?

Winchester îşi miji ochii albaştri, confuz şi îngrijorat.

— Una din fete, explică Quint, cea de-a treia victimă, avea un client regulat. Îl numea La Gauche. Colega ei de cameră a presupus că porecla avea de-a face cu direcţia erecţiei, dar, de fapt, se referea la partea în care se înclina. Hudson umblă cu un baston în mâna stângă.

— Dumnezeule, murmură Winchester. Hudson e nemilos. Toată lumea din parlament e speriată de moarte din pricina lui.

Quint ştia exact cât de nemilos putea fi Hudson. Trebuiau să o găsească pe Sophie. Îşi miji ochii asupra lui O'Shea.

— Unde duce fetele?

O'Shea ridică mâinile.

— Nu ştiu decât că e un loc de lângă Blackfriars Bridge.

Era logic. Cadavrele apăruseră în aval, acolo. Făcu

semn din cap înspre uşă, iar Winchester apăsă pe clanţă.

O'Shea se ridică de pe scaun şi se pregăti să iasă.

— Milord. O'Shea puse un picior pe treaptă, apoi privi peste umăr. Încă nu a omorât-o. Îi place să se joace cu ele întâi, să se asigure că sunt speriate bine.

*

Sophie încercă să înghită, în ciuda căluşului, cu gura uscată de frică. Sau de groază? Sau o groază asemănătoare cu frica? „Dumnezeule." Era aproape isterică.

Mâinile îi amorţiseră, căci sfoara îi tăia pielea dureros. Încercase să lărgească nodurile suficient încât să-şi elibereze mâinile, dar nu reuşise. Dacă ar fi putut să-şi păstreze cuţitul.

— Aceasta – Hudson îşi flutură mâna în direcţia picioarelor ei – te prinde de minune. Nu mă gândeam că o femeie în haine bărbăteşti poate arăta atât de ispititor. Bravo, Sophia!

Tolbert o cerceta într-un fel care îi făcu pielea de găină.

— Nu e de mirare că nu ai vrut să te duelezi. Se frecă pe prohab prin pantaloni. Dacă aş fi ştiut mai devreme că eşti Sir Stephen, rezultatul ar fi fost cu totul diferit. Păcat pentru tine.

— Dar norocul meu.

Ochii întunecaţi ai lui Hudson scânteiară şi simţi că o traversează un fior de la ceafă pe şira spinării.

— Atunci te las. Tolbert se întoarse şi făcu câţiva paşi spre uşă. Aştept o plată dublă faţă de cea obişnuită, mâine…

Hudson se mişcă de parcă ar fi fost în ceaţă, scoţând capătul bastonului şi dând la iveală o sabie lungă şi subţire. Într-o clipită îl izbi pe Tolbert în spate şi Sophie nu

văzu altceva decât mişcarea braţului lui şi un şuvoi roşu împroşcând zidul din partea opusă. Tolbert se clătină, apoi căzu la pământ, cu o baltă de sânge formându-se sub el.

Îl...? Sophie privea îngrozită. Nu mai asistase niciodată la moartea cuiva. Şi, cu siguranţă, nu mai văzuse atâta sânge. „O, Dumnezeule.” Simţi că îi urcă fierea în gât şi se forţă să o trimită înapoi. Trase aer adânc în piept, inspirând de câteva ori pe nas. Apoi o asaltă un miros metalic ciudat şi o cuprinse ameţeala. „Nu leşina. Rămâi trează.”

Privi într-o parte, încercând să-şi adune puterile. În timp ce Hudson era atent în altă parte, începu să tragă de nodurile din jurul mâinilor încă o dată. Trebuia să iasă de acolo. Sfoara era strânsă şi fiecare mişcare îi mai smulgea o bucată de piele. Agonia o făcea să vrea să plângă.

— Poţi să nu mai încerci să scapi de frânghie, spuse Hudson venind în spatele ei. Nu-l vedea şi nu avea habar ce plănuia să facă, dar presupunea că nu urma ceva plăcut. Îşi făcu curaj. Îţi faci rău degeaba. Ne vom distra noi doi.

Se aplecă şi îi desfăcu căluşul cu o mână. Cârpa căzu, şi ea îşi mişcă falca înţepenită.

— Niciun ţipăt, Sophia? râse el înfundat. Deşi nu ar conta dacă ai face-o. Zona aceasta este absolut pustie.

— De ce mă aflu aici? întrebă ea răguşit.

— Credeam că e momentul să ne întâlnim în felul acesta. Începi să devii o pacoste. Bietul Tolbert, l-ai făcut să fie cam agitat în ultimele câteva zile.

Într-adevăr, bietul Tolbert. Sophie evită să privească înspre cadavru.

— Dar acum că e mort, poţi să-mi dai drumul. Nu ştiu nimic, nu am nicio dovadă.

— Haide, acum. Credeai că Tolbert le ucidea pe fetele acelea. Nu vrei să ai ocazia să afli ce s-a întâmplat, de fapt?

Cu cât ştia mai mult, cu atât era mai riscant pentru el să o ţină în viaţă. Clătină vehement din cap.

— Nu. Poate să fie Tolbert, din partea mea. Nu am nevoie să cunosc adevărul.

— E mult prea târziu pentru asta. A sosit momentul să fim împreună.

Se duse la masa lungă şi îşi aşeză sabia pe ea. Nu observase până atunci, dar când se luptă să se ridice, văzu că pe aceasta se aflau şi instrumente metalice. Cârlige şi cuţite. O sticlă medicinală. Dumnezeule, acela era un fierăstrău de oase?

— Uşa e încuiată, îi spuse el observându-i mişcările. Nu există fereastră. Dacă te gândeşti să evadezi, să ştii că n-ai nicio şansă.

Un fierăstrău de oase. Bila îi urcă din nou în gât şi îi veni să vomite. Se luptă să nu plângă. El apăru în faţa ei, ţinând acum sticla cu medicament.

— Am câteva întrebări înainte să-ţi dau asta.

Ridică recipientul maro.

— Ce este acela?

— Combinaţia mea specială. E aproape perfectă. Ar trebui să te menţină îndeajuns de lucidă încât să ne putem distra şi suficient de docilă cât să te las cu mâinile libere.

Sudoarea i se adună între omoplaţi. „Ţine-l de vorbă până îl vei putea distrage.”

— Ce întrebări ai?

— Unde îşi ţine Quint lucrarea? Ştiu că nu e în birou.

— Tu ai fost intrusul!

El făcu o grimasă, ofensat, ca şi când i-ar fi cerut să-şi lustruiască singur cizmele.

— Draga mea, alţi oameni se ocupă de genul acesta de lucruri pentru mine. Deşi, dacă aş fi fost eu, aş fi găsit cu siguranţă ce căutam.

„Mă îndoiesc.”

— De ce eşti atât de disperat după lucrarea lui Quint?

— Unul dintre contactele mele, un important diplomat rus, mi-a descoperit… flutură dintr-o mână, căutând cuvântul. Mi-a descoperit munca, cu aceste fete, munca pe care ai urmărit-o cu atâta încăpăţânare în ultimele luni. A dispărut, din nefericire, dar mi-a transmis un mesaj că nu mă va da în vileag dacă voi oferi ceva valoros guvernului rus. Soluţia cifrului amantului tău îmi va sluji în acest scop, cu condiţia să o termine.

Sophie încercă să nu reacţioneze la cuvântul „amant”.

— Atunci spune-i lui Quint să îţi dea ce are până în momentul de faţă.

— Am făcut-o. A refuzat, ceea ce înţeleg. Bărbaţii ca mine şi Quint urmăresc perfecţiunea. Nu ne place să lăsăm lucrurile pe jumătate făcute.

Înţelese ameninţarea, că avea să controleze orice urma să se întâmple în încăperea aceea. Că nu va scăpa. Pulsul îi bubuia în urechi.

— Însă nu ştiu la ce lucrează şi unde îşi ţine hârtiile.

Intensitatea cu care o privea o tulbură. Parcă i-ar fi putut citi orice gând din minte.

— Minţi, spuse el în cele din urmă. Bine. Îmi vei spune destul de curând.

Scoase dopul sticlei şi se apropie, şchiopătând uşor fără baston.

— Aşteaptă. Încercă să se dea înapoi, dar îi era imposibil, cu mâinile şi picioarele legate. Nu vrei să faci asta. Tatăl meu…

— O fi puternic tatăl tău, draga mea, dar nu la fel de puternic pe cât sunt eu. Şi am învăţat să îmi acopăr greşelile.

Arată înspre locul în care zăcea cadavrul lui Tolbert, apoi păşi înainte.

— Trebuie să ştiu ceva mai întâi, spuse, înainte ca el să ajungă la ea. Ai ucis-o pe Rose, fata de la Pretty Kitty?

Simţi că întrebarea îl prinsese cu garda jos, după felul în care ezită.

— Da, dar nu am reuşit să fac ce voiam cu ea. Mi-a provocat multe necazuri. A trebuit să îmi folosesc bastonul pe ea şi aproape că l-am rupt în două.

Sophie se forţă să nu tresară. Biata Rose.

— I-ai aruncat corpul în râu?

— Da, dar am atârnat mai multe greutăţi de ea decât în cazul celorlalte. Nu merita să fie găsită, după ce mi-a făcut.

Nu avea nicio logică, aşa că Sophie o ignoră.

— De ce le tai mâna dreaptă?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet care era totodată sinistru şi plin de mândrie.

— Mâna dreaptă era cel mai important bun al lor, nu crezi? Este cea mai mare sursă de plăcere, atât pentru femei, cât şi pentru client. Şi fiecare este unică. Erau chiar o privelişte frumoasă. Păcat că nu ţi le pot arăta.

I se întoarse stomacul pe dos şi trase adânc aer în piept.

— De ce… De ce le-ai omorât pe bietele fete?

El rosti batjocoritor:

— „Bietele” fete? Nu sunt altceva decât nişte curve. Fac această muncă de ani de zile şi nu dă nimeni doi bani pe ele.

Ani?

— Cadavrele nu au început să apară decât în ultimele patru luni.

— Pentru că celelalte metode de dispersare începuseră să devină plictisitoare. În mod surprinzător, porcii nu pot mânca atât de mult pe cât ai putea presupune. Şi, ca să-ţi răspund la cealaltă întrebare, o fac pentru că mă amuză. Puterea este – trase aer în piept, umflându-şi-l – aţâţătoare. Când ţii viaţa altcuiva în mâinile tale… Ei bine, nimic nu se compară cu asta.

Desfăcu dintr-o mişcare capacul sticlei.

— Acum. Porni din nou spre ea. Deschide gura, ca o fată cuminte.

*

— Ar trebui să fie lângă apă, spuse Quint. Bătea agitat cu degetele în scaunul trăsurii, o simfonie alertă de panică de-abia înfrânată, în timp ce înainta împreună cu Colton şi Winchester către Blackfriars Bridge. Probabil o clădire abandonată, ca să nu-şi facă griji în legătură cu zgomotul.

Colton şi Winchester schimbară o privire. Quint îi ignoră. Trebuia să gândească precum Hudson, nu să se lase tulburat de emoţie. Dacă îşi permitea să simtă, atunci frica şi furia urmau să preia controlul. În cazul acela nu ar mai găsi-o pe Sophie niciodată.

— Nu are cum să aibă încredere în servitori sau într-un birjar, aşa că vine singur până aici, într-un vehicul nemarcat. Cu genunchiul lui, e greu să urce prea multe scări cu un cadavru în braţe, chiar dacă ar fi o femeie subţire, prin urmare, primul etaj sau al doilea. Fără ferestre, dacă se poate evita. Va…

— Quint, spuse Colton cu blândeţe. Respiră. O vom găsi.

El închise ochii şi trase cu nesaţ mai multe guri de aer.

— De ce nu ai mers cu ea când a ieşit deghizată în Sir Stephen? Era logic ca Winchester să întrebe, dat fiind că îl ştia exagerat de protector când venea vorba de femei. Cu siguranţă ştiai că aşa ceva era posibil.

Mustrarea era sesizabilă în vocea prietenului său şi nu era ca şi când el nu s-ar fi întrebat asta de o sută de ori. Cum de lăsase să i se întâmple aşa ceva?

— Şi de ce a trebuit să-i plăteşti lui O’Shea o avere

nenorocită ca să-l faci să vină la tine în seara aceasta, în loc să fie invers? întrebă Colton.

Nu mai avea cum să se ascundă. Nu mai putea. Va avea nevoie din nou de ajutorul lor pentru a o salva pe Sophie, ca să nu mai spună că le datora răspunsuri, după tot acest timp. Rămase în mod voit cu ochii închişi.

— Nu sunt bine. Am început să am crize după împuşcătură.

— Tatăl tău? întrebă Colton.

Amândoi cunoşteau detaliile moştenirii familiei Beecham, aşa că nu era nevoie de explicaţii.

— Da, întocmai. Niciodată nu ştiu ce îmi va provoca o criză, şi am constatat că e mai bine să rămân acasă sau în trăsură.

— La naiba, de ce n-ai spus? se răsti Winchester.

— Mă descurc. Deşi s-ar putea să nu existe o cură, fac experimente pe mine însumi. Unele au avut un oarecare succes.

— Cum ar fi?

„Să fac dragoste dezlănţuită cu Sophie.”

— Mişcare. Şi meditaţie.

Trăsura luă iute o cotitură, făcându-i să-şi izbească genunchii unii de alţii în spaţiul înghesuit. Când îşi recăpătară echilibrul, Colton spuse:

— Cu toate acestea, ar fi trebuit să ne spui. Este evident că Sophia ştia.

Quint nu răspunse. Da, presupunea că ar fi trebuit să le spună, dar nu dorea să-şi facă nimeni griji pentru el. Era îndeajuns de rău că Sophie aflase.

— Soarta tatălui tău nu va fi soarta ta, Quint. Nu voi îngădui. Tonul lui Winchester era dur, hotărât. De orice resurse ai nevoie, personale sau politice, sunt ale tale.

— Mulţumesc, răspunse Quint sumbru.

Mirosul râului deveni mai apăsător, duhoarea distinctă, umedă şi împuţită emanând dinspre Tamisa.

Aproape ajunseseră.

— Ai mai ieşit din casă până acum? întrebă Colton.

— Doar de curând. Câteva drumuri scurte cu Sophie.

I se strânse stomacul când îi rosti numele, sfâşiat de ceea ce i se întâmpla chiar în momentul acela. Dacă Hudson îi făcea rău, o să îl rupă în bucăţi.

— Cât de aproape suntem de pod? întrebă el privind pe fereastră.

— Cinci cvartale. Poate şase.

— Ar trebui să coborâm şi să mergem pe jos. S-ar putea ca Hudson s-audă trăsura.

— Vei putea să ieşi? îl întrebă Winchester.

Quint avea îndoieli. Inima îi bătea nebuneşte deja de panică la gândul dacă o va găsi sau nu. Un lucru ştia sigur. Nimeni nu-l va împiedica să ajungă la ea. Doamne fereşte ca Winchester sau Colton să se oprească să se ocupe de el, în loc să o salveze pe Sophie. La următoarea cotitură, trecură de o trăsură care staţiona, un cupeu pe care cu Quint îl recunoscu.

— Opreşte. E trăsura lui Jenkins. Probabil că a urmărit-o pe Sophie până aici.

Winchester îi porunci birjarului să oprească. În câteva secunde cei trei erau afară, iar Fitzpatrick sări şi el din spate. Quint clipi rapid, căci vederea începu să i se înceţoşeze.

„Nu, la naiba.” Se luptă cu panica tot mai puternică, trăgând aer în piept de câteva ori.

O mână îl bătu pe umăr.

— Eşti bine?

Încuviinţă din cap spre Winchester, în timp ce Colton spuse:

— Trăsura e goală. Crezi că Jenkins a intrat?

— Se prea poate, dacă nu este aici.

Quint arătă înspre o clădire din apropierea locului unde se aflau, o structură masivă, fără ferestre, la etajul al

doilea. În faţă se afla o cabrioletă, care îi aparţinea lui Tolbert, credea Quint.

— Începeţi de aici. Singura voastră speranţă este îl surprindeţi, dar trebuie să intraţi repede şi în tăcere. Inima îi bătea prea tare, prea repede. Începură să îi ţiuie urechile. Se holbau la el, nesiguri ce să facă. Dar Sophie era cea care conta, nu el. Plecaţi!

Cei trei aveau patru arme şi o apucară în grabă pe stradă. Quint porni după ei, urându-se, urându-şi incapacitatea de a o ajuta. „Are nevoie de tine, lunatic neputincios.”

Îşi forţă picioarele să continue să înainteze, în timp ce clădirile din jurul lui se clătinau şi se legănau. Era ca şi când ar fi fost zgâlţâit de valuri, deşi se afla pe pământ. Fruntea i se îmbroboni de sudoare. „Nu pot s-o fac.” Avea nevoie de Sophie, avea nevoie să o atingă şi să îl sprijine. Avea nevoie să-i audă vocea. Avea nevoie ca ea să-i spună, liniştindu-l, că nu era ţicnit.

Puse mâna pe clădirea de cărămidă din dreapta, pentru a-şi recăpăta echilibrul. Trase din nou aer în plămâni. Însă părea că nu e îndeajuns şi simţea că i se strânge pieptul. Încercă să se convingă că o va găsi. Sophie era deşteaptă. Dacă existase vreo posibilitate să lase un indiciu, o urmă, o sugestie cu privire la locul în care fusese dusă, ar fi făcut-o.

Deodată îi trecu prin minte un gând în timp ce traversa strada îngustă din faţa clădirii lui Hudson. Unde era vehiculul acestuia? Sau venise cu Tolbert? Dintr-un motiv oarecare, se îndoia că ar fi mers împreună cu Tolbert. Iar trupurile erau întotdeauna aruncate în apă. Era mai uşor să o facă dintr-o luntre sau dintr-o mică barcă decât de pe ţărm sau de pe chei. Existau şanse mai mici să fie observat.

Cercetă pasajul îngust de cărămidă în care se învolbura şi se învârtejea Tamisa, un murmur slab de la

acea distanţă. Cerul era destul de senin, iar luna arunca un licăr palid deasupra oraşului, îndeajuns încât să vadă că dosul clădirii era aproape de ţărm. Apoi văzu o mişcare pe marginea apei. Îşi încordă ochii. Un paznic? Un hoţ? Un contrabandist?

Nu, părea a fi cineva… care ducea un corp.

Capitolul 23

Quint nu şovăi. Sprintă pe străduţă cât de tăcut putu. Dacă siluetele acelea erau într-adevăr Hudson şi Sophie – şi dacă se oprea să calculeze probabilitatea, cu siguranţă aşa era –, atunci surpriza va fi esenţială, pentru ca Sophie să nu fie rănită. Nimic nu îl va împiedica pe Hudson să o ucidă, dacă se considera prins în capcană.

Dacă nu era deja moartă, desigur.

Frica îi încleştă pieptul, în timp ce înainta în întuneric. Era vie. Trebuia să fie. Nu o va pierde acum, nu după toţi aceşti ani.

„Te iubesc.”

Avea ea idee ce însemnau cuvintele acelea pentru el? Erau… totul. Era ca şi când ar fi rezolvat o ecuaţie imposibilă, ca şi când ar fi descoperit o nouă planetă, ar fi demonstrat o teoremă şi ar fi eradicat bolile, toate la un loc – şi, la naiba, o va auzi spunându-i-le din nou.

Continuă să respire, să înainteze, concentrându-se în întregime asupra siluetelor de lângă malul râului. Când se apropie, văzu un bărbat mişcându-se ţeapăn, lăsându-şi greutatea mult în dreapta şi îndreptându-se înspre o plută de lângă mal. În mod sigur era Hudson. Însă corpul din braţele lui era bine acoperit, aşa că nu-şi putu da seama dacă era Sophie.

Winchester apăru în uşa din spate a clădirii, pe care

Quint o lăsase în stânga.

— Opreşte-te! strigă contele, apoi se grăbi spre luntre.

Quint alergă spre apă, dar Winchester ajunse primul acolo. Hudson lăsă corpul pe mal, urcând în luntre, când Winchester îl apucă şi îl aruncă la pământ. Restul se întâmplă repede. Hudson întinse mâna spre povara purtată în braţe şi îşi scoase bastonul.

— E o sabie! strigă Quint alergând înainte.

Prea târziu. Hudson scoase capătul, trăgând sabia din teacă, iar argintiul acesteia scânteie în lumina lunii când se aruncă asupra lui Winchester, care evită cu greu să nu fie spintecat. Însă marginea lamei îl atinse în lateral, iar Winchester se dădu înapoi, clătinându-se.

Quint ajunse pe pământul moale de pe malul râului. Ochii lui Hudson erau sticloşi şi strălucitori când îl ţintui cu privirea pe Quint, iar acesta ştiu că aşa arăta adevărata nebunie. Îl făcu să simtă fiori pe şira spinării. Fără a mai aştepta să vadă ce va face Quint, Hudson o luă la goană cât de repede putu de-a lungul malului, îndreptându-se apoi spre următorul şir de clădiri.

— Fugi după el, Quint! spuse Winchester, cu vocea crispată de durere.

Winchester desfăcea pătura în care se afla Sophie, continuând să se ţină de coaste.

— E vie, anunţă el. Sedată, dar vie. Rămân cu ea. Du-te, Quint! Trebuie să-l prinzi.

Când auzi cuvântul „vie”, Quint aproape că îngenunche de uşurare. Hudson o să sufere pentru asta.

— Ai grijă de ea, îi spuse lui Winchester şi o luă la fugă după Hudson, care dispăruse pe una dintre alei, printre clădiri.

Dacă nu cumva îl apuca vreo criză, Hudson nu avea cum să-l depăşească pe Quint. Cea mai bună şansă a lui Hudson era să se ascundă într-o clădire, iar Quint era

hotărât să nu-i dea această oportunitate.

După ce ajunse pe alee, îl văzu pe Hudson trecând de colţul străzii. Îşi iuţi pasul, cizmele izbind caldarâmul umed în timp ce alerga. Încercă să-şi controleze respiraţia şi să nu privească în altă parte decât la spatele lui Hudson. Zona era aproape pustie la ora aceea, dar de o parte şi de alta a străzii se mai afla câte o cârciumă sau câte un bordel. Oare va încerca Hudson să scape intrând în vreunul dintre ele? Iar în cazul acesta, ce va face Quint?

Hudson traversă aleea îndreptându-se spre o uşă mare şi dispăru dincolo de ea. Monstruoasa clădire nu avea niciun însemn, nicio fereastră, dar în faţa ei se vedeau câţiva cai. O adunare de vreun fel? Intrase Hudson acolo cu vreun motiv anume sau era doar o coincidenţă prilejuită de disperare?

Dat fiind că se afla la doar câţiva paşi în urmă, Quint nu avu de ales decât să-l urmeze.

Deschise uşa, neştiind sigur la ce să se aştepte. Din interiorul clădirii răzbătură urlete şi aclamaţii, semănând cu mulţimea de la o cursă de cai. Interiorul era bine luminat şi nu văzu nici urmă de Hudson lângă intrare. Nu se putea merge decât într-o singură direcţie, pe o uşă care ducea în adâncurile spaţiului enorm. Quint se opri, frecându-şi tâmplele. „Poate că nu e atât de rău pe cât te temi”, îşi spuse el. Poate că pereţii amplificau zgomotul.

Forţându-se să înainteze, văzu imediat că era mai rău decât se temea. Era un meci de box. În mijlocul încăperii cavernoase fusese improvizat un ring pe un podium, iar pe acesta se aflau doi luptători cu piepturile dezgolite, dându-şi târcoale, înconjuraţi de bărbaţi care îi urmăreau. Magistraţii nu priveau cu ochi buni meciurile de box, astfel că acestea se ţineau în secret – sau în afara oraşului – şi erau populare. În seara aceea erau pe puţin o sută de oameni în mulţime, strigând şi bătând din palme.

„Te poţi întoarce. Du-te înapoi la Sophie. Spune-le că

l-ai pierdut. Îngăduie ca o altă fată, poate chiar Sophie, să fie rănită în următoarele săptămâni.”

Sub nicio formă nu o să permite să se întâmple aşa ceva, dacă putea împiedica. Hudson era acolo, undeva. Quint nu trebuia decât să rămână în picioare îndeajuns de mult încât să îl prindă. Şi, privind ţintă înspre podium, ajunse la o concluzie.

Se forţă să înainteze, pătrunzând în adâncul spaţiului. În încăpere era foarte cald, iar atmosfera era şi mai greu de suportat din pricina mirosului puternic de alcool, tutun şi trupuri nespălate. Apropiindu-se de ring, văzu scântei când îşi atinse umerii de ceilalţi bărbaţi din jur. Îl durea capul, fiecare bătaie a inimii care îi galopa în piept reverberându-i în craniu, în timp ce se răsucea, strecurându-se prin gloata de oameni care se uitau la luptă. „Nu sunt atenţi la tine”, îşi repeta el întruna. „Se uită la meci. Nu-i pasă nimănui că asuzi sau că eşti cât pe-aci să te prăbuşeşti pe podea.”

I se strânseră plămânii şi se luptă să tragă aer în piept. Însă nu se opri deloc. Era vital să ajungă la ring, indiferent ce se întâmpla cu el după aceea. Puteau să-l ducă la balamuc după ce totul se va termina, atâta timp cât va împiedica orice ameninţări viitoare la adresa vieţii lui Sophie. Din nefericire, dura o eternitate să ajungă la podium în înghesuiala aceea. Spera că Hudson întâmpina aceeaşi problemă, în încercarea lui de a scăpa.

Quint se afla la nici trei metri de ring, când o mână îi ateriză pe umăr. Tresări, apoi îşi ridică privirea şi îl văzu pe lordul MacLean privindu-l ţintă.

— Quint, nu mă gândeam vreodată că te voi întâlni aici. Încerci să te apropii?

— Ringul, îi strigă Quint giganticului scoţian, cât de tare putu. Trebuie să ajung pe podium.

MacLean clipi.

— De ce?

— Lordul Hudson. I-a făcut rău lui Lady Sophia.

Doar atât trebui să spună Quint înainte ca MacLean să dea din coate şi să-şi croiască drum înainte, cu Quint lângă el.

— La o parte, domnilor, strigă MacLean.

Nimeni nu îndrăznea să-l oprească, astfel că ajunseră la ring în câteva secunde.

Quint se ridică, folosindu-se de frânghiile care împrejmuiau ringul. MacLean făcu la fel.

— Uită-te prin mulţime, strigă la MacLean. Păr negru, scurt, tuns periuţă. Şchiopătează.

— Staţi aşa, spuse unul din luptători, cu buza umflată şi însângerată de pumnii adversarului. Nu aveţi voie aici sus.

Mulţimea începu să se agite şi ea, ţipând la ei să coboare de pe ring, pentru a lăsa lupta să continue. Nu încăpea îndoială că se pariaseră bani pe învingător, iar prezenţa lui Quint şi a lui MacLean împiedica finalul. Lui Quint nu-i păsa câtuşi de puţin, lăsându-l pe MacLean să se ocupe de mulţimea furioasă, şi survolă încăperea cu privirea. O mare de feţe nemulţumite se holba la el – toate, mai puţin una.

Atunci o văzu, ceafa lui Hudson, croindu-şi drum prin gloată, înspre fundul încăperii.

— Opriţi-l! strigă el, arătând spre Hudson. E bancherul şi fuge cu banii! Era posibil să nu atragă atenţia mulţimii dezvăluind că Hudson era un criminal, dar ameninţarea că îşi vor pierde banii îi făcu negreşit pe oameni să ciulească urechile.

Bărbaţii de lângă frânghii tăcură, se întoarseră şi le transmiseră vestea celor din spatele lor. Strigătele se transformară în murmure care reverberară de la un rând la altul. Hudson sesiză că ceva era în neregulă, dar mulţimea se întorsese împotriva lui, condamnându-l înainte de a apuca să ştie toate detaliile.

— Nu-l lăsaţi să scape, băieţi, detună MacLean. Nu-l lăsaţi să vă ia banii!

Murmurele urcară şi mâinile se întinseră după Hudson. Încerca să le îndepărteze şi se împingea înainte, dar în van. La fel ca în Place de la Revolution cu câţiva ani în urmă, situaţia scăpă iute de sub control, când masele năvăliră asupra prăzii. Toate speranţele pentru o încăierare însângerată se îndreptau acum înspre dosul încăperii, unde un gentilom bine îmbrăcat încercase să scape. Quint îl vedea pe Hudson luptând, ripostând, ţipând la atacatori.

— Am face bine să ajungem acolo, înainte să-l facă bucăţi, îi spuse Quint lui MacLean. Săriră de pe platformă. Quint îl lăsă pe MacLean înainte, masivul scoţian împingând cu uşurinţă pe toţi cei care le stăteau în cale. Ciudat, să fie în ipostaza de a-l salva pe Hudson, dar Quint prefera mai curând să-l vadă judecat de un magistrat decât ucis în bătaie la un meci de box.

MacLean se mişca iute, astfel că el şi Quint ajunseră în câteva momente în mijlocul haosului. Bărbaţii începuseră deja să se tragă înapoi şi se auzeau câteva aclamaţii sporadice. Când reuşi în cele din urmă să vadă, Quint înţelese de ce. Hudson fusese înjunghiat de mai multe ori şi stătea culcat, cu trupul strivit, privind cu ochi sticloşi spre grinzi.

*

Ajuns în trăsură, Quint încercă să se relaxeze. Respiraţii adânci, controlate. Minte limpede, eliberată. Sophie fusese condusă acasă de Colton. Nu o văzuse, dar primise asigurări că nu era decât sedată şi că va fi bine, după ce se va trezi din somn.

*

Winchester rămăsese la locul faptei, discutând cu autorităţile. Hudson fusese o figură notabilă în guvernul Majestăţii Sale, aşa că sosiseră câţiva înalţi demnitari să preia controlul asupra situaţiei. Atât timp cât nimeni nu o interoga pe Sophie sau nu îi descoperea implicarea în această nebunie, Quint era mulţumit să stea deoparte şi să-i lase pe alţii să se ocupe de chestiune.

Uşa trăsurii se deschise. Înăuntru pătrunse un bărbat, a cărui faţă era acoperită de pălărie. Când îşi ridică privirea, Quint nu se simţi în stare decât să-l privească cu gura căscată.

Marchizul de Ardington. Tatăl lui Sophie.

Quint rămase fără cuvinte, cum rareori i se întâmpla.

— Văd că nu te aşteptai să mă vezi. Marchizul se aşeză pe banchetă şi îşi scoase pălăria. Semăna atât de bine cu Sophie, cu părul lui şaten şi cu zâmbetul plăcut. Cum te simţi, Quint?

— Bine, domnule, răspunse acesta automat, îndreptându-şi umerii. De ce sunteţi aici?

Ştia de aventura pe care o avea cu fiica lui? Ştia de Sir Stephen şi de investigaţii? În minte îi veniră alte câteva întrebări, dar nu le rosti până când nu o să afle ce intenţii avea marchizul.

— Ca să-mi exprim profunda recunoştinţă, spuse Ardington.

Quint aproape că se înecă din pricina anxietăţii care îl sufoca.

„Recunoştinţă?”

— Pentru ce?

— Pentru că ai descoperit secretul lui Hudson. Ştii, nimeni nu a reuşit. Nu multora le păsa de femeile ucise şi aruncate în apă. Dar, dintr-un motiv sau altul, tu ai făcut cercetări.

Lui Quint îi stătea pe limbă să-l corecteze, să-i

mărturisească faptul că realizarea i se datora lui Sophie. Ea fusese cea care strânsese indicii pe parcurs, vorbind cu cei afectaţi şi dându-l, în cele din urmă, în vileag pe Hudson. Quint nu s-ar fi ostenit nicicând să se implice, dacă nu ar fi fost vorba de ea.

Dar nu îi putea spune tatălui ei toate acestea.

— Am avut ajutor, reuşi într-un final să spună.

— Am auzit. Un flăcău pe nume Sir Stephen. Bravo amândurora. Ardington îşi înălţă bărbia, în semn că le recunoştea meritele. Majestatea Sa vă este profund îndatorată, şi eu, de asemenea.

Ardington ştia despre Sir Stephen? Lui Quint îi venea să râdă de absurditatea conversaţiei. Abia aştepta să îi povestească lui Sophie.

— De ce?

Ardington îşi aşeză pălăria în poală şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Quint, Hudson nu era singura persoană care ştia la ce lucrezi.

„Cifrul.”

— Deşi nu am aflat de la Hudson, continuă Ardington. Când mi-am dat seama cu ce te ocupi, am început să mă întreb de ce nu spusese Hudson nimănui despre asta? Spargerea cifrului lui Vigenere ar fi fost de mare ajutor Majestăţii Sale, în multe sensuri, însă Hudson păstrase informaţia pentru sine.

— Cum aţi aflat? întrebă Quint, fără să se poată abţine să nu afle şi restul.

— Am introdus pe cineva în casa ta. Pe cineva care să fie vigilent, în interesul tău.

O jumătate de secundă, Quint crezu că Ardington se referea la Sophie, dar avu brusc o revelaţie.

— Taylor.

Ardington zâmbi.

— Într-adevăr. Voiam să te protejeze, printre altele.

Poate că e tânăr şi incompetent ca majordom, dar e al naibii de isteţ şi este un agent bun.

„Agent?”

— Asta înseamnă…?

— Da. Lucrez la Ministerul de Interne de mulţi ani, deşi nu am avut prea multe sarcini în ultimul timp. A doua mea soţie nu se dă în vânt după aventurile primejdioase.

— Ştie Soph… Lady Sophia ştie?

Gura lui Ardington se arcui.

— Nu, nu ştie. Nu voiam să-şi facă griji. Am protejat-o cât de bine am putut – în fine, mai curând am răsfăţat-o. Dar am vrut să aibă viaţa normală a unei tinere oarecare.

Quint se abţinu să nu pufnească. Avea habar Ardington ce se întâmpla în familia lui? Auzise vorbindu-se despre el că era un bărbat care se concentra prea mult asupra chestiunilor externe, ratând tocmai ce se întâmpla sub ochii lui. Din fericire pentru Sophie, îşi spuse el.

— Ce plănuia Hudson să facă cu soluţia cifrului, dacă nu s-o predea Ministerului de Interne?

— Presupunerea mea e că o vânduse deja unei puteri străine, fie Franţa, fie Rusia, motiv pentru care te pistona să o termini. Suspectam de multă vreme că vindea secrete şi încercam să-l prind asupra faptului. Aici ai intervenit tu. Ardington se aplecă înainte, lăsându-şi sprâncenele în jos. Întâmplător, nu vor să-mi spună numele fetei pe care a răpit-o Hudson. Se pare că a fost eliberată înainte să sosească autorităţile. Ştii cine e?

— Nu, minţi Quint, privindu-l pe Ardington în ochi fără să clipească.

Marchizul încuviinţă din cap.

— Probabil vreo altă fată dintr-unul din localurile lui O’Shea. Ei bine, nu am vrut decât să îţi mulţumesc şi să văd dacă ţi-ai revenit. Te las să te duci la culcare.

Întinse mâna spre clanţă.

Aşadar, asta era tot? Quint nu putea concluziona

decât că Taylor nu dezvăluise vizitele târzii pe care le făcuse Sophie la el acasă. Dacă ar fi făcut-o, tatăl ei ar fi anunţat neîndoielnic nunta – sau ar fi cerut capul lui Quint pe tavă. Poate că tânărul Taylor era bun la ceva, la urma urmelor.

— Vreau să îl păstrez pe Taylor, spuse Quint deodată.

Marchizul acceptă fără să ezite.

— Dacă doreşte, nu voi avea nimic împotrivă. Însă va trebui să îi măreşti salariul. Servitorii tăi sunt mult prea prost plătiţi.

„Oare chiar aşa era?” Quint lăsă gândul deoparte pentru a se ocupa de el mai târziu.

— Şi arsura de pe încheietura lui, când a venit la interviu?

Ardington se lăsă pe scaun, cu o expresie amuzată pe chip.

— De faţadă doar. A fost contribuţia mea. Ştiam că o vei vedea şi că ţi se va face milă de băiat.

„Isteaţă treabă!”

— Aşa a fost.

Marchizul se scărpină pe obraz.

— Quint, ştii că l-am cunoscut pe tatăl tău?

Simţi că i se strânge stomacul. Nimeni nu vorbea despre regretatul lui tată, cel puţin nu cu el.

— Nu, domnule.

— Nu ştiu dacă ai aflat despre accidentul lui, dar mi se pare firesc să îţi spun, având în vedere… îşi drese glasul.

Quint simţi că i se încinge faţa. Era limpede că Taylor fusese interesat de mult mai multe lucruri din casa lui, în afară de cifru şi de rufe.

— Accident?

— A căzut într-o zi în timp ce călărea şi s-a lovit rău la cap. A suferit o comoţie gravă. Doctorii nu credeau că va trăi, dar a supravieţuit. Îţi jur, nu a mai fost niciodată la fel

după accidentul acela. Probabil creierul lui nu s-a vindecat niciodată. Clătină din cap. Iar starea i s-a înrăutăţit în următorii câţiva ani. Poţi să crezi altceva dacă vrei, dar l-am cunoscut înainte de lovitură. Şi nu era nebun pe atunci, Quint. Departe de aşa ceva.

Quint se lăsă pe perne, cu mintea învârtejindu-i-se. Era adevărat? Ceea ce percepuse drept nebunie era efectul loviturii? Creierul era misterios, iar doctorii mai aveau de studiat pentru a afla cum te puteau afecta loviturile la cap peste ani.

Marchizul întinse mâna şi îl bătu pe genunchi.

— Du-te şi dormi, băiete. Arăţi groaznic.

Apăsă clanţa şi dădu să coboare din trăsură.

— Încă ceva, spuse Quint. Cu cine plănuiţi să o logodiţi pe Lady Sophia la sfârşitul sezonului?

Ardington ridică dintr-o sprânceană.

— Nu ţi-ai dat seama încă?

*

Sophie se trezi încet, ceva familiar – o atingere, un miros – încălzind-o pe dinăuntru, trezindu-i trupul la viaţă. O mână grea şi blândă o mângâia pe cap. Murmură mulţumită şi se cuibări mai bine în aşternuturi.

Un râset masculin se auzi deasupra ei.

— Haide, *kotyonok.* Trezeşte-te.

Cunoştea glasul acela răguşit. Deschise ochii şi îl văzu pe Quint stând pe marginea patului.

— Quint, şopti ea.

O senzaţie de uşurare se abătu asupra ei – o uşurare atât de profundă, că îi dădură lacrimile. La un moment dat, când Hudson o imobilizase pentru a o forţa să înghită lichidul, dorise cu disperare să îl vadă pe Quint sau să-i simtă mâinile pe ea din nou.

— Şşşt, murmură el şi se întinse lângă ea pe pat,

cuprinzând-o cu braţele lui puternice.

El avea trupul cald şi mirosea a săpun. Ea îşi strecură chipul în curbura gâtului lui şi îi inhală mirosul, reţinându-şi lacrimile. Nimănui nu-i plăcea o femeie plângăcioasă.

— Dă-i drumul, plângi dacă vrei. Ştiu că te abţii. Îţi faci griji că te voi preţui mai puţin? Îi cuprinse bărbia cu mâna şi i-o ridică. Ochii lui căprui serioşi o priveau. Căci îţi voi spune acum, nu aş putea absolut niciodată să te preţuiesc mai puţin, Sophie. Eşti totul pentru mine.

Ea trase aer în piept cu greu, exact înainte ca el să se aplece, lipindu-şi buzele de ale ei. Deşi era pe jumătate învelită în aşternuturi, o strânse tare, sărutând-o cu grijă, absorbit, ca şi când ar fi vrut să-i întipărească adevărul din spatele vorbelor rostite. Ea se topi pe saltea, recunoscătoare să fie în viaţă şi să-l poată săruta din nou. Se prinse cu degetele de materialul fin al cămăşii lui, lipindu-se de el, ca şi când s-ar fi temut să nu fie doar un vis.

Visa? Cum de era acolo, în dormitorul ei? Se desprinse din sărutare, iar el se mişcă, depunându-i sărutări uşoare pe colţurile buzelor şi pe bărbie.

— Chiar eşti aici sau încă nu m-am trezit?

Dând cuvertura deoparte, îi cuprinse sânul prin cămaşa subţire pe care o purta când dormea.

— Mi se pare că eşti pe deplin trează, murmură el cu gura deasupra gâtului ei, ciupind-o de sfârcul întărit şi făcând-o să icnească.

Valuri de plăcere îi inundară trupul şi simţi dorinţa umezind-o între picioare.

— Dacă e un vis, nu vreau să mă mai trezesc vreodată, anunţă ea, îndepărtând cuvertura de tot cu picioarele.

— Atunci rămâi cu ochii închişi, spuse el, continuând să o guste şi să o lingă, coborând de-a lungul pieptului ei.

Sânii i se umflau sub buzele şi mâinile lui, şi trupul i

se arcui când îi trase în gură sfârcul acoperit de bumbac.

O eliberă cu un geamăt şi se întoarse deasupra ei.

— Vrăjitoareo. Trebuie să vorbim, iar trupul tău e mult prea ispititor.

Îşi trecu un picior peste al lui, iar materialul aspru al pantalonilor lui îi gâdilă pielea.

— Putem vorbi mai târziu. Am nevoie de tine, Quint. Nu o deranja câtuşi de puţin să recunoască. Fusese speriată şi cât pe-aci să fie ucisă, aşa că tot ce-şi dorea era ca el să o facă să uite. Fă-mă să uit, repetă ea, de data aceasta cu voce tare.

Trupul lui mare se cutremură şi ştiu că şi el îşi amintea. Cât de îngrozit trebuie să fi fost. Şi totuşi, îşi înfruntase temerile, pentru a o salva. După ce îşi revenise în drum spre casă, Colton îi răspunsese răbdător la toate întrebările, oferindu-i detalii cu privire la felul în care o găsiseră. Era limpede că ea şi Quint trebuiau să vorbească, dar mai putea aştepta. În clipa aceea voia să îi simtă pielea dezgolită.

Rostogolindu-se pe spate, ea apucă poalele cămăşii de noapte şi şi-o trase peste cap. O aruncă la pământ. Ochii lui se întunecară, arzători, cercetându-i trupul gol din cap până în picioare. Apoi o ridică să-i examineze încheietura, unde frânghiile îi roseseră pielea. Rănile erau urâte şi dureroase, dar aveau să se vindece. Quint îşi apăsă buzele pe interiorul încheieturii ei, unde se vedea carnea vie.

— Îmi pare atât de rău că ai fost rănită. Ar fi trebuit să fiu cu tine.

Sophie îşi reaminti de Tolbert, de faptul că îl văzuse cu gâtul tăiat.

— În cazul acesta, puteai fi ucis.

Fără a mai aştepta un răspuns, îl trase deasupra ei, lipindu-şi gura de a lui. El se cuibări între şoldurile ei, în timp ce ea îi muşca uşor buza de jos, cărnoasă şi

ispititoare, înfăşurându-şi picioarele în jurul taliei lui zvelte.

Ceva scânteie între ei, iar sărutul deveni disperat. Flămând. O apăsă mai adânc în aşternuturi, repezindu-şi gura asupra ei iar şi iar, limba lui poruncitoare şi frenetică îngemănându-se cu a ei. O cuprinse căldura, zvârcolindu-se, ca arsă de vie. Tânjea după mai mult.

— Te rog, Quint, murmură ea, frecându-se de erecţia lui.

El tresări şi încercă să se retragă, dar ea îşi încordă membrele, strângându-l. Învins, închise ochii.

— Sophie, ai fost rănită, sedată. Speriată de…

— Sunt bine. Nu te opri numai pentru că ai impresia că sunt prea fragilă acum. Te implor, te rog.

El se mişcă iute, alunecând şi cuibărindu-se între picioarele ei.

— Ridică genunchii. Deschide-te pentru mine.

Ea îşi apucă genunchii şi îi desfăcu, în timp ce el privea ţintă spre cea mai intimă parte a fiinţei ei.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el înainte să îşi scufunde capul între picioarele ei.

Îi simţi limba alunecându-i pe deasupra crăpăturii şi aproape că explodă.

— Atât de dulce, murmură el, apoi o linse din nou. Ador momentul când te uzi pentru mine, *liubov moia.*

Picioarele îi tremurară când el se mişcă, sugându-i cu blândeţe micul mugure, trăgându-l în gură. Apoi trecu la mişcări lungi şi încete cu limba. Icnea, înnebunită de senzaţie, când el începu să o apese mai tare cu buzele. Continuă să alterneze, fără a menţine aceeaşi mişcare îndeajuns încât să o facă să explodeze. Ceea ce o scotea din minţi.

— Quint! gemu ea când el suflă deasupra cărnii ei aprinse, continuând să o tachineze.

— Spune-mi, unde tânjeşti cel mai tare? Aici? O

muşcă uşor de interiorul coapsei. Sau aici? O sărută în partea de jos a abdomenului. Sau poate că aici?

Îşi strecură două degete în ea şi aproape că îşi pierdu minţile simţindu-l cum o umple. Îşi ridică şoldurile pentru a-i permite să o pătrundă mai adânc. „Da, o, da.”

Plăcerea începu să crească în ea când el o pătrunse cu degetele de câteva ori. Îşi izbea capul de pernă, cuprinsă de o dorinţă copleşitoare şi atât de năvalnică, încât de-abia mai suporta. Trupul i se încordase la maximum, cu toţi muşchii întinşi.

— O, Doamne. Te rog!

— Taci. Nu vrem să trezim toată casa.

Îi aruncă o pernă mică, apoi îşi întoarse gura spre ea. Nu mai avu nevoie decât de mişcarea limbii lui şi folosi perna pentru a-şi înăbuşi ţipetele în timp ce explodă, tremurând spasmodic, sub valuri de extaz mai puternice decât trăise vreodată. Nu se mai oprea, iar Quint nu-i dădu drumul până când nu îi smulse toate cutremurăturile şi toţi fiorii din trup.

Când, în cele din urmă, îşi reveni, se întinse lângă ea.

O sărută pe frunte.

— Mai bine?

— O, da, murmură ea. Dar nu te opri încă, te rog.

Întinse mâna, hotărâtă să îl dezbrace cât mai repede posibil. El îi prinse palma.

— Aşteaptă. Opreşte-te.

Ea îşi ridică privirea, îi văzu faţa îmbujorată, ochii întunecaţi şi pulsul zvâcnindu-i la baza gâtului. Chiar dacă nu i-ar fi simţit mădularul tare îngropându-i-se în coapsă, era limpede că o dorea.

— De ce?

— Nu mă culc cu tine în seara aceasta. Abia după aceea.

Ea clipi spre el.

— Când după aceea?

El ridică mâna şi îşi apăsă buzele pe încheieturile ei. Apoi îşi îngemănară degetele.

— Îmi faci onoarea de a deveni soţia mea, Lady Sophia?

Ea rămase cu gura căscată. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nu se gândise vreodată…

— Poftim?

— Nu îţi pot garanta că va fi uşor să fii căsătorită cu un bărbat ca mine. Habar nu am dacă îmi voi reveni vreodată, pentru a fi cum eram înainte. Dar nu mai vreau să petrec nicio clipă departe de tine, fără a te avea alături.

— Dar credeam… Tatăl tău, boala?

— Îţi voi explica mai târziu, dar am motive să cred că s-ar putea să fi avut legătură cu un accident. Astfel, nu e sigur că voi ajunge să fiu ca el. Îşi strecură mâna să-i cuprindă bărbia, cu o expresie serioasă pe chip. Chiar şi aşa, dacă mai am două minute sau două decenii pe acest pământ, cu mintea sănătoasă sau nu, trebuie să le petrec cu tine. Nu pot să renunţ la tine, Sophie.

Ea simţi că i se strânge pieptul de emoţie. Cu toate acestea, voia cuvintele.

— Mă iubeşti?

El se încruntă uşor, unindu-şi sprâncenele de concentrare.

— Ce simt pentru tine… Nu poate fi nici cuantificat, nici definit. Este atât de profund, atât de revoluţionar, încât la ora actuală nu există metode pentru a măsura. Ar trebui născocit un nou cuvânt doar pentru a exprima esenţa şi intensitatea sentimentelor mele, căci „iubire” nu e nici măcar pe aproape.

Ei i se tăie răsuflarea, venindu-i să râdă şi, totodată, să plângă.

— Of, Quint, suspină ea, cuprinzându-i gâtul cu braţele. Te iubesc.

El o strânse la piept.

— Asta înseamnă că te vei căsători cu mine?

— Da, mă voi căsători cu tine.

Braţele lui se strânseră în jurul ei, şi o sărută pe tâmplă.

— Slavă cerului, oftă el.

— Acum vrei să-ţi scoţi hainele?

— Nu.

Ea se aplecă să-i vadă faţa.

— Nu? Tocmai am spus că mă voi căsători cu tine. Asta înseamnă că…

— Asta înseamnă, o întrerupse el, că nu mă voi culca cu tine până după ceremonie.

— E ridicol, spuse ea. Nu e ca şi când nu am fi devenit deja intimi, şi ştiu că şi tu vrei.

— Mi-ai spus cândva, îi răspunse el încet, că ai nevoie de un bărbat care să vrea mai mult decât să se culce cu tine. Eu sunt bărbatul acela şi ţi-o voi dovedi.

— Quint, spuse ea, înduioşată şi confuză în acelaşi timp. Este un gest înduioşător, dar nu e necesar. M-ai cerut în căsătorie, aşa că nu e nevoie să-mi dovedeşti nimic.

El o sărută scurt, hotărât, apoi se desprinse din îmbrăţişare şi se ridică.

— Există toate motivele. Pentru tine merit să suport oricâtă frustrare şi orice efort. Nu vreau să simţi vreodată că nu meriţi să fii curtată cum trebuie. Aceasta – arătă spre patul ei – a fost ultima noastră întâlnire înainte să devii soţia mea.

Ea oftă, gata să i se supună, dar apoi îi văzu mâinile încleştate şi muşchii feţei zvâcnindu-i. Privirea fixată asupra trupului ei gol. Aşa că se întinse alene, expunându-şi întregul trup, cu speranţa că el se va răzgândi. Quint trase iute aer în piept, făcând-o să zâmbească larg.

— Atunci, sper că intenţionezi să obţii un certificat special.

— Da, răspunse el răguşit. Dar numai pentru că trebuie ca nunta să aibă loc acasă la mine. Însă vom aştepta o lună, aşa că vei avea timp să plănuieşti o zi perfectă, aşa cum îţi doreşti.

Ea îşi plimbă cu gesturi seducătoare mâinile peste tot corpul, cuprinzându-şi sânii cu palmele şi strângându-i.

— Cred că te-aş putea convinge să te răzgândeşti.

Mormăind o înjurătură într-o limbă ciudată, Quint se întoarse şi porni spre uşă.

Sophie râse. Apoi se gândi la ceva.

— Nu treci pe la tatăl meu pentru a-i cere aprobarea?

El o privi peste umăr, cu mâna pe clanţă.

— Cred că o am deja.

Capitolul 24

Respectându-şi cuvântul, Quint nu mai împărţi aşternutul cu ea înainte de nuntă. Sophie se străduia să-l ademenească, dar el îşi păstrase promisiunea. În cele mai multe nopţi, se furişa pe străzi la lumina lunii şi se strecura în casa lui. O săruta întotdeauna, la fel de pasional ca până atunci, dar îşi petreceau timpul vorbind şi plimbându-se prin grădină mână în mână. Vremea devenise neobişnuit de caldă şi părea să-i priască afară. Sophie era mai mult decât fericită să îi facă pe plac, mulţumită de progresele pe care le făcea.

Din noaptea în care o vizitase în dormitorul ei, Quint rămăsese acasă, preferând să termine munca la cifrul secret. Spusese că voia să aştepte până după căsătorie, când ea o să-l poată însoţi, înainte de a se aventura afară. Se obişnuise să găzduiască micul lor grup de prieteni, organizând mese festive, şi Sophie se bucura să îl vadă râzând şi glumind cu Colton şi Winchester. Deşi nu era

pregătit să participe la un bal sau să se plimbe pe Bond Street împreună cu ea, părea mai vesel, mai fericit. O să îşi revină, se va asigura ea de asta.

În seara aceea, mirosul de iasomie plutea în aer, în timp ce stăteau împreună pe o bancă de piatră din grădina lui. Tocmai terminase de povestit cum îl pocnise Colton pe Winchester în mijlocul clubului White, şi râdeau amândoi, când ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Eşti într-o dispoziţie neobişnuită în seara aceasta.

El o sărută pe creştet.

— Am terminat de dezlegat cifrul astăzi. I l-am predat tatălui tău.

Ea îşi îndreptă spatele.

— Da? E minunat. Fusese şocată să afle că tatăl ei lucra pentru Ministerul de Interne, că avusese atâtea secrete faţă de ea de-a lungul anilor. Dar ei doi petrecuseră numeroase ore vorbind în ultima vreme şi, deşi nu îi dezvăluise identitatea lui Sir Stephen, faptul că aflase despre munca lui era reconfortant. Se pare că avea într-adevăr pasiunea pentru investigaţii şi spionaj în sânge. Ce a spus tata?

— A fost încântat, desigur. Peste câteva săptămâni va trebui să îl mai explic o dată oamenilor de la minister care se ocupă de coduri, dar pentru moment e gata.

Ea îşi aşeză din nou capul pe umărul lui lat. Dumnezeule, cât îl iubea pe omul acesta. Canis veni la ei şi îi amuşină picioarele lui Sophie înainte de a se aşeza alături de Quint. Câinele îşi puse capul pe genunchiul lui, iar pe ea o încântă să vadă că acesta întinse mâna, mângâind gâtul câinelui. Având în vedere că susţinea că nu îi păsa de animale, omul şi fiara se înţelegeau de minune. Continuând să-l privească pe Canis, întrebă:

— De unde ştia tata că ne vom potrivi?

— Ne-a văzut împreună.

— Da? Când?

— La bal. Atunci când m-ai urmat în bibliotecă şi mi-ai cerut să te sărut. A spus că şi-a dat seama din felul în care m-ai privit în seara aceea.

Atât de previzibilă fusese?

— Dar nu avea de unde să ştie dacă sentimentul era reciproc, mai ales că te-ai logodit cu tânăra Pepperton cea perfectă după nicio lună.

Nu putu să-şi ascundă amărăciunea din glas.

El îi ridică bărbia, privind-o drept în ochi.

— Nu am cerut-o în căsătorie decât pentru a-ţi atrage atenţia. Speram prosteşte să te fac geloasă, îndeajuns încât să vezi că meritam să te curtez cum se cuvine.

Sophie era cât pe ce să cadă de pe bancă, cuprinsă de ameţeli.

— Stai aşa, totul a fost o viclenie? Ştii cât de ridicol mi s-a părut? Aproape că mi-ai frânt inima… spuse ea, trăgând aer în piept. Dar când a plecat cu grăjdarul la Gretna Green, erai pregătit să duci căsătoria până la capăt? El ridică dintr-o sprânceană, ca şi când ar fi vrut să-i spună: „Nu ţi-ai dat încă seama?”

— Sophie, cine crezi că le-a oferit mijloacele şi trăsura cu care să fugă?

Ea îl împunse în umăr.

— Quint! Nu pot să cred că-mi spui abia acum. După tot acest timp…

— Nu am vrut să ştii niciodată. Planul a dat greş şi te-a îndepărtat şi mai mult de mine. Am fost un idiot. Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, motiv pentru care am plecat în călătorie pe continent.

— Dar dacă m-aş fi căsătorit cu altcineva?

— Dar nu ai făcut-o, sublinie el, logic.

— Dar aş fi putut să o fac, îl repezi ea.

Într-o clipită, o ridică şi o aşeză în poala lui, ţinând-o nemişcată cu braţele lui puternice.

— Atunci aş fi găsit o cale să te opresc la timp.

Seriozitatea expresiei şi a vocii lui o înduioşară. Îl credea. Cuprinzându-i capul, îl trase spre ea, sărutându-l cu pasiune.

El se retrase repede, zâmbind larg drept răspuns la privirea ei cruntă, plină de frustrare.

— Şase zile, *kotyonok.* Poţi rezista.

— Susţin în continuare că nu va afla nimeni.

— Voi şti eu. Şi tu la fel. Îi mângâie cu blândeţe buclele scurte. Eşti mai mult decât o parteneră dornică de aşternut. Eşti viaţa mea, Sophie.

Îi era greu să se plângă, când se exprima atât de frumos. Se sprijini de el, punându-i o mână pe piept, deasupra inimii care bătea regulat.

— Om încăpăţânat, mormăi ea, deşi semăna mai curând cu un compliment şoptit.

— Ai fost ciudat de tăcută cu privire la alte lucruri în afară de planurile pentru nuntă. Ce urmează pentru Sir Stephen?

Ea se arcui, încercând să-i citească expresia întipărită pe chip.

— Nu m-am gândit… Adică, nu te vei supăra după ce vom fi căsătoriţi…?

— Credeai că te voi opri? Buzele lui splendide, cărnoase, se bosumflară. De ce Dumnezeu aş face aşa ceva?

— Dar ai spus că este periculos. Am presupus că vei dori să rămân acasă, în siguranţă.

— Vreau să rămâi acasă în siguranţă, dar ai fi nefericită, cred. Vreau să ai propria viaţă, Sophie. S-ar putea să vină un moment când…

— Nu spune asta, îi porunci ea cu asprime.

El oftă.

— Femeie încăpăţânată, răspunse el.

*

— Cum te simţi?

Soţia lui se căţără leneşă peste el, trecându-şi mâna pe pieptul lui asudat, în timp ce el încerca să-şi tragă sufletul.

— Uimitor, spuse el, apoi deschise ochii. Fericit.

Nunta se desfăşurase frumos în dimineaţa aceea. Câţiva prieteni şi membri de familie se adunaseră acasă la el pentru ceremonie, care fusese urmată de o masă copioasă. Sophie arătase minunat în rochia ei trandafirie sofisticată, însă simplă, şi de-abia îşi putuse desprinde privirea de la ea întreaga zi. De îndată ce se ivi ocazia, îşi expedie oaspeţii, îşi înhăţă proaspăta mireasă şi dădu fuga cu ea în dormitor.

Se lăsase noaptea, dar niciunul din ei nu observase. Sophie îi oferea în clipa aceea zâmbetul ei fugar şi poznaş, cu buzele roşii şi umflate de pe urma pasiunii lor.

— Bine. Intenţionez să te fac mereu fericit.

— Într-adevăr, sunt un bărbat norocos. Se întinse după ea şi îi cuprinse gura într-un sărut arzător, desăvârşit. Tu cum te simţi?

— Frustrată, spuse ea frecându-se de el. Ca şi cum aş vrea ca proaspătul meu soţ să mă satisfacă din nou.

— Atunci, mai am nevoie de o pauză. Deşi, probabil, nu atât de lungă ca de obicei. Pe lângă faptul că o avea, în cele din urmă, din nou pe Sophie în patul lui, după aproape o lună, ea insistase să uite de prezervative. El încercase să protesteze, dar ea fusese convingătoare, reamintindu-i că boala tatălui său fusese mai mult ca sigur declanşată de accident. Era prima dată când pătrundea într-o femeie neprotejat, şi senzaţia copleşitoare de fericire absolută îl făcuse să nu reziste prea mult. De două ori.

Ea se aplecă să-l muşte din nou de lobul urechii.

— Povesteşte-mi încă o dată despre inel, îi şopti la ureche, făcându-l să se înfioare.

O senzaţie de satisfacţie îl invadă, strângându-i pieptul. Îi plăcuse la nebunie inelul, după cum arătau lacrimile din ochii ei când îi oferise verigheta de aur cu pietre multicolore. Îşi făcuse griji că nu îi va păsa de el, că va fi prea mult pentru o femeie pragmatică precum Sophie. Din fericire, se înşelase.

Îi ridică mâna, cea pe care purta dovada căsătoriei lor.

— Este un inel cu acrostih. Prima literă a fiecărei pietre intră în alcătuirea cuvintelor.

Îi arătă, începând din stânga.

Vermilion. Iris. Topaz. Ametist. Apoi: Malachit. Epidot. Acvamarin. Îi sărută mâna. Vita mea.

„Viaţa mea”, tradus din latină, numai că romanii foloseau expresia cu sensul de „totul pentru mine”. Adică exact ce simţea el faţă de femeia care stătea întinsă lângă el.

Sophie privea cu atenţie inelul, muşcându-şi buza.

— Nu cred că mă voi sătura vreodată să-l privesc sau să te aud explicându-mi.

— Mă bucur. Se cuibări lângă ea. Înainte să uit, Julia ţi-a adus un cadou de nuntă şi a spus că trebuie să ţi-l dau în seara asta.

Sophie întoarse capul brusc. Quint ştia că relaţia lui Sophie cu prietena ei cea mai apropiată suferise de pe urma tuturor dezvăluirilor recente. Soţia lui încercă să nu o arate, dar el ştia mai bine decât oricine. Faptul că nu era în termeni buni cu ducesa o supărase.

— Ce este?

— Nu am nici cea mai vagă idee. L-am pus în sertar.

Sophie se întinse spre noptieră şi scoase o cutie dintr-un sertar. Ridicându-se, trase de funda de mătase, desfăcând capacul. Quint trase cu ochiul şi văzu un teanc de scrisori înăuntru. Deasupra se afla o bucată de hârtie, pe care Sophie o ridică să o citească. După un moment,

începu să râdă.

— Ei bine? întrebă el.

Sophie îşi şterse lacrimile adunate în colţul ochilor.

— Sunt sfaturile despre bărbaţi pe care i le-a dat Pearl Kitty Juliei, când încerca să îl curteze pe Colton, pe vremea când era curtezană. Cu mult timp în urmă, mi-a promis că îmi va da voie să citesc notiţele lui Pearl, în momentul în care voi pune ochii pe un bărbat.

— Şi de ce ţi le-a dat acum, după ce deja l-ai găsit?

— A spus că, doar pentru că m-am măritat cu tine nu înseamnă că nu te pot învăţa câte ceva. Julia susţine că sunt nişte trucuri de care nici măcar Colton nu a auzit.

— Dumnezeule! exclamă Quint. Acum chiar că m-ai făcut curios.

Sophie puse scrisorile deoparte.

— Nu în seara asta, dragul meu soţ. Intenţionez să le citesc singură şi să te surprind ori de câte ori am ocazia.

O prinse de încheietură, trăgând-o spre el. Ea ateriză deasupra lui.

— Cu tine, draga mea soţie, nici nu mă aştept la altceva.

Sfârşit